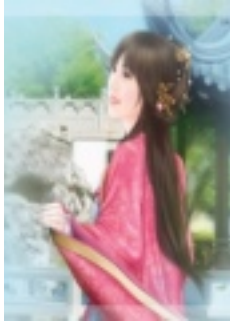

Công Chúa Thuần Thù Sư

Contents

Công Chúa Thuần Thù Sư	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	12
9. Chương 9	13
10. Chương 10	16
11. Chương 11	17
12. Chương 12	21
13. Chương 13	23
14. Chương 14	24
15. Chương 15	26
16. Chương 16	27
17. Chương 17	29
18. Chương 18	30
19. Chương 19	32
20. Chương 20	34
21. Chương 21	36
22. Chương 22	39
23. Chương 23	42
24. Chương 24	45
25. Chương 25	47
26. Chương 26	49
27. Chương 27	54
28. Chương 28	55
29. Chương 29	57
30. Chương 30	60

Công Chúa Thuần Thù Sư

Giới thiệu

Nói về anh từng là có tiếng là Hồn Thế Ma Vương, quả thực xấu xa đến tận xương tủy. Mặc những l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cong-chua-thuan-thu-su>

1. Chương 1

Bầu trời xanh mát gần như trong suốt, những áng mây trắng trôi lơ lửng trên bầu trời xanh

Sáng sớm, trong một khu phố nhỏ tĩnh lặng. Đột nhiên, một âm thanh thô tục vang lên vang trời, năm tên thiếu niên cầm gậy gộc trong tay đang cầm đầu đuổi theo một cậu bé ở phía trước.

“Không được chạy! Có gan mày đừng chạy!” Một thiếu niên đang hò hét bằng tiếng Đài Loan, không ngừng rít gào.

Mẹ kiếp! Cậu bé ở trong lòng mắng thô tục, bước chân không hề ngừng nghỉ.

Nếu không phải hôm nay anh đột nhiên muốn xuống lầu uống một ly nước giải khát, bên người không có mang theo mấy tên đàn em, làm gì có chuyện bị đám nhãi ranh này đuổi theo bán sống bán chết vậy chứ?

Nhưng hiện nay tay anh không tắc sất, hoàn toàn không có năng lực phản kháng, hơn nữa vừa rồi sơ suất đã bị đánh mấy quyền, chẳng những mặt mũi bầm dập, ngay cả áo sơ mi màu trắng đều dính máu tươi vào. Dáng vẻ hiện nay của anh đủ chật vật, giống như con chó nhỏ bị dồn ép.

“Còn chạy? Đừng để ông nội mày đuổi kịp, bằng không sẽ cắt ngang chân của mày.” Một thiếu niên khác lớn tiếng cảnh cáo anh.

Cậu bé chạy nhanh lẩn vào một cái ngõ nhỏ, trước mắt xuất hiện một khu chợ truyền thống, âm thanh hò hét truy đuổi ở phía sau đã nhanh chóng bị âm thanh ồn ào này bao phủ.

Đồng người là che giấu tốt nhất, đầu óc của nó xoay chuyển thật nhanh, vội vàng chạy nhanh vào chợ, hòa lẫn vào đám người, còn không quên quay đầu liếc mắt nhìn một cái, đám thiếu niên bắt lương kia đuổi sát ở phía sau, làm sao cũng không thể tách khỏi bọn chúng.

Mãi đến khi anh chạy đã mệt, sắp thở không nổi, mới không thể không dừng chân lại.

Một đôi cánh tay trắng mịn như ngó sen bắt lấy cánh tay cường tráng của anh, dùng hết tất cả mọi sức lực lôi anh về phía sau.

Tâm cậu bé sinh cảnh giác, lập tức quay đầu, thấy một cô bé con nét mặt trong sáng nghịch ngợm, đang có ý định đẩy thân thể cao 175 của anh đẩy mạnh vào gian hàng nho nhỏ ở phía sau, còn lấy thân thể che anh lại.

“Suyt.....”

“Cô muốn làm cái gì?” Anh nhíu mày, hạ giọng, tức giận hỏi.

“Anh bị người xấu truy đuổi, em bảo vệ anh nha!” Cô cúi đầu nhìn anh, cười dài nói.

“Cô muốn bảo vệ tôi như thế nào?” Anh nghiêng răng nghiêng lợi hỏi. Hiện tại muốn chạy cũng chạy không được.

“Suyt.....” Cô vươn ngón tay phẩn nộn, để ở bên môi, vẫn như cũ tươi cười đầy mặt.

“Mẹ kiếp! Sao không thấy người?”

Năm tên thiếu niên bắt lương dừng ở trước quầy hàng, hết nhìn đông tới nhìn tây.

Cô bé con đứng ở quầy bán hàng, mặt không đổi sắc.

“Ê, mày có nhìn thấy một thằng nhóc chạy ngang đây không?” Một thiếu niên thấy cô nhỏ tuổi liền hàm hét dọa nạt, cố ý đến gần cô.

“Không có.” Cô cười ngọt ngào, lắc đầu.

“Con oắt kia, mày đừng gạt chúng tao.” Thiếu niên giả bộ biểu tình hung ác, muốn đe dọa cô.

Một cảnh sát trẻ tuổi đi tới, “Bọn bay muốn gì?”

“Anh hai.” Tiếng nói của cô bé con vừa mềm vừa ngọt.

Nhóm thiếu niên bắt lương toàn thân thoáng chốc cứng ngắt, lưng cứng đờ.

“Bọn chúng làm phiền em sao?” Vị cảnh sát trẻ tuổi khẽ, híp mắt, trừng mắt nhìn đám lưu manh nhỏ này, lạnh giọng hỏi.

“Không..... Không có.” Thiếu niên cầm đầu nơm nớp lo sợ nói, sau đó chạy trốn nhanh như chớp. Mấy thiếu niên khác cũng đi theo lập tức giải tán.

“Có phải em lại che dấu cái gì hay không?” Cảnh sát trẻ tuổi nhìn nhìn cô bé con, lại thăm dò nhìn phía sau quầy hàng.

Cậu bé mặt mũi bầm dập vừa vặn ngẩng đầu, nhìn thẳng vào anh.

“Em vừa mới bảo vệ anh ấy.” Cô bé con mỉm cười ngọt ngào nói, tựa hồ không biết là làm như vậy có cái gì không đúng.

Cậu bé trầm mặc không nói, nhìn chăm chăm vào cảnh sát trước mắt.

Cảnh sát, luôn luôn là khắc tinh của nó!

Sao nó lại xui đến như vậy? Thoát khỏi một đám quỷ phiền toái, lại gặp hung thần ác sát này.

Nhưng mà, nó không biết là, đoạn gặp gỡ này, đã sửa lại tương lai của nó.....

2. Chương 2

Cảnh sát thích đánh người?! Không, lấy thuật ngữ của Ngao Húc Bang mà nói, cái này gọi là đang chấp hành công vụ. “Mày thật sự là không biết xấu hổ đến cực điểm, ngay cả trẻ vị thành niên cũng dám cưỡng hiếp!”.

Ngao Húc Bang mặc áo thun ba lỗ màu trắng, bó sát lồng ngực dày rộng cùng chiếc bụng đầy cơ bắp, lộ ra cánh tay cơ bắp rắn chắc, hạ thân phối hợp quần jean màu trắng xanh, chiếc quần vừa vặn bao lấy đùi cùng chiếc mông rắn chắc hiện ra, đường cong thân hoàn hình mỹ.

Anh mày rậm mắt to, cái mũi cao thẳng, đôi môi đầy đặn, chiếc cằm chẻ cương nghị, bộ dạng thực giống tính cách, hơn nữa làn da ngăm đen, thoát nhìn không hề yếu đuối, ngược lại tăng thêm hương vị mạnh mẽ của người đàn ông, rất có phong độ của một người đàn ông. Nhưng ánh mắt của anh rất lợi hại, giống như ngọn lửa đang cháy hừng hực, gần như muốn đốt cháy đối phương thành tro bụi.

“Hu..... A.....” Trên mặt của phạm nhân bầm xanh, bầm tím, khóe miệng còn vương máu tươi, răng cũng bị rụng hết mấy cái, răng cửa lung lay sắp rơi ra ngoài, gần như bị đánh thành đầu heo.

“A? Nha cái gì mà a?! Tiếp tục a nữa tao sẽ đánh mày đánh thành tổ ong.” Ngao Húc Bang theo thói quen đem phạm nhân cường hiếp giống như bao cát, nắm đấm giống như hạt mưa liên tiếp không ngừng giáng vào người hắn ta.

Ngao Húc Bang đã được sự huấn luyện quân sự chuyên nghiệp, ra tay vừa nhanh vừa chuẩn, bên trong phòng hồi cung vang ra tiếng vang va chạm ầm ầm, giống như đang ở bên trong phòng luyện võ.

Chỉ chốc lát sau, trong ánh sáng mờ nhạt từ trong phòng hắt ra có lẫn cả mùi máu tươi, trên mặt đất cũng vương vãi vết máu.

“Tôi..... Tôi sai lầm rồi, van cầu anh..... Đừng đánh nữa, cứu..... Cứu mạng!” Phạm nhân bị đánh ngã trái ngã phải, vẫn muốn tìm đường để tháo chạy, bất đắc dĩ lại chỉ có thể thối lui đến một góc.

Ngao Húc Bang lắc lắc vai, bóp bóp cổ tay, tiếng vang lên răng rắc, mu bàn tay còn toát ra rất nhiều gân xanh.

“Tao hỏi mày, khi đó cô bé ấy có van xin mày hay không?” Anh giận dữ hét to, cúi đầu nhìn mặt phạm nhân vô cùng thâm thối.

“Có.....” Phạm nhân không ngừng gật đầu.

“Vậy cô bé có van xin mày đừng cường hiếp cô bé hay không?” Ánh mắt Ngao Húc Bang lạnh lẽo đến cực điểm.

“Có.....” Hai mắt phạm nhân di chuyển theo nắm đấm của anh.

“Vậy cô bé có mở miệng cầu mày buông tha cô ấy hay không?” Hai mắt anh chợt tắt, gần từng tiếng chất vấn.

Nước mắt cùng nước mũi phạm nhân hòa lẫn vào nhau, run rẩy nói: “Dạ..... Có.....”

“Vậy.....” Anh đi đến trước mặt phạm nhân, ngồi xổm xuống, khuôn mặt tục tũn tăng chậm rãi gần sát phạm nhân, “Mày có buông tha cô ấy không?”

Phạm nhân còn không kịp mở miệng, má phải đã bị một trận lửa nóng, thân mình ngã về bên trái, thiếu chút nữa bay ra ngoài.

“Mày chẳng những không có buông tha cô ấy, còn cường hiếp cô ấy, sau đó giết cô ấy, còn định phân thây cô ấy, mày có còn là người sao?” Ngao Húc Bang hai tay nắm chặt thành quyền, hung tợn trừng mắt nhìn phạm nhân.

“Đúng..... xin lỗi..... xin lỗi.....” Toàn thân phạm nhân phát run, giống như con tôm co mình lại hết mức có thể.

“Là tôi không đúng, van cầu anh đừng đánh nữa..... Van cầu anh..... Tôi muốn kí tên.....”

“Lúc trước người bị hại van xin mày, sao mày không buông tha cho cô ấy? Hiện tại người đã chết, mày nói tiếng xin lỗi là có tác dụng sao? Cô ấy mới mười lăm tuổi, sao mày có thể tàn tạ lương tâm đến như vậy?” Anh lấy mũi chân hung hăng đá vào bụng phạm nhân, nổi giận gầm lên một tiếng, cầm lấy thứ gì đó bên cạnh ném vào tên kia. Trong phòng hồi cung thỉnh thoảng truyền đến tiếng đổ vỡ, tiếng va đập cùng với tiếng khóc thét của phạm nhân.

(+.+! Các bác thông cảm, anh nì có mối thù với mấy thằng cường hiếp, vì mấy thằng này mà cuộc đời anh khổ ải ạ, hồi sau sẽ rõ.)

Ngồi ở trong văn phòng, Cục trưởng Uông Đào cúi đầu nhìn đồng hồ, “Thời gian sắp đến.”

“Đợi một phút nữa.” Một người đàn ông mang mắt kính viền vàng, mặc u phục màu đồng, ngữ khí vững vàng nói.

Không đến bốn mươi tuổi, Ông Đào khẽ cau đôi mày rậm, “Cậu xác định sẽ không gây tai nạn chết người chứ?”

Mạc Vô Lăng cười lạnh một tiếng, “Cho dù Húc Bang không đánh chết nó, tôi cũng sẽ bỏ tù nó cho đến chết.”

Ông Đào gãi đầu, nhún nhún vai, không có áp dụng động tác gì, đuôi mắt liếc về hướng cạnh cửa.

Vì duy trì mặt mũi Cục trưởng, ông phải giả bộ gặp nguy không loạn, đỡ phải bị luật sư trước mắt này chế giễu.

Sáu mươi giây trôi qua rất nhanh, cửa gỗ của văn phòng cục trưởng bị dùng sức đẩy ra.

“Mẹ kiếp!” Ngao Húc Bang bước vào, lắc lắc đầu, vươn vai lắc lắc cổ. “Đánh thẳng súc sinh này thật sự là ô uế tay của tôi, máu mũi còn văng lên mình của tôi.”

“Người đã chết sao?”

“Vẫn chưa.” Ngao Húc Bang lạnh lẽo ‘xuy’ một tiếng. “Thật sự là tai họa lưu lại ngàn năm, đang ở bên trong la hét muốn gặp luật sư. Cho nên, đổi anh lên sân khấu.”

Mạc Vô Lăng đẩy kính mắt viền vàng trên mũi, cầm lấy túi hồ sơ, bước chân vững vàng rời khỏi văn phòng.

3. Chương 3

Các đốt ngón tay của Ngao Húc Bang đỏ bừng, trên mu bàn tay còn loang lổ vết máu, bộ dáng có chút khùng bố.

Ông Đào nhíu mày, nhẹ nhàng vuốt ve mi tâm, một bộ dáng đau đầu, nhin không được nhấc đi nhấc lại, “Húc Bang à, cho dù thằng đó là một tội giết phạm người, cũng là có nhân quyền, cậu đem phạm nhân đánh thành như vậy, tôi làm sao ăn nói với đám phóng viên đây? Nếu phạm nhân kiện cậu, thì làm sao bây giờ?”

Người ta nói tân quan tiền nhiệm phụ trách dập lửa, ông cũng là tân quan tiền nhiệm sẽ giúp thuộc hạ thu thập cục diện rồi rậm, nhưng lại phải viết một đồng báo cáo.

“Hừ.” Ngao Húc Bang lạnh lẽo ‘xuy’ tiếng. “Tôi còn chưa từng nghe qua súc sinh cũng muốn cầu nhân quyền! Người giống như nó, tôi không cần ngại tay gãy chân của nó, tất cả đều là vì pháp luật bảo vệ nó!” Nếu ở cổ đại, anh đã sớm tiên trăm hậu tấu.

“Hừ, hiện tại cậu đang thuộc phạm vi quản lý của tôi, tôi còn có thể mở một con mắt, nhắm một con mắt, nhưng cậu thắng sau đã được chuyển đến Nam bộ, đến lúc đó ai sẽ bao che cho cậu đây?” Về mặt Ông Đào lo lắng, liên tục lắc đầu.

Ngao Húc Bang châm một điếu thuốc, dùng sức hút một ngụm, ngồi xuống ở trên sofa một bên.

“Dù sao đến lúc đó thì tính sao.”

Điều đến đâu cũng không phải giống nhau sao?

Tính tình của anh vốn bướng bỉnh như vậy, chẳng những cố chấp, còn không thể khổng chế.

Đây là nguyên nhân vì sao cùng tròng lứa với anh, có mọi người lên tới cục trưởng, phó cảnh trưởng, chỉ có anh vẫn là cảnh sát nhỏ.

À, có đôi khi còn có thể bị cấp trên tìm phiền toái, điều đi làm cảnh sát giao thông.

Nhưng anh không thềm! Chỉ cần anh vẫn là Ngao Húc Bang, đời này chính là tính bướng bỉnh như vậy, hơn nữa anh đã từng thề rằng, nhất định phải làm người mạnh mẽ để bảo vệ những kẻ cô đơn thế cô.

“Tôi muốn kiện anh ta, tên cảnh sát kia.....”

Một tiếng hét to truyền ra từ bên trong phòng thẩm vấn, giống như đã đè nén từ lâu. Đôi mắt đen sâu của Ngao Húc Bang càng thêm thâm thúy, mày rậm cau chặt, điếu thuốc đang cầm trong tay, nháy mắt bị cắt

thành hai đoạn. “A Bang.....” Ông Đào tuy rằng không nhìn thấy bộ dáng của phạm nhân, nhưng nói vậy thì có lẽ ngay cả ba mẹ anh ta cũng không thể nhận ra con của mình rồi.

“Yên tâm, kế tiếp tôi sẽ đánh cho thằng đó ngay cả âm thanh cũng không phát ra nổi.” Ngao Húc Bang dùng sức đem thuốc lá nhai mạnh vào gạt tàn, vừa bóp bóp cổ tay nghe răng rắc, vừa đứng dậy.

“Không.....” Lời nói của Ông Đào vẫn chưa kịp xong, bàn tay to treo ở giữa không trung, thân mình cao lớn kia đã biến mất sau cánh cửa.

Ngao Húc Bang, cậu không cần chờ đến tháng sau mới bị điều đi, ngay ngày mai tôi sẽ cấp phép điều đi lập tức! Bởi vì nếu ngày mai cậu không đi, có lẽ tháng sau chính là lúc cục trưởng tôi bị đá đi rồi.

Ngao Húc Bang đã trở lại.

Tin tức này đang lan truyền khắp trấn Hạnh Phúc, biểu tình mỗi người đều là kinh ngạc cùng kinh ngạc. Trên gương mặt tuấn tú của người đó, luôn tỏa ra hơi thở “Muốn sống đừng đến gần”. Chẳng qua, không cần biết anh ta có giận dữ hay không, hương dân của trấn Hạnh Phúc vừa nhìn thấy anh, đương nhiên nếu có thể tránh xa được bao nhiêu thì tránh.

Được chuyển về cố hương, anh cũng không có vẻ xao xuyến nhớ nhung khi được về đến quê nhà, ngược lại gương mặt âm trầm lạnh lẽo, biểu tình trên mặt dường như muốn nói ọi người biết “Chọc tôi thì chết.”

Anh cũng không nghĩ tới nhanh như vậy đã bị điều đi, ngay cả hành lý đều không kịp đóng gói, chỉ có thể thu thập vài món quần áo để tắm rửa, trước nhờ xe đến trấn Hạnh Phúc báo danh.

Trở lại trấn Hạnh Phúc, anh không có lộ ra biểu tình vui mừng.

Anh đi vào phân cục cảnh sát duy nhất ở trấn trên để báo danh, nghĩ đến tương lai sẽ phải ở lại cố hương đã quen thuộc lại xa lạ này, thế nhưng có vẻ có chút không được tự nhiên.

Nơi này đã xảy ra quá nhiều chuyện, có vui vẻ, khoái hoạt, có bi thương, còn có một đoạn tiếc nuối...Tất cả đều rối rắm ở trong lòng anh.

Khi anh đi vào sở cảnh sát, phát hiện tất cả các đồng sự đều trốn to mắt nhìn anh, giống như vừa nhìn thấy người ngoài hành tinh đặt chân xuống địa cầu. Ngao Húc Bang cau mày, theo bản năng nhìn xem toàn thân cao thấp của mình. Áo sơ mi màu đen, tương xứng với quần Jean màu xanh, quần áo chỉnh tề giống như người bình thường, không có gì là không thích hợp!

“A..... Làm sao có thể là anh?” Trong đó một gã cảnh sát trẻ tuổi run run ngón tay, chỉ vào mũi anh.

“Ngao..... Ngao..... Ngao Húc Bang.....” Một cảnh sát khác cũng nhin không được lắp bắp thành tiếng.

“Sao?” Ngao Húc Bang khó chịu bước vào sở cảnh sát, “Các anh đều biết tôi?”

Nhưng thật ra anh không biết bọn họ, tất cả đều là những gương mặt mới, như vậy bọn họ sao vừa thấy anh đến liền ghen hòng nhìn trần trối, đáng vẻ như nhìn thấy quỷ vậy?

Chỉ cần là dân trấn Hạnh Phúc, làm sao có thể không biết anh?

Ngao Húc Bang trước kia ở quê nhà đã có tiếng hư đồn, đánh nhau, trốn học với anh mà nói đơn giản tựa như uống nước. Thành lập bang phái, còn đến sông bạc làm đại ca bảo kê. Phàm là những chuyện mà nhóm xã hội đen làm anh đều không hề ngần ngại, chỉ cần xem ai không vừa mắt, sẽ đem người nọ bắt lại đánh một trận, một tên còn đồ hư đồn xấu xa, đã ra vào tòa án thiếu niên vài lần. Mọi người vạn vạn không nghĩ tới, Ngao Húc Bang biến mất mười năm, khi trở về trấn Hạnh Phúc, lại hóa thân thành chính nghĩa! Cảnh sát.

4. Chương 4

“Lời của tôi nói, các anh nghe không hiểu sao? Hôm nay tôi là đến báo danh, sao các anh chắn trước mặt tôi chi vậy?” Bọn họ xem anh là tinh tinh ở sở thú sao? Còn xếp thành hàng dài, chăm chú nhìn anh không

chớp mắt.

Một gã người mới bị nhân viên cũ đẩy ra phía trước, tứ chi hơi hơi phát run, lắp bắp nói: “Báo..... Báo danh?!”

trần Hạnh Phúc gần đây không có vụ án gì lớn, nhiều lắm chỉ là hàng xóm tranh chấp con chó, con mèo nhà ai, đi đại tiện bậy bạ, bình thường đến mức có thể nói đây là một vùng quê an bình và hòa thuận.

Hơn nữa trần Hạnh Phúc có thể nói là uy nghiêm, sở cảnh sát có công dụng lớn nhất chính là dùng để cho quan khách hỏi đường cùng báo mất giấy tờ.

Nhưng, Hồn Thế Ma Vương mười năm trước đã trở lại, nhưng lại kèm thêm một thân phận đặc biệt.....

Trời ạ, hù chết bọn họ.

“Bằng không tôi đến cướp ngân hàng sao?” Người mới chính là người mới, vĩnh viễn cũng không thể phân biệt tình huống rõ ràng.

“Nơi này cũng không phải ngân hàng.” Có ai đó nhin không được nhắc nhở anh, “Bên trong là văn phòng cục trưởng.” Không phải anh ta quay lại đây để báo thù, tiêu diệt cục trưởng của bọn họ chứ?

“Các anh có muốn tránh ra hay không?” Hai tròng mắt Ngao Húc Bang híp lại, hai tay nắm chặt thành quyền, lại bắt đầu bẻ các đốt ngón tay răng rắc. “Tôi đã nói là tôi đến báo danh, các anh dựa vào cái gì ngăn tôi lại?” Tất cả đều thiếu điện sao?

“Có thể anh ta giả mạo giấy tờ, sau đó là muốn tới trả thù hay không?”

“Kỳ thật anh ta là muốn tới tìm cục trưởng báo thù sao?”

Mọi người ngơ một lời, ta một câu, nghị luận rền vang.

Ngao Húc Bang phi thường khó chịu, cho dù anh trước kia ở quê nhà là một nhân vật phong vân thanh danh không tốt lắm, nhưng hiện tại đã sửa đổi hướng thiện, trở thành cảnh sát trừ bạo an dân, vì sao những người này vẫn đối với anh phòng bị không thôi?

Tựa như anh trở lại quê nhà, đã thừa nhận chút tình cảm yếu đuối nào đó.

Mỗi người đều chỉ trở vào anh, đồng thời châu đầu ghé tai xì xầm bàn tán, lại toát ra ánh mắt anh không thể hiểu được, cho anh một khắc cũng không thể an lòng.

Nhưng việc bị chuyển vị trí, là anh không thể trốn tránh, bởi vì đây là công việc của anh, là bổn phận của anh.

Anh đã từng tự thề với lòng mình rằng, phải nhiệt tình yêu thương công việc của mình, phải tuân thủ lời thề của anh. Vừa nghĩ đến điều này, anh thực không có kiên nhẫn nổi giận hét to,

“Là sở cảnh sát ở Đài Bắc muốn tôi tới nơi này báo danh! Các anh nếu không tránh ra, tôi sẽ đập bẹp dí.”

“A.....”

Tuy rằng nhóm người này là cảnh sát đã trải qua huấn luyện, nhưng là vừa thấy đến con gấu cao to Ngao Húc Bang xoa tay, lập tức sợ tới mức tháo chạy tán loạn chung quanh, đơn giản là vì bọn họ năm đó đều bị nắm đầm của anh đánh qua, trong lòng tạo thành bóng ma đáng sợ khó có thể tiêu trừ.

Bỗng nhiên, cửa gỗ văn phòng bị mở ra, xuất hiện một người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát.

“Đang âm ỹ cái gì?”

“Cục trưởng.”

Ngao Húc Bang quay đầu, vừa vặn cùng người đàn ông kia nhìn thẳng vào nhau nắm đầm liền treo ở giữa không trung.

Cục trưởng trần Hạnh Phúc Đào Thế Đường hai mắt híp lại, khoe miệng khê nhếch, dùng sức khép lại tư liệu trong tay.

“Cậu, là tới báo danh?”

Ngao Húc Bang thu hồi nắm đấm, ngừng đầu ưỡn ngực, ngừng cầm, “Đúng vậy.”

“Tốt lắm.” Đào Thế Đường gạt đầu, vẫy vẫy tay, “Đi theo tôi.”

Cái gì..... Cái gì? Tất cả các cảnh sát ở đây đều lộ ra vẻ mặt không thể nào tin nổi, nhìn theo Ngao Húc Bang. Ngao Húc Bang trước khi vào văn phòng, liền xoay người đưa ngón giữa(*) cho bọn họ, xem như lễ gặp mặt anh tặng cho bọn họ.

(*)Cái này có nghĩa thô tục (xin lỗi trước nha tiếng anh có nghĩa là fucking, tiếng việt là chửi rất bậy)

5. Chương 5

Ngao Húc Bang tiến vào văn phòng cục trưởng, thuận tay đóng cửa lại, sau đó tựa như đi vào phòng khách nhà mình, ngồi xuống ở trên sofa, bắt chéo chân, huýt sáo, nhìn Đào Thế Đường lớn hơn anh bảy tuổi.

“Không nghĩ tới anh lại thành công như vậy, đã trở thành Cục trưởng.”

Nghĩ đến lần đầu tiên khi anh nhìn thấy Đào Thế Đường, Đào Thế Đường vẫn là một cảnh sát mới toanh, không nghĩ tới mười lăm năm sau, anh ta đã trở thành Cục trưởng. Mà chính anh, tiến bộ lớn nhất, chính là từ một tên côn đồ biến thành cảnh sát bảo vệ dân chúng.

“Cậu cũng không vừa.” Đào Thế Đường ba mươi bảy tuổi đã trở thành người đàn ông thành thực có sự nghiệp, cũng là ba ba tốt của một cậu con trai và một cô bé gái. “Lúc trước nghe nói cậu là cấp dưới của Ông Đào, không nghĩ tới là thật.”

“Như thế nào? Tôi không thể làm cảnh sát sao?” Ngao Húc Bang lạnh lẽo ‘Xuy’ một tiếng, dù sao mọi người đều khinh thường anh, bắt quả anh đã là cảnh sát, ai khó chịu thì đến cắn anh!

“Không có, chẳng qua tôi thực sự không nghĩ tới, cậu sẽ bị triệu trở về trấn Hạnh Phúc.” Đào Thế Đường cười nói.

“Mẹ kiếp!” Ngao Húc Bang tức giận trừng mắt liếc nhìn anh. “Cũng không phải tôi nguyện ý.”

“Như vậy cũng tốt, đã lâu không gặp cậu.” Đào Thế Đường không giống với anh, rất muốn muốn cùng anh ôn chuyện.

“Thật lâu không gặp, cùng không muốn gặp, hai chuyện kém nhau rất lớn.” Ngao Húc Bang lạnh lùng nói, chỉ cần nghĩ đến ánh mắt của đoàn người phía trước nhìn anh, trong lòng thực không thoải mái.

Tốt thật! Anh trước kia là làm hết chuyện xấu, cho nên hiện tại có báo ứng, chẳng những nên vì nhân dân đả kích tội phạm, còn phải thừa nhận ánh mắt khác thường của mọi người.

Đào Thế Đường giả vờ không có nghe thấy lời nói của anh, rất kiên nhẫn cười nói: “Tìm được chỗ ở chưa?”

“Vẫn chưa.” Cho nên hôm nay anh chuẩn bị ngủ ở sở cảnh sát, ngày mai sẽ tìm biện pháp.

“Nhà của tôi có phòng khách.....”

Ngao Húc Bang cắt ngang lời nói của anh, “Ông lão nhà cậu thì sao?”

“Mấy năm nay thân thể của ông không được tốt lắm.” Đào Thế Đường đương nhiên biết ông lão trong miệng anh là chỉ cha mình. “Bất quá vẫn là sinh long hoạt hổ, thanh âm mắng chửi giống như chuông đồng.”

Ngao Húc Bang vẫy vẫy tay, “Quên đi, đỡ phải để cho ông lão kia nhìn thấy tôi, lại bị tôi làm tức giận đến trái tim bệnh phát tác.”

Đào Thế Đường sửa sang lại văn kiện trên bàn một chút, “Kỳ thật ba tôi mấy năm nay vẫn luôn nhắc cậu, có rảnh phải đến gặp lão nhân gia đi!”

“Tôi đã hứa với ông ấy, sẽ không tới gần nhà họ Đào nửa bước.” Đó là lời thề mà anh đã từng hứa với ông.

“Chuyện đã qua lâu như vậy, nói gì đi nữa, sau khi cậu rời đi không lâu, ba tôi tỉnh táo lại, cũng hiểu không phải là lỗi của cậu, cậu cũng đừng để ở trong lòng.” Đào Thế Đường cười nói.

Ngao Húc Bang bĩu môi, ưỡn thắt lưng, “Không kém, tôi cũng đã sớm quên.”

Đột nhiên, tiếng đập cửa vang lên.

Đào Thế Đường quay đầu nhìn về phía cửa gỗ, “Vào đi.”

Cửa gỗ bị đẩy ra, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộn lộ vào. “Anh hai, em mang cơm trưa đến cho anh.” Nghe thanh âm mềm mại này, thân mình Ngao Húc Bang nháy mắt cứng ngắc, tự nhiên mà nhìn về phía cửa, chỉ thấy một cô gái thân hình nhỏ nhắn đi vào văn phòng, thân thể của cô yếu điệu, thon dài, mặc chiếc áo sơ mi màu vàng nhạt, hợp với chiếc quần đùi màu tím than, lộ ra một đôi chân dài thon thả trên chân thoải mái mang đôi dép lê, lộ ra đầu ngón chân đáng yêu lại sạch sẽ.

Đào Thế Đường nhìn đứa em gái kém mình mười hai tuổi, tươi cười đầy mặt nói: “Cảm ơn em, Xán Xán.”

“Anh có khách à?” Ánh mắt Đào Xán Xán vừa vặn dừng ở trên khuôn mặt tuần tú của anh, lập tức giống như có cái gì va chạm vào ngực của cô, làm cho cô khó thở, loạng choạng.

Ngao Húc Bang vội vàng đứng dậy, đỡ lấy thân mình nhỏ nhắn của cô, cùng cô tiếp xúc gần gũi.

“Anh..... Xin chào.” Sắc mặt Đào Xán Xán nóng hồng, cảm giác được nhiệt độ cơ thể nóng cháy từ cánh tay của anh rơi vào trên người cô.

Ngao Húc Bang không nói chuyện, chậm rãi buông cô ra, không ngừng cào tóc.

Đào Xán Xán nghiêng đầu, nhìn nửa bên mặt của anh, một hồi lâu mới mở miệng, “A..... Xin hỏi, không phải tôi đã gặp anh ở đâu chứ?” Cô cảm thấy anh nhìn thật quen mắt, hơn nữa có một cổ cảm giác quen thuộc đang dâng lên ở trong lòng, nhưng chính là nhớ không nổi anh là ai.

Ngao Húc Bang nhíu mày, nhin không được quay đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, sau đó nghi hoặc nhìn về phía Đào Thế Đường.

Ở đây ba người đều lặng im không nói, cứ mãi nhìn lẫn nhau.

Sau một lúc lâu, Đào Xán Xán dẫn đầu mở miệng, “Thực xin lỗi, tôi từng bị tai nạn xe, mất đi trí nhớ, cho nên không thể nhớ nổi một vài chuyện trước kia, bởi vì cảm giác anh cho tôi rất quen thuộc, tôi sợ..... Tôi sợ mình đã quên anh.....”

Sắc mặt Ngao Húc Bang trầm xuống, mày cau chặt, “Tôi không biết cô.”

Đào Xán Xán hơi hơi nhăn mày lại, ghen lại ở yết hầu, trong lòng ngũ vị tạp trần.

“Tôi thực sự không biết anh sao?” Cô nhỏ giọng hỏi.

“Cô cần phải biết tôi sao?” Anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộn của cô, lãnh đạm hỏi.

“Tôi.....” Cô ngây ngẩn cả người, đối với người đàn ông lần đầu gặp mặt này, vậy mà cô lại có một loại tình cảm phức tạp. “Trực giác của tôi nói cho tôi biết, tôi biết anh.”

“Tôi phải nói với cô, chúng ta hoàn toàn không biết nhau.” Ngao Húc Bang đè thấp âm lượng, giống như đang cố đè nén cái gì.

“Xán Xán” Đào Thế Đường tham gia câu chuyện của hai người bọn họ. “Anh ta hôm nay vừa mới đến trấn Hạnh Phúc báo danh, anh hai còn có một số việc muốn dặn dò anh ta, em đi về trước được không?”

Đào Xán Xán phục hồi tinh thần lại, do dự trong chốc lát, gật gật đầu, “VẬY anh ấy..... Sẽ ở lại chỗ này sao?”

“Ừ.” Đào Thế Đường không chút nào lo lắng nói, “Bắt đầu từ ngày mai, anh ta chính là cảnh sát của Trấn Hạnh Phúc.”

Cô giãn hàng mày, hướng Ngao Húc Bang lộ ra nụ cười chói lọi như ánh mặt trời, “Tôi đi về trước đây, tạm biệt.”

Nhìn bóng dáng cô rời đi, hai người đàn ông đều im lặng.

Hồi lâu, Ngao Húc Bang chuyển động khuôn mặt cương nghị thô ráp, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai nhảy trước mặt đến Đào Thế Đường, hai tay dùng sức chụp vào bàn gỗ, hai tròng mắt mở thật to, phát ra tiếng gầm rú như sấm

“Tại sao cô ấy lại mất trí nhớ?”

Đào Thế Đường ngẩng đầu, mỉm cười, chậm rãi nói: “Bởi vì yêu.”

6. Chương 6

Bởi vì yêu.

Được, anh thừa nhận mình có yêu Đào Xán Xán. Thời gian phải hồi tưởng đến mười lăm năm trước, năm ấy anh vừa tròn mười lăm tuổi, đang độ tuổi còn học trung học đã bắt đầu thành lập bè phái để đánh nhau.

Anh còn nhớ rõ lần đầu tiên anh gặp Đào Xán Xán, đó là năm cô vừa tròn mười tuổi.

Địa điểm..... Anh nhớ rõ rất rõ ràng, là ở gian hàng bán trái cây đông lạnh ở khu chợ.

Ngày đó cô đang giúp cô chủ của cô mở quầy hàng, vừa vặn thấy anh bị một đám thiếu niên bắt lương đuổi giết, nếu không phải cô ra tay giải cứu, có lẽ anh đã bị gãy tay hoặc chân, hoặc có thể mang vết thương trí mạng.

Bởi vì dạng gặp gỡ bất ngờ này, đã gắn kết duyên phận của cô cùng với anh. Đối với hai bác Đào, Đào Xán Xán là hòn ngọc quý trên tay họ, Thế Đường lớn hơn cô mười hai tuổi đương nhiên thực chú ý đến cuộc sống của em gái mình. Chết tiệt thật, đương nhiên Ngao Húc Bang cũng thành tiêu điểm chú ý của Đào Thế Đường..... Không, phải nói, anh đã trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người nhà họ Đào.

Từ nay về sau, anh cùng với Đào gia cũng kết hạ duyên phận kỳ quái.

Cuộc sống của anh cũng không bởi vì có sự xuất hiện của Đào gia mà trở nên trôi chảy, cha mẹ vẫn ly hôn như cũ, mẹ rời nhà trốn đi, ba ba cả ngày say rượu hoặc là ở suốt trong quán rượu, trở về thì đánh anh, đưa tay đòi tiền, sau đó phóng anh tự sinh tự diệt.

Trước khi gặp gỡ Đào Xán Xán, anh nghĩ đến cuộc đời của anh sẽ luôn luôn tăm tối mà không hề có hy vọng, nhưng sau khi gặp cô, cô tựa như ánh mặt trời chói lọi, chiếu rọi vào thế giới của anh, cho anh một chút ánh sáng ấm áp.

Nhưng ánh sáng mà cô mang đến chính là chiếu sáng tự ti của anh, làm cho anh hiểu được bản thân của anh và cô hoàn toàn khác nhau.

Tự ti của anh, cũng theo tăng dần theo năm tháng, càng lúc càng tăng thêm, đem khoảng cách của hai người càng kéo càng xa.

Vì cuộc sống, vì có thể bảo vệ chính mình, anh lựa chọn một phương thức mau lẹ khác, làm ình thuận lợi lớn lên.

Bất quá cũng bởi vì như thế này, mà hành vi của anh càng lúc càng cực đoan, làm việc càng lúc càng tàn bạo, thậm chí cho rằng trở thành lão đại, có được địa bàn, mới có thể bảo vệ được những thứ từng là của mình. Mãi đến năm cô mười lăm tuổi, đã trở mã duyên dáng yêu kiều, mà anh niệm năm năm trung học, vẫn không tốt nghiệp.

Khoảng cách giữa hai người đã xa cách thật sự rõ ràng, nhưng ở trong mắt Đào Xán Xán, anh vẫn như cũ là Ngao Húc Bang chưa từng biến đổi.

Cha của cô chính là một sĩ quan cao cấp đã về hưu, mẹ cô là giáo viên dạy đàn dương cầm, anh trai cô là một cảnh sát, đem ra so sánh với tên côn đồ hai bàn tay trắng như anh càng thêm tự ti, ngay cả cùng cô đứng chung một chỗ, đều cảm thấy hổ thẹn.

Nhưng mà cô vẫn đi theo phía sau của anh, để cho anh vừa quay đầu lại đã có thể thấy nụ cười sáng rực rỡ của cô.

Thời gian cứ thế trôi qua, hiện tại anh quay đầu, ánh vào trong mắt anh vẫn là lúm đồng tiền của cô như cũ.

Anh đã thay đồng phục cảnh sát, đi lướt qua vài con phố, vì muốn mau chóng quen thuộc quê nhà này, đang tiến hành điều tra công tác hộ khẩu từng nhà.

Dưới ánh nắng chói chang của mặt trời, một người đàn ông to lớn như anh phơi nắng đến mức toàn cơ thể đều đầy mồ hôi, hướng chỉ là tiểu công chúa phần nộn như cô, ngay cả mang theo cây dù cũng không thể chịu đựng nổi, một đường theo đuôi ở phía sau anh, khuôn mặt sớm bị phơi nắng hồng toàn bộ.

7. Chương 7

Ngao Húc Bang thấp giọng mắng một câu, không kiên nhẫn xoay người, “Tiểu thư, cô muốn theo dõi tôi bao lâu?”

“Tôi.....” Đào Xán Xán cắn cắn môi, dừng chân lại, lấy khăn tay lau mồ hôi trên mặt. “Tôi chỉ muốn biết, tôi có quen anh hay không?”

“Tôi không phải đã nói rồi sao? Chúng ta không quen biết nhau.” Về mặt anh hung ác, hai mắt trợn trừng nhìn cô.

Mẹ kiếp, đại tiểu thư giống như cô vậy, phải nên ở nhà ngồi trong máy điều hòa mát lạnh, uống Côca mới đúng.

“Nhưng anh cho tôi cảm giác rất quen thuộc.” Cô nơm nớp lo sợ nói, mỗi lần nhìn thấy anh, cô đều cảm thấy anh rất quen thuộc mà.

Hơn nữa đi theo phía sau anh, nhìn bóng dáng của anh, cô càng khẳng định cảm giác không xác định đó.

Cô nhất định đã từng nhìn qua bóng dáng của anh, hơn nữa bóng dáng quen thuộc này đã khắc sâu vào tâm trí của cô.

Tuy rằng mơ hồ, nhưng hình ảnh vẫn ăn sâu vào trong lòng cô, vừa thấy anh, cô luôn cảm thấy thật bị thương.

“Đào tiểu thư, nếu cô tiếp tục theo dõi tôi, tôi nhất định sẽ bắt cô về sở cảnh sát.” Ngao Húc Bang hí mắt, đe dọa cô.

“Tốt!” Đào Xán Xán lộ ra tươi cười ngọt ngào. “Tôi cũng muốn ở trong máy điều hòa, uống Côca, vừa vặn có thể ngồi xuống để cho tôi hỏi rõ ràng.”

“Cô.....” Anh thấy cô cố chấp giống như đầu trâu, trí nhớ dường như lại trôi tuột trở về, luôn kiên trì đi theo ở phía sau anh, sau đó tin tưởng, một ngày nào đó anh sẽ biến thành người tốt.

Anh hỏi qua Đào Thế Đường, biết cô sau khi bị Đào ba ba đưa ra nước ngoài du học, đã bị tai nạn xe ở đó, não bộ đã bị thương nặng, mới có thể mất đi trí nhớ, gần như đã quên hơn phân nửa chuyện trước kia.

Tìm đã nhiều năm thời gian, cô miễn cưỡng nhớ tới một vài chuyện, duy nhất những chuyện liên quan đến anh, cô lại không nhớ đến.

Cũng tốt, cô không cần nhớ tới chuyện của anh, sẽ bớt hận anh một chút.

“Đi a!” Cô cười meo meo nói, mắt đẹp cong cong, hàng lông mi dày không ngừng chớp chớp.

“Cô thực phiền nha!” Anh thô ráp gầm nhẹ, “Đừng tưởng rằng tôi không dám làm gì với cô, tôi sẽ lấy tội danh cản trở người thi hành công vụ để bắt cô đó.”

“Tôi chỉ là “Tiện đường” Đi theo phía sau anh, cũng không có làm chuyện gây rối gì ảnh hưởng đến anh nha!” Về mặt cô vô tội nói.

Ngao Húc Bang mím chặt môi, còn muốn nói thêm cái gì đó đe dọa cô, lại thấy thân thể của cô khẽ lung lay, anh không kịp suy nghĩ nhiều đã vươn cánh tay rắn chắc, đón lấy thân hình nhỏ nhắn mềm mại của cô vào trong lòng anh.

“Xán Xán, cô làm sao vậy?” Anh nóng vội hỏi.

“Nóng quá.” Trước mắt cô tối sầm, hai chân cô đứng không vững nữa, thần nhiên nói:“Không sao,anh còn có công việc cần phải làm, đừng để tôi làm chậm trễ anh, tôi có thể đi.....”

Anh thấy cô tuy rằng đỏ mồ hôi, nhiệt độ cơ thể cũng lạnh lẽo, nhin không được tăng thêm sức lực trên cánh tay “Cô ngu ngốc sao? Rõ ràng cô không thể phoir nặng, tại sao còn muốn đi theo tôi?”

“Anh.....” Biết tôi không thể phoir nặng sao? Nghi hoặc của cô vẫn chưa hỏi ra miệng, thì một trận tối sầm ập đến làm cô mất đi ý thức.

“Xán Xán!”

Xán Xán.

Đúng vậy, cô tên Đào Xán Xán, năm nay mười lăm tuổi, là một cô gái xinh đẹp khí chất ai gặp cũng yêu. Từ nhỏ gia cảnh khá giả, lại là con gái một trong nhà, có anh trai hơn cô mười hai tuổi hết mực yêu chiều cô, ngay cả ba ba cũng xem cô như hòn ngọc quý trên tay.

Cô có khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tròn trịa, thân thể cô tuy rằng hơi nhỏ gầy, nhưng một trắng che ba cái xấu,đôi mắt to sáng ngời, cùng với sống mũi cao thẳng, bộ dáng xinh đẹp lại động lòng người.

Cô có được gia thế tốt lại được dạy dỗ dàng hoàng, còn có di truyền năng khiếu âm nhạc được di truyền từ mẹ, tương lai phát triển không có giới hạn.

Nhưng ước mơ của cô không phải là giáo viên dạy đàn dương cầm, cũng không muốn làm một nữ huấn luyện viên uy phong lẫm lẫm, năm cô mười tuổi đã thầm ước nguyện, cô muốn làm một bác sĩ ngoại khoa.

Vì sao vậy?

Tất cả đều là vì người này rất hay bị thương

“Đào Xán Xán, em nhẹ tay một chút được không?” Cậu bé to con sung sức hai mươi tuổi, nhìn cô cố ý tăng thêm lực đạo, lau cồn i-ốt ở trên miệng vết thương của anh, khó chịu kêu to.

“Anh thích đánh nhau như thế, thì không cần phải sợ đau a!” Cô chu cái miệng nhỏ nhắn, mày liễu thanh tú khê cau.

“×(*)! Sợ đau cùng đánh nhau là hai chuyện khác nhau mà. Còn nữa, hiện tại đã sắp tám giờ, em còn không đi học sao?” Cậu bé tức giận nói, chỉ vào đồng hồ. (chửi bậy nha!)

8. Chương 8

Cô nhìn thấy trên tay anh, trải dài những vết thương lớn nhỏ không đồng đều, nhin không được thở dài một hơi, nhưng nhìn thấy chiếc đồng hồ màu lam có hình hoạt hình, mày không khỏi hơi chút thả lỏng.

Không nghĩ tới đồng hồ mà cô tặng anh, còn mang ở cổ tay của anh.

“Ai bảo anh bị thương!” Cô đã sắp biến thành tiểu y tá, bên trong túi sách đều trảng bị đầy đủ loại dược phẩm cấp cứu, chứ không phải giống như những cô gái cùng trảng lứa của cô, chứa kem dưỡng da hoặc đồ trảng điểm.

“Vết thương nhỏ, không đáng bận tâm. Em đi học nhanh đi, nếu không ba em sẽ mắng tôi dạy hư em.”

Anh đem tất cả dược phẩm đều nhét vào túi sách của cô, thô lỗ cầm lấy cánh tay của cô, bước về hướng trường học của cô.

“Khoan.....”

“Kêu cái gì!” Anh nhin không được quay đầu, tròng cô liếc mắt một cái. “Em chỉ mới học trung học, dám trốn học sao? Hơn nữa em là cô gái được dạy dỗ nghiêm ngặt, trốn học bị cảnh cáo là chuyện mất mặt đến mức nào.” Ở trong lòng anh, cô vẫn luôn luôn hoàn mỹ không tỳ vết, bởi vậy không thể để cho cô có bất kì vết nhơ nào.

“Vậy còn anh?” Thanh âm của cô tinh tế mềm nhẹ, giống âm điệu tao nhã, thẳng tiến vào lòng anh. “Năm nay anh rốt cuộc có thể tốt nghiệp hay không?”

“Liên quan gì đến em!” Sắc mặt anh nóng hồng, cũng may làn da ngăm đen, nhìn không ra. “Tôi có thể tốt nghiệp hay không cùng chuyện em trốn học hay không là hai chuyện khác nhau, em đừng đem tôi nói nhập làm một nha!”

“Không được sao?” Cô nắm chặt lấy tay anh. mười ngón tay đan xen vào nhau, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của anh, ấm áp, thực thoải mái. “Không phải anh thường hay nói với người khác là tôi thuộc về che chở của anh sao? Còn có thể phân anh hay tôi sao?”

“Tại sao lại không thể?” Anh lạnh lẽo hừ một tiếng. “Em là Đào gia đại tiểu thư nha! Nếu em có sơ xuất gì, anh trai em nhất định sẽ bắn chết tôi, bằng không ba ba sĩ quan cao cấp của em, cũng sẽ lấy xe tăng nghiền tôi thành thối nát.”

Cô nhin không được bật cười, “Nào có khoa trương như vậy?”

“Có! Em đừng gây phiền toái cho tôi, ngoan ngoãn đi học đi, sau khi tan học không có việc gì thì về nhà sớm một chút, đừng đi những địa phương không đúng đắn tìm tôi, nghe được không?”

“Anh không đi những chỗ không đúng đắn đó lâu lắm rồi, tôi sẽ không bởi vì tìm không thấy anh, mà chạy tới những nơi đó tìm anh a!” Cô trả lời nghiêm túc.

“×!” Anh dừng chân ở trước cửa trường học, xoay người tròng mắt nhìn cô. “Tôi không đến nơi đó, có cơm ăn sao? Em đừng theo tôi cò kè mặc cả! Tôi gần đây bề bộn nhiều việc, em không có việc gì đừng tới tìm tôi.”

“Không cơm ăn, tới nhà của tôi đi! Mẹ tôi nói đã lâu anh không tới nhà của tôi ăn cơm.” Đôi mi thanh tú của cô nhú lại.

“Đào Xán Xán, em đừng rầy rà nữa, đại tiểu thư không biết khó khăn của nhân gian như em, làm sao hiểu rõ hoàn cảnh hiện nay của tôi chứ?” Anh đem cô đẩy mạnh vào trường học, hoàn toàn không để ý bên cạnh nữ huấn luyện viên đối diện lấy ánh mắt kỳ quái nhìn bọn họ

“Nhưng là.....” Cô không muốn nghe miệng anh lời thô tục, cùng với ngẫu nhiên nói ra những lời nói châm chọc, bởi vì thói quen.

Cô gần đây không quen nhất là, anh đã đẩy thẳng cô ra khỏi anh, thế giới của anh không bao giờ giống như trước đây để cho cô tùy ý ra vào nữa.

“Tôi phải đi.” Anh nhú mày, thấy nữ huấn luyện viên đang định đi về hướng anh, khiếp một tiếng, xoay người rời đi.

“A.....” Cô muốn gọi anh lại, nhưng là yết hầu như bị ai đó bóp nghẹn, làm sao cũng không thể phát ra tiếng, chỉ có thể tròng mắt nhìn bóng dáng anh càng đi càng xa, thẳng đến biến mất.

9. Chương 9

“Húc Bang!”

Cô nhanh như chớp mở to hai mắt nhìn trần nhà màu trắng, cái mũi ngửi ngửi được mùi thuốc sát trùng tràn ngập trong không khí.

“Anh ta mới vừa đi.” Đứng ở giường bệnh, y tá vừa điều chỉnh lượng dịch nhỏ xuống, vừa nói.

Nghe thấy thanh âm quen thuộc này, Đào Xán Xán quay đầu, thấy cô bạn thân của mình - Viên Vô Song.

“Mình..... Làm sao có thể ở bệnh viện?”

“Trời sinh cậu vốn thiếu máu, lại phơi nắng lâu lắm như vậy, bị cảm nắng.” Viên Vô Song nhìn về phía cô, “Còn nữa, tớ thật sự không thể tin được, dinh dưỡng của cậu không đủ! Tớ đã giúp cậu truyền hai bình trợ đường máu, đợi sau khi truyền xong, là cậu có thể về nhà.”

“Vô Song, vừa rồi mình mới nằm mơ.” Đào Xán Xán tươi cười đầy mặt, không thèm để ý bạn tốt nhắc đi nhắc lại.

“Sao?” Viên Vô Song nhú mày, “Tớ nghe ai đó gọi tên Ngao Húc Bang, chắc là ác mộng.”

“Mới không phải ác mộng.” Đào Xán Xán chu miệng lên, “Tớ vừa mới mơ thấy anh ấy xuất hiện ở trong mộng của tớ..... Không, phải nói anh ấy xuất hiện vào lúc tớ mười lăm tuổi.”

Viên Vô Song một tay cầm vào trong túi, một tay kia kéo ghế dựa đến giường bạn, ngồi xuống.

“Chắc, đầu của cậu chứa gì trong đó vậy? Nhớ ngày đó lúc cậu nhìn thấy tớ, phải mất thời gian hai năm mới nhớ rõ những chuyện có liên quan đến tớ, tên khốn khiếp Ngao Húc Bang kia mới trở về không bao lâu, hôm nay cậu đã nhớ ra rồi?”

Đào Xán Xán trừng mắt nhìn, nở rộ tươi cười ngọt ngào, “Vô Song, giống như vạch mây nhìn bầu trời, hình ảnh mơ hồ này đã ở trong đầu của tớ mười năm, hôm nay rốt cục đã để cho tớ nhìn thấy rõ ràng mặt mũi của anh ấy, nhớ lại tất cả mọi chuyện có liên quan đến anh ấy, cậu biết tớ đã kích động đến thế nào không?”

“Đương nhiên.” Viên Vô Song nhìn khuôn mặt trắng nõn của cô bởi vì hưng phấn mà nhiễm đỏ ửng. “Về mặt của cậu hiện giờ, giống như đã trúng được giải đặc biệt.”

Chẳng qua loại giải thưởng lớn như thế này, người bình thường không thể nào gánh nổi.

“Mình đã nhớ ra anh ấy.”

Tính toán, thời gian đã gần mười năm.

Mười năm này, bóng dáng mờ ảo đó vẫn quấn quanh ở trong giấc mộng của mình, có đôi khi lâm vào trầm tư, cũng sẽ hiện lên trong đầu của cô.

Nhưng mặc kệ cô có cố gắng đến đâu, vẫn không có cách nào nhớ rõ diện mạo của anh, tên của anh, chỉ nhớ rõ năm đó anh trần ngập sức sống gầy nhẹ, cùng với một đồng lời thô tục.

Cô hiện tại nhớ tới mặt của anh trong giấc mộng của cô bị đánh bầm dập, mơ hồ không rõ, giờ khắc này tất cả đều rõ ràng hiện lên trong đầu của cô. Trí nhớ cuộn cuộn trào dâng như nước lũ tràn về, làm cho cô nhớ lại từng chuỗi sự kiện nối tiếp nhau. Nhưng mấy ngày hôm trước cô cùng anh gặp mặt, anh thể nhưng nói không biết cô, ngay cả hiện tại anh cũng không nguyện ý thừa nhận bản thân biết cô.

Vì sao?

Cô cần môi dưới, không hiểu sao lại lo lắng.

“Xán Xán,” Viên Vô Song lạ lùng lắc đầu, “Cậu không biết là sau khi cậu gặp gỡ anh ấy, cuộc sống vốn dĩ tốt đẹp vui vẻ của cậu đã bị anh ấy hại thảm vô cùng đó sao?”

“Vô Song!” Cô hơi nhú mày, “Năm đó cũng không phải lỗi của anh ấy.....”

“Đúng, không phải lỗi của anh ấy.” Viên Vô Song hừ nhẹ một tiếng. “Là lỗi của cậu! cậu biết rõ bản thân cũng anh ta là người của hai thế giới khác biệt nhau, cứng rắn muốn xông vào thế giới lại của anh ta, kết quả biến thành trong lòng của các người đều có một nỗi ám ảnh, cũng khiến cho anh ấy hiện tại khi vừa nhìn thấy cậu, giống như nhìn thấy quỷ, nhưng cậu lại muốn quấn quýt lấy anh ta chết cũng không chịu buông tay, là vận mệnh của cậu bị coi thường, hay là đời trước anh ta đã nợ cậu?”

Đào Xán Xán nhỏ giọng nói. “Vô Song, mấy năm nay tớ bị mất trí nhớ, dần dần nhớ lại tất cả mọi người, tất cả mọi chuyện, nhưng.... Tớ chỉ duy nhất không nhớ ra anh ấy, cậu biết đó là cái cảm giác gì không?”

“Nếu tớ biết, hôm nay tớ sẽ không đứng ở đây làm y tá.” Viên Vô Song cô có thể đến đình thờ chùa miếu, làm tiên cô rồi.

“Đó là một loại tra tấn, thống khổ lại cảm giác bất lực.” Đào Xán Xán kiên định nhìn Viên Vô Song.

“Rõ ràng trong lòng có một người rất quan trọng với mình, nhưng tất cả mọi người chung quanh đều phong tỏa tin tức, làm cho tớ không có cách nào nhớ ra, tớ không có cách nào nhớ lại chuyện có liên quan đến anh ấy, mấy năm nay tớ tựa như mua dây buộc mình, không thể giãy, không thể tìm được dấu vết gì để lại, tớ..... Sắp không thở nổi nữa.”

Viên Vô Song lạnh lùng nhìn cô, “Xán Xán, cho dù cậu không thể thở đi chăng nữa, cũng không cần thiết phải đi tìm anh ta để kích thích cho tim phổi cậu sống lại, được không? Năm đó cậu vừa gặp chuyện không may, anh ta đã bỏ quê hương đi, mười năm không về, cậu tội gì phải đem loại đàn ông này ghi tạc trong đầu? Tớ đề nghị cậu an bài một chút thời gian, tớ sẽ bác sĩ giúp cậu kiểm tra đầu óc, xem có phải có di chứng gì hay không?”

“Vô Song, mình tin tưởng anh ấy không phải loại đàn ông vô tình như thế.” Cô tin tưởng, nhất định đã có chuyện gì đó, nên mới có thể để cho anh bỏ đi, ngay cả tin tức cũng không cho cô biết.

“Vậy cậu có nghĩ tới hay không, nếu anh ta chính là loại đàn ông đó, cậu phải làm sao bây giờ?” Viên Vô Song đứng lên, hai tay chống thắt lưng, nhìn cô chằm chằm.

Hàm răng Đào Xán Xán cắn cánh môi, trầm mặc không nói.

“Cậu xem đi! Cậu hoàn toàn không nghĩ đến kết quả. Sau đó lại chịu một lần tổn thương nữa hay sao?” Viên Vô Song cau mày.

Không biết đời trước cô đã tạo cái nghiệp gì, bạn bè quanh cô một người lại một người càng ngày càng hơn, một người so với một người càng ngày càng ngốc nghếch hơn.

“Vô Song, kỳ thật mặc kệ kết quả như thế nào, tâm lý của tớ chỉ có một đáp án, tớ tin tưởng anh ấy.” Đào Xán Xán lộ ra lúm đồng tiền sáng lạn và ấm áp.

Viên Vô Song hừ một tiếng, “Tùy cậu, đến lúc đó không cần bi thảm đến mức đổi tên thành Đào Thẩm Thẩm là tốt rồi.”

Dù sao là người khác ăn mỳ, cô là quần chúng đứng xem không cần thiết phải suy tư xoa xoa kêu nóng giùm người khác, dù sao cô đã làm trọn tình bằng hữu, có nhắc nhở Xán Xán. Hôm nay người khác muốn đi tìm trở ngại, cô sẽ lên tiếng khuyên ngăn, nhưng là nếu đương sự cố ý muốn làm, vậy xin cứ tự nhiên. Dù sao cô là y tá, sau khi bị thương lại đến tìm cô, cô cũng sẽ phát huy tinh thần lương y như từ mẫu, thu lưu bệnh nhân, chăm sóc cẩn thận, chẳng qua chỉ sẽ thu phí mà thôi..

“Sẽ không.” Đào Xán Xán cười sáng rỡ, thành tâm thành ý nói: “Vô Song, van cậu giúp tớ một việc, tớ sẽ chứng minh cho cậu thấy, đáp án của tớ là đúng.”

Vốn luôn lạnh lùng kiêu ngạo, Vô Song lạnh lùng nhìn bạn tốt, không lập tức cự tuyệt.

Có lẽ, cô cũng hiểu kì.

Người đàn ông tên Ngao Húc Bang này thực sự quá mức thần kỳ, mới trở về Trần Hạnh Phúc không bao lâu, thế nhưng khiến cho Xán Xán khôi phục trí nhớ có liên quan đến anh ta, mà cô ấy chẳng những không tự giác cuộc sống của mình cũng bởi vì anh ta mới trở nên bất hạnh như thế, ngược lại còn muốn tiếp tục nối lại quan hệ với tên sao chổi kia một lần nữa.

Tuy rằng Viên Vô Song không tin kỳ tích, nhưng Xán Xán mất trí nhớ gần mười năm, thế nhưng nhìn thấy Ngao Húc Bang không lâu, đã nhớ ra toàn bộ, nhưng vẫn chấp nhất oán niệm? Quên đi! Nếu người ta đã thành tâm thành ý cầu xin cô, cô liền mở lòng từ bi, nhìn xem còn có thể diễn được loại kịch như thế nào! Diễn viên nữ chính đã kiên trì muốn diễn tiếp, nhân vật phản diện nên như cô nếu muốn tiếp tục xem diễn, nhất định cũng phải giúp nữ diễn viên chính một phen mới được.

10. Chương 10

Ngao Húc Bang mang theo bao lớn túi nhỏ, trốn trốn tránh tránh, lén lút đi về phía trước, thỉnh thoảng cúi đầu, liên tục vuốt tóc, rất sợ gặp phải người quen. Mẹ kiếp! Anh đã cải tà quy chính thật lâu, không nghĩ tới đã thành cảnh sát thể nhưng còn có thể có một ngày như vậy.

Tất cả đều phải ngược dòng đến buổi trưa hôm đó, Đào Xán Xán ngất xỉu ở trong lòng của anh, anh lập tức đưa cô đến bệnh viện duy nhất ở trấn trên, cũng đã nghe bác sĩ nói cô chỉ bị cảm nắng, không có gì trở ngại.

Không nghĩ tới khi tan tầm, Đào Thế Đường nhận được điện thoại bệnh viện gọi tới, anh ở một bên nghe được đoạn ngắn đối thoại, Đào Xán Xán bởi vì suy dinh dưỡng phải nằm viện quan sát.

Suy dinh dưỡng?! Có lắm hay không a?

Cô sinh ra trong một gia đình giàu có, muốn ăn bất cứ thứ gì chẳng được, sao lại bị suy dinh dưỡng? Vì thế anh lập tức vọt tới cửa hàng lớn, tiếp theo lại vọt tới tiệm Fastfood, mua một đồng thức ăn cô thích ăn. Đúng vậy, cho dù đã qua mười năm, nhưng anh vẫn nhớ rõ đủ mọi thứ mà cô yêu thích. Cô thích uống Côca, không thích ăn cá, thích ăn thức ăn nhanh, còn thích ăn kem vani, chẳng qua sức ăn của cô giống như mèo vậy, chỉ ăn được có mấy miếng đã bảo no.

Năm đó nếu không phải anh thường đến Đào gia ăn cơm, luôn buột cô ăn xong một chén cơm, cô chỉ sợ đã sớm gầy giống như bộ xương khô rồi.

Nhưng hiện tại..... Cũng kém không nhiều lắm.

Chỉ là anh không nghĩ tới, cô gầy nhưng lại là bị suy dinh dưỡng!

Ngao Húc Bang nhin không được muốn mắng Đào Thế Đường, anh ta chăm sóc em gái mình như thế nào vậy?

Cho nên anh chạy tới mua một đồng thức ăn, vội vàng vọt tới bệnh viện, muốn đem tất cả đồng thức ăn này, nhét vào dạ dày của cô.

Chẳng qua khi đến cửa bệnh viện, anh cảm giác có chút đột ngột, cảm giác tự ti bất giác lại tràn về, đành phải cúi đầu, đi dọc theo vách tường, rất sợ người khác nhận ra anh.

“Anh là thần lẩn sao?” Đột nhiên, trước mắt anh xuất hiện một đôi giày màu trắng, ngăn trở đường đi của anh. Anh chậm rãi ngừng đầu, sau đó sững sốt.

Thì ra là y tá Viên Vô Song của bệnh viện, nữ vương độc miệng năm đó.

Rõ ràng tuổi của cô nhỏ hơn anh, nhưng là trời sinh khí thể nữ vương, luôn làm anh anh hơi hơi co rúm lại.

“Bằng không sao anh vẫn dán sát vào vách tường mà đi?” Hai tay Viên Vô Song cắm vào trong túi, mặt không chút thay đổi nhìn anh.

Cô từ đằng xa đã nhìn thấy một người đàn ông sợ hãi rụt rè, rõ ràng là hóa thân chính nghĩa, hành vi lại lén lút, giống như một tên trộm.

“Khụ, khụ.” Ngao Húc Bang tăng hắng một tiếng, thẳng thắt lưng dậy. “Tôi chỉ đang kiểm tra bệnh viện này có vật phẩm nguy hiểm công cộng hay không.”

“Có.” Viên Vô Song hừ một tiếng, “Anh chính là một vật phẩm nguy hiểm điển hình nhất đó, không biết khi nào anh sẽ giận dữ vậy?”

Anh trước thấp giọng lắm lắm vài câu, một câu cuối cùng âm lượng khá lớn, “Nam nhân không đấu với nữ nhân.....”

Nam nhân? Cô cười lạnh một tiếng. “Trong bệnh viện có cái gì đáng giá anh cướp sao?”

“Tôi.....” Anh trợn to mắt, trừng hướng Viên Vô Song. “Tôi không thèm quan tâm đến cô gái châm chọc như cô.”

“Vì an toàn của bệnh nhân, tôi phải hỏi cho rõ ràng. Ngao đại cảnh quan, anh đến bệnh viện làm cái gì? Thăm bệnh? Hay là muốn đăng ký, kiểm tra đầu óc của anh đây?” Cô một chút không chịu nhượng bộ.

“Thăm bệnh!” Đối mặt với tra hỏi xét nét của Viên Vô Song, anh thành thực giống như học sinh tiểu học, tức giận nói ra ý định của mình.

“Nha, thăm bệnh nha!” Cô liếc đôi mắt đẹp đánh giá anh. “Thăm bệnh ai? Không nghĩ tới ở Trần Hạnh Phúc này anh vẫn còn có bằng hữu.”

Một câu lại một câu chua lèm châm chọc, – Đánh thẳng vào trong lòng anh.

Nhưng lời cô nói lại là thật, ở Trần Hạnh Phúc này, anh quả thật không có bao nhiêu người bạn, chỉ có những huynh đệ trước kia cùng sống chết với anh, nhưng hiện tại hoàn toàn không thể liên lạc được.

“Cô.....” Ngao Húc Bang tức giận đến nghiến răng mấy tụi nhựa ở tay anh bởi vì anh giận đến phát run mà vang lên xoàn xoạc.

“Húc Bang.” Một giọng nữ cắt ngang đối thoại của bọn họ.

Anh ngược mắt nhìn lên, thấy Đào Xán Xán đứng ở sau lưng Viên Vô Song, một tay tựa vào tường, bộ quần áo bệnh nhân rộng thùng thình trên người làm cho cả người cô có vẻ càng thêm gầy yếu.

Anh như là nhìn thấy cứu tinh, theo bản năng vòng qua Viên Vô Song, đi đến trước mặt Đào Xán Xán.

Cô giống như cô bé con trong trí nhớ của anh, mái tóc dài đến vai, trên trán còn vương lại vài sợi tóc đi lạc, bộ dáng trong sáng thiện lương giống như năm đó.

“Sao cô không nằm trên giường nghỉ ngơi? Tại sao lại chạy loạn vậy. Có phải không thoải mái chỗ nào hay không? Bác sĩ, y tá....?” Về mặt cô tái nhợt làm cho anh gấp đến mức giống như kiến bò trên chảo nóng, vội vàng quay đầu tìm Viên Vô Song, “Mau đến xem cô ấy, có phải cô ấy lại mệt rồi hay không?”

11. Chương 11

Viên Vô Song cảm thấy anh không giống như là giả vờ, nghi hoặc nhìn về phía Đào Xán Xán, đáng tiếc cô gái ngốc kia vừa nhìn thấy anh xuất hiện, trong mắt tất cả đều là anh, hại cô buồn nôn thiếu chút nữa nhìn không được, nhanh chóng rời đi.

“Uy.” Ngao Húc Bang muốn đuổi theo, cánh tay lại bị một bàn tay mềm mại bắt lấy.

“Em tốt lắm, không có việc gì.” Đào Xán Xán nở rộ nụ cười sáng lạn, “Anh đến thăm em à?”

Anh quay đầu, nhìn khuôn mặt tươi cười ngọt mà không ngấy kia, trong lòng nhộn nhạo một trận, giống như mặt nước hồ đang yên ả, bị ném vào một tảng đá.

Thì ra anh đã quá đánh giá cao chính mình, nghĩ rằng khi gặp lại cô, còn có thể đủ tâm bình khí hòa, giả vờ mình cùng cô là người xa lạ.

Nhưng tình cảm trong lòng lại không thể lừa gạt được ai, máu tựa như sôi trào, ngay cả nhiệt độ cơ thể của anh cũng bắt đầu biến cao.

Anh rất muốn đem cô ôm vào trong lòng, bắt quá không thể.....

Anh đã hứa với cha của cô, đời này không thể tiếp cận cô, không thể chạm vào cô, duy nhất có thể làm, chính là chúc phúc cho cô.

Khi nghĩ đến lời thề của mình, anh lập tức gỡ bàn tay nhỏ bé của cô ra, tránh va chạm cùng cô.

Đào Xán Xán không nghĩ tới anh sẽ làm như vậy, nhìn kỹ, phát hiện trong mắt anh tràn đầy vẻ kích động lại đau lòng, cô không hiểu, vì sao anh lại có ánh mắt phức tạp như thế?

“Anh hai cô bảo tôi mang thức ăn này đến cho cô.” Ngao Húc Bang đưa mấy túi nhựa trên tay đến trước mặt của cô. “Cầm đi!”

Cô hơi hơi giật mình, lộ ra vẻ mặt khó xử, “Anh có thể đem vào phòng bệnh giúp em không? Em chỉ có hai tay.” Cô chỉ chỉ từng cái.

Anh gãi đầu, nghĩ rằng, cô thật sự không tiện.

“Trong phòng bệnh còn có ai không?” Anh rất sợ gặp được ba ba Đào, sợ lại bị mắng một chút.

“Ba mẹ em mới vừa đi.” Cô nhìn tuần nhan do dự của anh. “Anh sợ gặp được ai sao?”

“Không có. Tôi đem mấy thứ này vào sẽ đi ngay.”

“Vâng.”

Không sao, cô không vội.

Tuy rằng đã lãng phí mười năm thời gian, nhưng là vì tương lai có thể cùng anh cùng một chỗ, cho dù phải trả giá chút thời gian chờ đợi, cô cũng nguyện ý, cô tin tưởng trong lòng anh nhất định còn có sự tồn tại của cô!

Ngao Húc Bang đi theo cô vào phòng bệnh, phòng bệnh lại giống một gian phòng nhỏ, tủ lạnh, tivi đồ dùng lật vật đều có đầy đủ mọi thứ.

“Rõ ràng chỉ là bệnh vặt, ba em cũng rất kiên trì, nhất định bắt em ở phòng bệnh hạng nhất.” Đào Xán Xán ngồi ở trên giường bệnh, trên mặt tràn ngập bất đắc dĩ.

“Bệnh vặt cũng là bệnh, cẩn thận một chút tốt hơn.” Anh đem thức ăn phân loại xong.

Cô không nghĩ tới anh lại đứng về phía ba cô, cùng chung chí hướng, tán thành chuyện bé xé ra to.

Anh lấy ra bánh hamburger mà cô thích ăn nhất, cẩn thận giúp cô mở giấy đóng hộp, đặt ở trước mặt của cô.

“Cám ơn.” Cô cắn một ngụm, phát hiện bên trong không có sốt bơ mà cô chán ghét, chỉ có hương thơm của tiêu. Anh tiếp theo đưa sữa dâu, còn không quên cầm ống hút vào, thập phần sẵn sàng. Không nghĩ tới anh thể nhưng còn nhớ rõ những thứ mà cô thích ăn, cùng với đồ uống mà cô thích..... Anh kỳ thật không quên cô, đúng vậy!

Cô vụng trộm nở nụ cười, nhưng không có ý định đem chuyện cô đã nhớ lại nói rõ ràng với anh, bởi vì sợ dọa anh chạy, cho nên quyết định tiếp tục giả ngu.

“Thật thần kỳ nha!” Cô cắn miếng hamburger thứ hai, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn anh. “Sao anh lại biết, em thích ăn bánh kẹp vậy cá không thêm mayonnaise, cùng sữa dâu vậy?”

Ngao Húc Bang ngồi xuống ở ghế trên, nhíu mày, “Là..... Là anh cô nói cho tôi biết.”

“Anh hai?” Cô nghiêng đầu, vẻ mặt khó hiểu, “Không có khả năng nha! Anh hai và ba ba em rất ghét việc em ăn thức ăn nhanh nha, chỉ cần vừa nghe đến em muốn ăn Fastfood, sẽ rầy la em một trận, hoàn toàn chưa từng hỏi qua em thích ăn cái gì.”

Cái trán của anh toát ra mồ hôi lạnh, rất sợ cô nhớ tới chuyện quá khứ, bởi vì anh sợ cô hận anh, sợ cô oán hận anh..... Vào thời điểm cô yêu đuối nhất đã bỏ cô lại..... Anh sợ, thực sự rất sợ. Càng sợ giống như bây giờ gần gũi nhìn mộng đẹp của cô, lại sẽ dập nát ở trong tay của anh.

“Cô..... Cô gái đều không phải không thích sốt bơ mayonnaise sao?” Anh giả vờ lơ lửng nói, “Hơn nữa sữa dâu vốn chính là sản xuất cho các cô gái mà, không phải sao? Nếu không sao lại pha sữa dâu thành màu hồng phấn chứ?”

Cô chu cái miệng nhỏ nhắn, miễn cưỡng nhận trả lời của anh.

“Bất quá em còn là cảm thấy em nhất định đã từng gặp anh ở nơi nào rồi, nếu không thì nhất định trước kia chúng ta đã quen nhau.”

Anh không trả lời, chỉ khép hờ mắt, không hề nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo của cô.

Đào Xán Xán không nổi giận, “Trên thế giới này mặc dù có rất nhiều trùng hợp, nhưng không có khả năng ngay cả thứ mà em yêu thích nhất cũng bị anh trùng hợp biết được, anh nói đúng hay không?”

Sắc mặt anh ửng đỏ, nhếch cánh môi, bởi vì cô nói mỗi một từ, mỗi một câu đều là sự thực, anh không lời nào để nói.

Cô dừng lại động tác đang ăn, “Húc Bang, anh biết em, đúng hay không?”

Ngao Húc Bang giả vờ bận rộn, trước đem trà sữa trân châu từ trong tủ lạnh lấy ra, sau khi mở ra, tiếp theo lấy ra nữa không phải thìa, mà là ống hút nhỏ uống Yakult, cùng nhau đặt ở trước mặt của cô. “Không biết.” Anh không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp của cô, “Cô nói nhiều quá, mẹ cô không dạy cô rằng khi ăn cơm thì không được nói chuyện sao?”

“Là miệng thì sao lại không thể nói chuyện.” Cô sửa chữa anh, nở nụ cười ngọt ngào. “Còn nói anh không biết em, ngay cả thói quen em không thích dùng thìa ăn trân châu sữa, thích dùng ống hút, anh đều rõ như lòng bàn tay.”

Chứng cứ đã xảy ra trước mắt, anh muốn chối cũng không xong.

Đột nhiên, anh phục hồi tinh thần lại, không nghĩ tới tính nô lệ thuở trước làm cho anh lập tức bị vạch trần.

“Ai nói đây là làm cho cô ăn?” Anh trừng mắt liếc nhìn cô, cầm lấy ống hút, cắm vào caramen, sau đó ngậm ống hút, dùng sức hút ly trà trân châu.

Ngay cả hút mấy khẩu, lập tức thấy đầy, anh không thói quen nhú mồm, lại đổi một cái góc độ hấp, đồng dạng động tác làm anh phi thường không kiên nhẫn, rõ ràng không cần ống hút, một ngụm nuốt vào còn thừa caramen.

Động tác của anh chính là giấu đầu lòi đuôi, Đào Xán Xán nhìn không được cười khẽ ra tiếng.

“Mặc kệ anh che lấp như thế nào, ngay cả động tác này của anh, em đều giống như đã từng quen biết.” Cùng trước kia giống nhau như đúc, anh học cô dùng ống hút ăn trân châu sữa, cuối cùng lại bởi vì không kiên nhẫn, vẫn là một ngụm nuốt trân châu vào. Mặt anh đỏ lên, một đôi mắt to trừng cô.

Trời ạ! Mặc kệ anh làm động tác gì, chính là đang lặp lại những động tác trước kia hai người thường ở bên nhau, anh như vậy không phải không đánh đã khai sao?

Nhưng ở trước mặt của cô, anh không thể che giấu bản thân, giơ tay nhắc chân tất cả đều là chân thực nhất của anh.

“Tiểu thư.” Anh nuốt vào viên trân châu sữa ngọt ngấy, nghiêm túc nói: “Tôi cùng với cô vốn không quen biết, hơn nữa tôi cũng không phải người quan trọng gì đó trong cuộc sống của cô, chỉ là cấp dưới của anh trai cô, hôm nay tôi đến thăm cô. Chỉ là làm tròn trách nhiệm, cho nên, từ nay về sau tôi sẽ không đến thăm cô nữa, hẹn gặp lại.”

Không được! Anh phải bảo trì khoảng cách với cô, lấy an toàn là trên hết.

Anh sợ bản thân kim lòng không đậu, lại động lòng với cô thêm lần nữa, thật sự anh hoàn toàn không muốn lôi kéo cô lao vào thế giới hỗn loạn của anh một lần nữa, như thế rất thiệt thòi cho cô.

Cô là công chúa, mà anh từng là một tên lưu manh, và là một tên khốn kiếp thiếu chút nữa đã hủy đi cuộc sống tươi đẹp nhất của cô. Người như anh, hoàn toàn không có tư cách ở lại trong thế giới thuần khiết tốt đẹp của cô. Nhìn bóng dáng anh vội vàng rời đi, trên mặt Đào Xán Xán không có một tia đau thương hoặc là ảo não, ngược lại là vui vẻ cắn hamburger.

“Húc Bang a Húc Bang, nếu anh còn tưởng rằng em là cô gái nhu nhược được chiều chuộng năm đó, thì anh đã sai, sai hoàn toàn!”

Trong đáy mắt của cô hiện lên tia sáng rực rỡ chói mắt, tượng trưng cho quyết tâm kiên định vững vàng.

Cô không còn là cô bé con chỉ biết ỷ lại vào anh trai hoặc ba ba trước kia nữa, ở nước ngoài vài năm, vượt qua vô số ngày tịch mịch cùng thương nhớ, đã sớm đem cô bé nhu nhược yếu đuối kia trở nên độc lập lại kiên cường.

Mà cô muốn gì, đó chính là – Bắt anh trở về.

Đúng vậy, trong lòng cô sở dĩ luôn lưu một đoạn tiếc nuối kia, là anh đã nợ cô.

Cho dù anh đã hạ quyết tâm không bao giờ đến thăm cô nữa, Ngao Húc Bang vẫn mỗi ngày vụng trộm chạy đến bệnh viện, lại vụng trộm hỏi y tá chăm sóc cô, bệnh của cô đã sao rồi, ngần quan tâm cô. Anh nghĩ rằng nếu có dịp gặp lại cô, anh sẽ xem cô như một người qua đường, sẽ không sẽ đem cô để ở trong lòng..... Không nghĩ tới anh đã đánh giá mình quá cao.

Anh đã sớm đem cô khắc vào trong lòng, đặt ở trong lòng, lúc nào cũng khắc khắc đều muốn ở cạnh bên cô.

Anh nghĩ đến không hỏi thăm tin tức của cô, sẽ hoàn toàn đem cô ra khỏi trái tim mình, nhưng đây đều là ý tưởng lừa mình dối người.

Anh đang cố đè nén, đè nén tình cảm của bản thân đến mức giống như núi lửa đang sôi sùng sục sắp phun trào.

Sự thật chứng minh rồi, lại một lần nữa nhìn thấy cô, tim của anh tựa như có một khe nứt, tình cảm tích tụ lại lâu ngày chậm rãi chảy tràn ra.

Đúng! Anh chính là không có dũng khí, không dám hào phóng xuất hiện ở trước mặt của cô, rất sợ một ngày nào đó cô sẽ nhớ lại hành động sai lầm trước kia của anh, khoảng không tối tăm đó thiếu chút nữa đã phá đi cuộc đời tươi đẹp của cô.

Nếu quên anh, so với nhớ mà hận anh thì tốt hơn nhiều.

Chẳng qua bản năng thân thể vượt qua sự tưởng tượng của anh, hôm nay giữa trưa anh lại chuyển ca trực, muốn vụng trộm xem cô đã đỡ chút nào chưa. Bất quá vừa mới tới cửa, đã thấy Đào Xán Xán mang theo túi lớn túi nhỏ, bên cạnh không có bất luận kẻ nào làm bạn, giống như muốn xuất viện.

Bởi vì mang theo rất nhiều đồ, cô đi được vài bước, phải xoay người nhặt này nọ, nhặt lên lại rơi xuống, cứ mãi lặp lại động tác này.

Ngao Húc Bang rốt cục nhìn không được, dài chân sải tới trước, xoay người giúp cô nhặt lên, thuận tiện đem đồng hồ vật tùm gọn lại mang trên vai.

“Tại sao chỉ có mình cô? Ba mẹ cô đâu?” Anh bất mãn hỏi.

“Húc Bang!” Cô vừa thấy anh đến, lộ ra biểu tình sung sướng, “Bởi vì em không muốn để cho ba mẹ em lo lắng, cho nên một mình làm thủ tục xuất viện, hơn nữa phòng khám của em còn có một số việc phải xử lý.”

“Phòng khám?” Anh cau mày, “Cô là bác sĩ?” Anh còn nhớ rõ giấc mộng của cô là làm một bác sĩ ngoại khoa.

Cô khẽ cười một tiếng, “Anh ngay cả chức nghiệp của em cũng biết sao?”

“Đương nhiên, còn không phải cô nói.....” Anh dừng lại, thiếu chút nữa lại cùng cô ôn chuyện xưa. “Còn không phải cô nói phòng khám, tôi liền đoán cô là bác sĩ.”

“Tuy rằng em là bác sĩ ngoại khoa, nhưng chỉ là bác sĩ thú y.” Cô cười khanh khách, “Cùng nguyện vọng trước đây của em kém không xa nhỉ!”

“Dù sao đều là trị bệnh cho sinh vật, không có gì khác biệt.” Ngao Húc Bang đem bao lớn bao nhỏ trên tay cô toàn bộ khiêng đến trên người của mình. “Được rồi, tôi đưa cô về!”

“Hi hi.....” Cô cười trộm.

“Cô cười cái gì?” Anh khó hiểu nhìn cô.

“Anh nói anh sẽ không đến thăm em, hôm nay lại xuất hiện ở bệnh viện, không phải chứng tỏ anh thực lo lắng cho tôi sao?”

Cô cùng anh sóng vai đi ở trên đường, cố ý kéo gần khoảng cách của hai người trong lúc này.

“Tôi chỉ là đi ngang qua!” Anh dùng lực cường điệu, “Nói gì đi nữa, cô là em gái của cấp trên, nịnh bợ cô khẳng định là có lợi không có hại.”

Anh vẫn tìm lấy cớ muốn cùng cô phân rõ giới tuyến, bất quá kỳ thật anh cùng với cô giống nhau, đều rất muốn gặp lại đối phương! Cô chớp đôi mắt to, vẫn như cũ cười meo meo. “Mặc kệ lý do của anh là cái gì, có thể gặp lại anh, em thực sự rất cao hứng.” Cô mỉm cười ngọt ngào nói, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhìn một bên mặt nhìn nghiêng của anh.

Anh bởi vì từng tiếng nói của cô mà tâm tình kích động, cảm thấy tình cảnh này giống như trở lại thuở xa xưa.

Trước kia anh nghĩ đến mình sẽ luôn sống vai cùng cô mãi mãi, sau đó có kiên nhẫn chờ đợi cô lớn lên, một ngày nào đó anh sẽ có cô trong tay mình.

Nhưng anh chỉ tưởng bở, bởi vì tự cao tự đại mà mất đi cô, hiện tại anh ngay cả một ý nghĩ mơ mộng cũng không dám có.

Có lẽ âm thầm bảo vệ ở bên cạnh cô, một ngày nào đó cô sẽ gả ột người nào đó, đến lúc đó anh..... Cũng sẽ âm thầm chúc phúc cho cô.

Nhưng mỗi khi nghĩ đến cô mặc vào lễ phục cô dâu, gả cho người đàn ông khác, trở thành vợ của người khác, anh lại có một cổ xúc động muốn bắn chết đối phương.

“A!” Đào Xán Xán kêu sợ hãi một tiếng, chạy nhanh về phía trước. Anh phục hồi tinh thần lại, thấy cô thể nhưng không sợ chết chạy băng ngang đường, không chút nghĩ ngợi, nhanh chóng ném mọi thứ trên tay xuống, cất bước đuổi theo đi, muốn ngăn cản cô.

“Xán Xán!”

Không còn kịp rồi, cô đã xuyên qua đường cái, đứng ở giữa đường, ôm lấy một con chó nhỏ kêu ô ô.

Thân là thú y cô, trách nhiệm của cô chính là chăm sóc cho động vật, không thể chịu nổi khi có động vật bị thương ở trước mặt của mình.

Khi cô đang chuẩn bị trở lại bên cạnh anh, có một chiếc xe đột nhiên hăng hái lao đến.

Ngao Húc Bang lập tức chạy tiến lên, muốn bảo vệ thân mình mảnh mai của cô.

Tốc độ xe thật sự quá nhanh, tài xế hoàn toàn không kịp nhấn thắng, xe giống như một con trâu điên cuồng, thẳng tắp nhằm về phía bọn họ.....

12. Chương 12

“Mẹ kiếp! Cô vội vàng đi đâu thai sao?” Ngao Húc Bang chửi ầm lên, ôm thân thể cô gái nhỏ nhắn, mà cô lại đang ôm một chú chó nhỏ. Tuy rằng trong lòng anh là cô gái này không đúng, nhưng lấy tốc độ chín mươi kilomet trên giờ chạy trên đường lúc này, không phải uống rượu chính là có bệnh.

Tuy rằng tài xế đã thắng lại kịp thời, nhưng là vì bảo vệ cô, khuỷu tay anh cùng đầu gối có chút trầy da.

Tài xế gây chuyện cũng không chạy, còn thực chịu trách nhiệm muốn phụ trách đưa bọn họ đến bệnh viện, lại bị Ngao Húc Bang cự tuyệt, bởi vì thể giới chính là nhỏ như vậy, người điều khiển xe lại chính là học trưởng của Đào Xán Xán lúc ở nước ngoài đọc đại học, cũng là con của một viện trưởng nổi danh, lần này là đặc biệt trở về Đài Loan tìm đến Đào Xán Xán ôn chuyện.

Nếu là người quen biết, như thể chuyện lớn sẽ hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa cũng có thể không. Khi đoàn người bọn họ trở lại phòng khám động vật của Đào Xán Xán, Quan Thừa Hiến cùng cô dùng tiếng Anh nói chuyện với nhau, hoàn toàn không xem Ngao Húc Bang tồn tại. Ngao Húc Bang sau khi dùng nước rửa qua miệng vết thương ngồi ở một góc phòng khám.

Đào Xán Xán cảm bông băng, đi về hướng anh.

“Xán Xán, vị cảnh sát này là ai? Em gặp phải phiền toái sao?” Quan Thừa Hiến biết nói tiếng Trung, lại giống như cố tình muốn xa lánh Ngao Húc Bang, cố ý nói tiếng Anh.

“Học trưởng, ở Đài Loan mời nói tiếng Trung.” Đào Xán Xán cùng anh lấy tiếng Anh hàn huyên qua, lợi dụng tiếng Trung sửa đúng anh, “Anh ấy là đồng nghiệp của anh hai tôi, cũng là bằng hữu của tôi.”

Cô kéo ghế dựa, ngồi xuống ở trước mặt Ngao Húc Bang, mở hộp thuốc, giúp anh xử lý miệng vết thương.

“Nha!” Dáng vẻ của Quan Thừa Hiến cao lớn cao ngất, lặng lẽ đánh giá Ngao Húc Bang, tiếp theo lại nhìn về phía Đào Xán Xán, “Xán Xán, anh ở Vancouver rất nhớ em, em cũng chưa nghĩ tới sẽ trở về sao?”

“Tôi là người Đài Loan, không có lý do để trở lại Vancouver a!” Cô nhẹ giọng nói, động tác thật cẩn thận.

Ngao Húc Bang nhìn bọn họ hai người người một lời, tôi một câu, tựa hồ không có đường sống cho anh chen vào nói, lại nhìn thấy được biểu tình lấy lòng của Quan Thừa Hiến, tâm tình phi thường khó chịu. Anh biết chỉ cần là đàn ông, đều không thể cự tuyệt cô gái ngọt ngào giống như Đào Xán Xán, hơn nữa khi cô cười rõ lên, hai má còn có một lúm đồng tiền như ẩn như hiện.

“Honey, chẳng lẽ em không nhớ anh sao? Không phải nói chúng ta sẽ kết hôn.....”

Không đợi Quan Thừa Hiến nói xong, Ngao Húc Bang nhảy xuống ghế dựa, vọt tới trước mặt của anh ta, nắm lấy cổ áo của anh ta.

“Tên Tây lai này, còn dám nói lung tung nữa, tôi thấy anh một lần sẽ đánh một lần, nghe không?” Anh nổi giận giống như con sư tử đang phát cuồng, có ý muốn vịn gậy cổ đối phương.

“Húc Bang! Anh làm cái gì vậy?” Đào Xán Xán vội vàng ngăn anh lại, sau đó chen vào giữa hai người đàn ông, tách bọn họ ra.

“Nha, cảnh sát Đài Loan lạm dụng quyền lực, cẩn thận một chút, nếu không tôi sẽ kiện anh.....” Quan Thừa Hiến giống như con gà trống, không ngừng vỗ cánh oang oác kêu to.

“Sợ anh làm không được thôi?!” Anh cũng không biết đã bị kiện bao nhiêu lần, còn sợ vụ kiện thưa nhỏ nhỏ này sao?

“Ý anh là sao? Tôi cùng với Honey nói chuyện, liên quan gì đến anh sao? Anh là gì của Xán Xán? Anh trai? Hay là bạn trai vậy?” Quan Thừa Hiến cùng anh trợn mắt nhìn nhau, “Khi Xán Xán ở Vancouver, đều là tôi chăm sóc cô ấy, tôi muốn cưới Xán Xán, như thế nào?”

“Anh.....” Ngao Húc Bang giờ nắm đầm lên, muốn vung về phía gương mặt đáng đánh đòn của anh ta, bắt đầu dĩ có Đào Xán Xán ngăn ở giữa.

Hai người đàn ông cao to người một lời, tôi một câu, khiến cho đầu óc cô quay mòng mòng, không khỏi không khổng chế được kêu to: “Được rồi, đừng ầm ỹ!”

Hai người đàn ông thoáng chốc ngừng kêu gào, đổ mắt nhìn cô.

“Ở nơi này của tôi, không cho phép cãi nhau, cũng không cho phép đánh nhau.” Cô trừng mắt liếc nhìn bọn họ, thở phì phì nói: “Các anh nhìn đi, phòng khám động vật đều bị các người dọa tới mức hoảng loạn. Còn có, học trưởng, lúc ở Vancouver tôi đã nói với anh, tôi sẽ không gả cho anh.....”

“Nha, honey, đừng cự tuyệt anh nhanh như vậy, anh đã chờ em thật lâu, cho nên lúc này mới có thể đến Đài Loan tìm em, muốn đến nhà báỉ phỏng cha mẹ em, cho chúng ta có thể tìm hiểu nhau, không phải tốt lắm sao?” Quan Thừa Hiến rất thành ý nói.

“Tốt con khỉ!” Ngao Húc Bang nghiêng răng nghiêng lợi, “Anh nghe hiểu được tiếng Trung không? Hẳn là có nghe qua “Mỹ nữ cùng dã thú” chứ? Đúng chính là mỹ nữ cùng súc sinh hoàn toàn không có tương lai.....”

“Anh..... Tôi muốn kiện anh!” Quan Thừa Hiến chỉ vào mũi anh mắng to, “Anh là ai? Tôi chưa từng gặp qua anh, cũng không từng nghe qua Xán Xán nhắc tới anh, anh từ đâu xuất hiện vậy?”

“Đồ đàn kia, anh không cần biết tôi là ai, chỉ biết tôi là hóa thân của chính nghĩa, chuyên giúp những cô gái đang hoảng, tránh khỏi sự giả của Heo háo sắc.” Ngao Húc Bang đắc ý hất cằm lên.

“Anh.....” Đường đường là một quý công tử, thế nhưng bị một người qua đường nói thành đồ đàn, Quan Thừa Hiến tức giận đến đỏ mặt tía tai.

“Được rồi! Thấy anh thành tâm thành ý đặt câu hỏi, tôi liền mở lòng từ bi nói cho anh biết, tôi là cảnh sát Trần Hạnh Phúc, cho nên Đào Xán Xán thuộc địa bàn của tôi quản lí, về sau nếu anh dám có ý nghĩ không an phận gì với cô ấy, tôi sẽ bắn chết anh, nghe rõ chưa?” Ngao Húc Bang nâng cao âm lượng, cách Đào Xán Xán bắn cảnh cáo cho quân địch .

“Anh..... Anh.....” Quan Thừa Hiến chỉ vào mũi anh, tức giận đến trợn to hai mắt, “Xán Xán honey, sao em có thể làm bạn với tên người rừng này? Hắn ta chính là người nguyên thủy chưa khai hóa, chỉ biết dùng bạo lực giải quyết sự tình, em ở cùng chỗ với anh ta, quả thực hạ thấp phẩm cách của em.....”

“Học trưởng, tôi muốn kết bạn với ai là quyền của tôi, anh không có tư cách phê bình anh ấy, hiện tại mời anh lập tức rời khỏi phòng khám của tôi.” Đào Xán Xán nhú mày, ngón tay chỉ thẳng ra cửa, muốn Quan Thừa Hiến rời đi.

“Cút đi!” Ngao Húc Bang hướng anh ra ngón giữa, “Về sau nếu tiếp tục để cho tôi nhìn thấy anh dây dưa với Xán Xán.....”

“Anh cũng đi.” Cô trừng mắt nhìn Ngao Húc Bang, lạnh giọng nói.

“Cái gì?” Ngao Húc Bang không dám tin nhìn cô, sau đó chỉ vào cái mũi của mình.

“Anh thân là cảnh sát, không nên đe dọa dân chúng. Nói sau, hai người các anh đều thật ồn ào.” Mặc kệ là ai ở lại, cũng sẽ dọa cho các cô bé học sinh vừa học vừa làm ở phòng khám, cho nên cô muốn bọn họ cùng nhau cút đi.

Về mặt Ngao Húc Bang cùng Quan Thừa Hiến khó xử, nhưng giai nhân đã nổi giận, bọn họ cũng chỉ có thể co vùi lại. Trợn trắng mắt với đối phương lần cuối, sau đó ra khỏi phòng khám.

Đào Xán Xán cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, bởi vì bọn họ ai cũng không chịu rời đi trước, đều tự chiếm cứ khắp ngõ ngách, hai mắt di động theo cô.

Ai. Cô giả bộ không nhìn thấy đôi mắt đáng thương vô cùng của Ngao Húc Bang xoay người, vội vã làm việc của mình. Tuy rằng cô đã nhớ lại chuyện có liên quan đến anh, nhưng vẫn cảm nhận được sự kháng cự của anh mỗi khi cô chạm vào anh.....

Nhưng, cô sẽ không nổi giận.

Rất nhiều chuyện đều cần phải có trình tự trước sau, nhất là tình yêu từ từ sẽ đến, chậm rãi nung nấu, mới có thể càng thuần càng nồng.

Giữa trưa, một người đàn ông to lớn xách hai cà mèn, cùng với một túi đồ uống, lén lút đi tới phòng khám động vật cách sở cảnh sát không xa, như là sợ hãi gặp được người quen.

13. Chương 13

Đi vào bên ngoài phòng khám, anh do dự không quyết, nhưng không dám bước vào.

Sau một lúc lâu, cửa thủy tinh của phòng khám bị mở ra, Đào Xán Xán đi ra, đang chuẩn bị đi về nhà.

Cô luôn luôn về nhà ăn cơm trưa, thuận tiện mang theo hộp cơm tình yêu của chị dâu cho anh trai, nhưng hôm nay không giống ngày thường. Khi cô nhìn thấy bóng dáng của Ngao Húc Bang đang chuẩn bị rời đi, khóe miệng nhin không được cong lên. Cô vốn dĩ muốn về nhà nhờ chị dâu chuẩn bị thêm một hộp cơm, sau đó đưa đến sở cảnh sát cho anh cùng đại ca hưởng dụng, bất quá xem ra hôm nay tính toán sai lầm rồi, bởi vì anh đã chủ động tới cửa.

“Húc Bang.” Đào Xán Xán lộ ra tươi cười ngọt ngào, lên tiếng kêu anh ở lại, “Anh tới tìm em sao?”

“Khụ.” Anh kiên trì quay đầu, “Không..... Không có.” Anh thấy cô nắm con chó nhỏ cứu ngày hôm qua. “Tôi là đến xem con chó ngọc này.”

Con chó nhỏ vô tội mở lớn mắt nhìn anh, không ngừng lay động cái đuôi nhỏ nhắn ngắn cũn cỡn của nó, cao hứng quanh quẩn ở bên chân của anh.

“Nó không bị thương, nhưng không biết con chó này của ai, em muốn đến trại chó lạc, anh chút nữa có thể đem hình của nó dán ở cục cảnh sát không?” Cô nghiêng đầu, ôn nhu hỏi.

“Ừm.....” Anh xấu hổ đứng ở tại chỗ, một hồi lâu mới đưa hộp cơm trên tay đưa tới trước mặt của cô.

“Tôi..... Tôi nghĩ cô nhất định vẫn chưa ăn cơm, cho nên.....”

“Em vừa vặn đang đói bụng đây!” Cô vươn tay, không đón lấy hộp cơm, ngược lại chủ động cầm tay anh, “Vừa vặn anh mua đến hai hộp, chúng ta cùng nhau đi vào ăn đi!” Hiện tại là thời gian nghỉ trưa, học sinh vừa học vừa làm cũng ra ngoài ăn cơm, phòng khám chỉ có hai người bọn họ, cùng với mấy sủng vật.

Cô đem con chó nhỏ đặt ở bên ngoài cửa, sau đó mang theo anh đến một gian phòng khác dùng cơm.

Bọn họ sóng vai ngồi ở cùng nhau, Ngao Húc Bang đem hộp cơm đặt ở trước mặt của cô, lấy ra cô sữa dâu thích uống.

Đào Xán Xán mở hộp cơm ra, bên trong tất cả đều là thức ăn cô thích ăn, còn có sườn ram, lập tức cảm giác bụng đói kêu vang.

“Em sắp chết đói.” Cô cười đem trứng muối cắt thành hai nửa, đem lòng đỏ trứng cùng cơm trắng trộn lẫn cùng một chỗ.

Anh cũng không nhàn rồi, vội vàng tách cái trứng còn lại trong hộp cơm của anh, tách lòng đỏ trứng ra, bỏ vào hộp cơm của cô.

14. Chương 14

Cô ngẩng đầu, giật mình nhìn anh, cố ý hỏi: “Sao anh biết tôi thích ăn lòng đỏ trứng trộn lẫn cơm? Hơn nữa một lần còn muốn hai lòng đỏ trứng?”

“Nghe..... Nghe anh cô nói.” Anh không mở mắt, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt sáng ngời đầy sức sống của cô. “Cô mau ăn đi, bằng không cơm lạnh sẽ không ăn ngon.”

Cô cười khẽ một tiếng, cúi đầu ăn cơm, động tác thập phần tao nhã. Ngao Húc Bang không ngừng nhìn quanh bốn phía, như là sợ có người xông vào thế giới bọn họ.

Anh rất sợ a!

Nếu bị ai đó gặp được, anh sợ các hương dân trong trấn lại sẽ phỉ nhổ anh.

Nhưng mà..... Anh rõ ràng nhận nại không đến tìm cô, nhưng sau ngày hôm qua, trong lòng anh tất cả đều là hình ảnh của cô.

Anh rất sợ chuyện ngày hôm qua sẽ tái diễn, cô bởi vì sở thích hiền lành của mình mà phần đầu quên mình, lại hoặc sẽ xuất hiện gã đàn ông quái dị kia không ngừng dây dưa cô.....Mấy chuyện đó thôi cũng đã đủ khiến cho anh tâm phiền ý loạn.

Quan trọng nhất là, ngày hôm qua vừa nghe đã có người đàn ông hướng cô cầu hôn, máu toàn thân anh giống như ngừng chảy, sôi sùng sục trong huyết quản của anh, nhưng anh vẫn không thể làm được được ở một bên nhìn cô bị người đàn ông khác cướp đi..... Ít nhất cũng phải là một người đàn ông anh nhìn thuận mắt, mới có tư cách đem cô lấy về nhà.

“Cái này cho anh.” Đào Xán Xán đem một nửa sườn chia cho anh, cắt ngang trầm tư của anh. Cô nhớ rõ anh là động vật để ăn, luôn thích há mồm to cắn thịt, mà cô luôn có thói quen đem thịt trong hộp cơm của mình chia cho anh

Bọn họ ở chung như thế này, làm cho anh phảng phất lại nhớ tới những ngày trước kia, anh luôn trốn học đi tìm cô cùng nhau ăn cơm, hai người ngồi ở một góc trường học, hưởng thụ thời gian ngắn ngủi sau giữa trưa.

Được rồi! Anh thừa nhận bản thân vẫn thường hay nhớ đến khoảng thời gian trước kia, những lúc cô cùng anh bên nhau, khi đó anh luôn cảm thấy thế giới này tốt đẹp rất nhiều.

Gặp được người như cô, cuộc sống vô vị của anh trở nên ngọt rất nhiều, vì cô, anh muốn được đến càng nhiều, sau đó phải trả bất cứ giá nào chỉ cần được ở bên cô.

Nhưng đây vẫn là một loài hy vọng xa vời như lúc trước, hơn nữa sau khi anh tự tay đem giấc mộng hủy diệt, cuộc đời của anh đã trải trong hối hận cùng trong thống khổ.

Anh đã từng nghĩ đến mình có thể mang đến cho cô thế giới đầy đủ lại không tỳ vết, không nghĩ tới phá hủy cuộc sống của cô. Nếu cô nhớ lại chuyện trước kia, nhớ tới anh đã vào lúc cô bất lực nhất mà vứt bỏ cô rồi đi, cô có thể hận anh hay không? Có thể muốn anh từ nay về sau không hề xuất hiện ở trước mắt nhìn cô của cô nữa hay không? Ngao Húc Bang lo sợ không đầu nghĩ, nhìn cô ngọt ngào tươi cười, mới phát hiện gần gũi cô như thế, thì ra là một chuyện đẹp nhất trên thế gian này.

“Làm sao vậy?” Đào Xán Xán phát hiện anh nhìn mình nhập thần, không khỏi nghi hoặc hỏi.

“Không có việc gì.” Anh cúi mặt, cúi đầu ăn mấy miếng cơm, “Người đàn ông quái dị xuất hiện ngày hôm qua..... Thật là học trưởng cô sao?”

“Vâng.” Cô gật đầu. “Khi em ở nước ngoài, học trưởng thực chiều cố em.”

“Vậy anh ta nói muốn cưới cô.....”

“Về chuyện này, anh ta ít nhất đã nói qua hơn một trăm lần.” Cô khẽ cười một tiếng, “Kết quả vừa quay đầu, anh ta đã chạy tới kết giao bạn gái.”

“Mẹ kiếp! Lần sau nếu anh ta còn dám sàm sỡ cô như vậy nữa, tôi nhất định sẽ đáng gây răng gã đó.”

“Học trưởng chỉ hay nói giỡn thôi.” Cô nhìn gương mặt đẹp trai nghiêm túc của anh, cảm giác quen thuộc trước kia lại dâng lên trong lòng, làm cô cảm nhận được sự ngọt ngào, “Nhưng anh nói anh không biết tôi, tại sao chuyện có liên quan đến tôi, anh lại còn khẩn trương hơn bất cứ ai là sao?”

Anh đầu tiên là sững sốt, lập tức ấp úng nói: “Tôi..... Tôi không phải đã nói rồi sao? Cô là em gái của sếp, tôi nịnh bợ cô một chút là đương nhiên mà.” , đúng hay không?”

“Húc Bang, kỳ thật chúng ta quen nhau. Cô dò hỏi, “Nếu đúng như vậy, sao anh lại giả vờ như không quen tôi?”

Anh buông chiếc đĩa, lại là một bộ dáng nhu nhược.

“Có biết hay không thì sao? Dù sao tôi hiện tại đối với cô mà nói, chỉ là một người qua đường. Đào Xán Xán, như vậy sẽ tốt hơn cho cô, tôi có cuộc sống của tôi, chúng ta không thể cùng xuất hiện, hiểu không?”

“Tôi.....”

“Phiên trực đã đến giờ, cô từ từ ăn, tôi đi trước.” Anh sợ cô lại tiếp tục hỏi nữa, giống như chạy trốn rồi đi.

Đào Xán Xán nhìn bóng dáng anh càng lúc càng xa, phát hiện mỗi lần chỉ cần truy vấn, anh liền chạy trốn chết, cho dù cô muốn nói với anh rằng kỳ thật mình đã khôi phục trí nhớ, cũng không có cơ hội.

Nghĩ kỹ lại, nếu thành thực nói cho anh, cô đã khôi phục trí nhớ, dựa theo thái độ của cô đối với anh, khẳng định ngày sau cũng sẽ không bao giờ xuất hiện ở đây nữa.

Ngô..... Cô có phải nên tìm hiểu cho rõ ràng, mới có biện pháp hướng anh đúng bệnh hốt thuốc?

Mặc dù Ngao Húc Bang cố ý tạo ra khoảng cách của hai người, nhưng thân thể anh cùng cái miệng của anh dường như không có được điểm chung.

Chỉ cần đến giữa trưa, Đào Xán Xán vừa quay đầu lại, liền có thể nhìn thấy anh mang theo cơm hộp đến tìm cô, hơn nữa thời gian lại vô cùng chính xác.

Hôm nay, khi cô quay đầu, nhưng lại thấy Quan Thừa Hiến.

“Honey Xán Xán.” Anh vô cùng thân thiết lên tiếng kêu gọi.

“Là anh à, học trưởng.” Giọng nói của cô không che giấu được thất vọng, hứng thú rã rời tiếp tục làm chuyện của mình còn đang dang dở.

15. Chương 15

“Xán Xán, làm sao vậy? Nhìn thấy tôi, trông em có vẻ mất hứng nhỉ.” Quan Thừa Hiến có chút tức giận.

“Không có a!” Cô ngẩng đầu, nhìn anh, “Học trưởng, anh tới đây có chuyện gì?”

“Đúng rồi, Xán Xán.” Quan Thừa Hiến nhớ tới mình có chuyện muốn tìm đến cô. “Mấy ngày hôm trước anh gặp được gã cảnh sát tên Ngao Húc Bang, đúng hay không?”

“Vâng.” Cô gật đầu. “Sau đó thì sao?”

“Tôi biết mà!” Anh đột nhiên kích động bắt lấy bả vai của cô, “Xán Xán, anh đã điều tra qua gia thế của hắn ta, hắn ta không phải người tốt, hơn nữa năm đó hắn.....”

Cô nhú mày, giấy khời kiểm chế của anh ta, “Học trưởng, Húc Bang có phải người tốt hay không, tôi so với anh còn rõ ràng hơn nhiều.”

“Xán Xán.....” Quan Thừa Hiến nhú mày.

Anh ta mấy ngày nay không có tới tìm cô, là vì muốn điều tra tên cảnh sát đã đe dọa anh ta, kết quả là, chẳng những tra ra gia thế bối cảnh của Ngao Húc Bang, còn phát hiện khúc mắc của anh ta cùng với Xán Xán lúc trước...

“Học trưởng, chuyện tôi cùng Húc Bang, anh có thể đừng xen vào được không?” Cô tức giận xoay người, đưa lưng về phía anh ta.

“Xán Xán, em không hiểu.....” Quan Thừa Hiến muốn nói lại thôi, cuối cùng kiên quyết nào nói: “Mấy năm nay em mất trí nhớ, nên em đã quên chuyện của em về Ngao Húc Bang, em hoàn toàn không biết anh ta đã làm gì với em.....”

Cô hít sâu một ngụm, lạnh giọng nói: “Quan tiên sinh, tôi cảnh cáo anh đừng nói lung tung, năm đó cũng không phải Húc Bang hại tôi, đó chẳng qua chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, anh hiểu không?”

“Em.....” Quan Thừa Hiến chấn động, ép cô xoay người đối mặt anh ta, “Em đã nhớ ra hắn ta?”

“Đúng, tôi đã nhớ lại.” Đào Xán Xán nhin không được nói ra sự thật, “Khi tôi vừa gặp lại Ngao Húc Bang, tôi đã nhớ ra anh ấy.”

Đứng ở cửa vẻ mặt Ngao Húc Bang kinh ngạc, vật đang mang trên tay rơi xuống đất, quả thực không thể tin được lỗ tai của mình.

Xán Xán..... Đã sớm nhớ tới anh?

Vậy anh vẫn phủ nhận..... Không phải giống tên ngu ngốc sao?

“Em khôi phục trí nhớ?” Ngao Húc Bang thì thảo tự nói.

“Húc Bang.....” Đào Xán Xán bỏ ra hai tay của Quan Thừa Hiến, đi đến trước mặt của anh, “Anh hãy nghe em nói, em đã nhớ lại.....”

“Em đã sớm nhớ ra tôi? Nhớ tới câu chuyện mười năm trước?” Anh khó có thể tin nhìn cô.

“Em.....”

“Trả lời tôi, có phải hay không?” Anh nhin không được rống to.

“Đúng vậy.” Hàng mày thanh tú của cô cau chặt lại, rốt cục thừa nhận.

“Đào Xán Xán, sao em lại muốn gạt tôi? Vì sao giả vờ em không nhớ tôi? Là muốn chinh tôi hay vẫn là muốn xem tôi làm trò cười?” Anh khó hiểu hỏi.

“Húc Bang, anh hãy nghe em nói.....” Cô muốn bắt lấy tay anh.

Ngao Húc Bang dùng sức đẩy tay cô ra, rút lui vài bước, lộ ra cười khổ, “Tôi còn âm thầm may mắn em không nhớ ra tôi, tôi đây.....” Có thể ở lại bên cạnh em lâu một chút.

Nhưng cô đã sớm nhớ lại những chuyện trước kia của bọn họ, anh dựa vào cái gì da mặt dày can đảm giữ ở bên cạnh cô chứ? Cho dù mấy ngày nay anh và cô bên nhau rất hòa hợp, bắt đầu từ giờ khắc này, anh lại tự biết xấu hổ, cảm thấy tự ti.

“Húc Bang.....” Thanh âm của cô có vẻ dồn dập.

“Tôi còn có mặt mũi để em nhìn thấy tôi sao?” Anh cười khổ một tiếng, “Xán Xán, thực xin lỗi.”

Nói xong, anh xoay người rời đi

“Húc Bang.....” Cô lớn tiếng gọi tên của anh, muốn đuổi theo.

Quan Thừa Hiến giữ chặt thân mình kiêu nhỏ của cô, “Xán Xán, đừng đi! Loại người giống như anh ta, hoàn toàn không có năng lực bảo vệ em, cũng không có tư cách yêu em.....”

Đào Xán Xán quay đầu, cho Quan Thừa Hiến một cái tát, ngăn anh tiếp tục nói tiếp.

“Ai cũng không cho phép nói Húc Bang không có tư cách yêu tôi!” Nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, cô oán hận cắn cánh môi, “Chỉ có tôi mới có thể quyết định có nhận tình yêu của anh ấy không nhận, các người đều không có tư cách phê bình anh ấy.”

Cô sử dụng tất cả sức lực, đẩy Quan Thừa Hiến ra, co chân, vội vàng muốn đuổi theo Ngao Húc Bang.

Thì ra có đôi khi chân tướng rõ ràng, cũng không phải kết cục đại vui mừng.....

16. Chương 16

Chân tướng, đó là phải nói ngược từ mười năm về trước. Trở lại hôm sinh nhật Ngao Húc Bang hai mươi tuổi. Đêm đó, Đào Xán Xán muốn giúp anh tổ chức buổi sinh nhật, vì thế gạt người nhà mua một cái bánh ngọt, vòng đến chỗ của anh ở, không nghĩ tới hoàn toàn không thấy ai.

Cô không nổi giận, có lẽ anh đã đến quán bar nhỏ anh thường đến. Nhưng cô chỉ mới mười lăm tuổi, đương nhiên bảo vệ của quán bar sẽ không cho cô đi vào, cô chỉ phải đứng bên ngoài, đợi anh xuất hiện.

Khi đó Ngao Húc Bang đang bận rộn ở sòng bạc, hoàn toàn quên hôm nay là sinh nhật anh.

Đào Xán Xán luôn ở bên ngoài cửa quán bar chờ anh, mãi đến khi thấy một đám người cãi nhau ầm ĩ xông đến gần. Cô nghe được có người trong đó nói ba chữ “Ngao Húc Bang”, ngay thơ nghĩ rằng bạn của anh, nên bước đến hỏi có biết hiện tại anh đang ở đâu hay không. Nhưng thế giới của Ngao Húc Bang phức tạp vượt quá tưởng tượng là của cô, đây là một đám lưu manh ác sói lẫn lộn trong thế giới ngầm này.

Bọn họ có thể lực cùng địa bàn củamình, chỉ cần là đối phương có được gì đó, thì sẽ liều lĩnh tranh đoạt đánh cướp.

Nhất là cô bé con tự mình dâng đến tận cửa như thế này, bộ dáng ngọt giống như một viên mật đào, tuy rằng ngây ngô, lại càng làm cho

đàn ác sói này càng muốn hái.

Bởi vậy cô tự chọc phiền toái, quần vào trận chiến tranh đoạt địa bàn, bị một đám cuộn cuộn bắt cóc, trở thành vật hi sinh uy hiếp Ngao Húc Bang.

Đêm nay, cũng thành cơn ác mộng của cô cùng Ngao Húc Bang.

Sau đó Ngao Húc Bang nhận được điện thoại, ra mặt cùng đối phương đàm phán, đồng thời cũng liên lạc Đào Thế Đường, nhưng khi anh tới hiện trường, cô không chỉ có mặt mũi bầm dập, hơn nữa toàn thân đều là máu. Lập tức anh giống như một con sư tử đang phát điên, liều mạng đem tất cả bọn lưu manh đánh một trận thừa sống thiếu chết. Cuối cùng là Đào Thế Đường đến, mới miễn cưỡng cùng đồng nghiệp kiểm chế anh lại, mang đám lưu manh này mang về sở cảnh sát. Đào Xán Xán bị đưa vào bệnh viện, toàn thân

đều có dấu vết bị ấu dả, cái trán cũng gập va chạm kịch liệt, làm áu chảy đầy mặt, trên người đầy những vết thương lớn nhỏ bị chém.

Thì ra bọn ác sói kia muốn xâm phạm cô, cô liệu chết không theo, dưới tình thế cấp bách, liều mạng chống cự nên đã bị hôn mê.

Cũng may Ngao Húc Bang đúng lúc đuổi tới kịp, vội vàng đem cô đưa đi cấp cứu.

Cũng bởi vì chuyện ngoài ý muốn này, đã làm cho anh hoàn toàn hiểu được, thì ra bản thân anh đã ảnh hưởng đến tất cả mọi chuyện tốt đẹp của Đào Xán Xán.

Là anh thiếu chút nữa đã hủy đi tất cả mọi thứ của cô, cũng bởi vì liên quan đến anh, nên mới để cho thứ dơ bẩn đó xâm nhập vào cuộc sống của cô.

Đêm đó Ba ba Đào cũng tới, hung hăng đánh anh một quyền, tiếp theo muốn anh hứa hẹn đời này không cho phép lại tiếp cận Đào Xán Xán, muốn anh vĩnh viễn rời khỏi cô.

Nếu anh thực sự yêu cô, nên hiểu được cô không thích hợp với thế giới của anh, bởi vì anh không thể cấp cho cô thế giới hoàn mỹ hạnh phúc nhất. Cho nên anh đáp ứng Ba ba Đào, đời này sẽ không tái xuất hiện trước mặt của cô nữa, vĩnh viễn sẽ chỉ ở xa xa chúc phúc cho cô. Vì thế thừa dịp cô hôn mê, anh lặng lẽ rời khỏi Trần Hạnh Phúc, không thông báo cho bất cứ ai, một mình rời đi.

Đào Xán Xán sau khi tỉnh lại, khóc muốn tìm Ngao Húc Bang, lại phát hiện anh thực sự đã rời khỏi cuộc sống của cô.

Cuối cùng, Ba ba Đào vì làm cho cô quên Ngao Húc Bang, đưa cô đến Vancouver học đại học, ba tháng sau cô xảy ra tai nạn xe, bởi vì não bộ đã bị bị thương nặng mà mất đi trí nhớ.

Tuy rằng trải qua tỉnh dưỡng, cô nhớ ra đa số chuyện trước kia, nhưng dưới sự cực lực phong tỏa của Ba ba Đào, những chuyện có liên quan đến Ngao Húc Bang trở thành chỗ trống duy nhất trong đầu cô.

Nay cô đã nhớ ra tất cả những chuyện đã qua, đối với anh mà nói là chuyện không thể nào chấp nhận được.

Anh rất muốn nói một tiếng xin lỗi với cô, cũng không biết mở miệng như thế nào, chỉ có thể lấy chúc phúc làm như cố để trốn tránh.

Như vậy qua lại, làm cho Ngao Húc Bang chỉ dám đem cô đặt ở trong lòng, ngay cả tin tức của cô cũng không dám tìm hiểu, nhưng vận mệnh lại làm cho bọn họ gắt gao dây dưa, phẳng phất không thể cắt rời bọn họ ra được.

Cô đã nhớ ra anh, anh có tư cách gì đến trước mặt của cô? Ngao Húc Bang chạy đến quán bar khu phố uống rượu giải sầu, muốn dùng cồn đề ép xuống kích động mê mông trong lòng mình. Hồi tưởng mười mấy ngày nay, anh vui vẻ hơn bất cứ lúc nào trong đời của anh, bởi vì giống như đã trở lại trước kia, có thể gặp lại gương mặt xinh xắn của cô, có thể lại được ở bên cạnh của cô, nhìn nụ cười của cô, anh liền cảm thấy mỹ mãn.

Bỗng nhiên, hai tay của anh đâm thật mạnh vào bàn, hét lớn một tiếng.

Nhân viên quầy rượu hoảng sợ, trên tay đang cầm gì đó thiếu chút nữa rơi xuống đất.

Lúc này, di động trong túi phát ra tiếng vang, còn không ngừng chấn động, anh tức giận lấy di động ra.

“Mặc kệ là ai, tôi hiện tại không muốn tiếp điện thoại, tốt nhất.....”

“Húc Bang, Xán Xán có ở cùng cậu không?” Điện thoại kia đầu là Đào Thế Đường, ngữ khí của anh có chút sốt ruột.

“Xán..... Xán Xán?” Ngao Húc Bang nhíu mày lại.

“Hiện tại đã chín giờ, con bé vẫn chưa về nhà, ngay cả cơm chiều cũng không trở về ăn..... Có phải con bé ở cùng cậu hay không?”

“Xán.....” Anh vội vàng nhảy xuống khỏi ghế, “Cô ấy không về nhà sao?”

“Đúng vậy. Xán Xán rất ít khi ở lại bên ngoài, cho dù muốn tăng ca, cũng sẽ gọi điện thoại báo cho biết, nhưng tôi vừa rồi gọi điện thoại đến phòng khám, mấy học sinh nơi đó bảo rằng chiều nay con bé đã ra ngoài, cho nên.....”

17. Chương 17

Ngao Húc Bang lấy tiền ra, đặt ở trên quầy bar, “20 phút sau, mặc kệ có tin tức hay không, tôi sẽ gọi điện thoại cho anh.”

Không đợi Đào Thế Đường đáp lại, anh cắt đứt điện thoại, chạy ra khỏi quán bar.

Đi ra bên ngoài, anh mới biết được trời đang mưa to, biến sắc.

Lúc này mưa sa gió giật, Đào Xán Xán cô gái ngốc nghếch kia còn lang thang ở bên ngoài, cô rốt cuộc đã đi đâu?

Đáng chết! Anh âm thầm mắng liên tiếp thô tục, bất an lại nổi lên trong lòng.

Anh nhớ thương cô, bất chấp sẽ bị mưa xối vào người, vọt vào trong cơn mưa như trút nước.

Trong đầu hiện lên những nơi cô có khả năng sẽ đi, bước chân anh dồn dập cũng không từng dừng lại.

Mãi đến khi linh quang chợt lóe, Ngao Húc Bang quyết định đánh cược một keo với vận may.

Có lẽ cô gái cố chấp kia, sẽ ở nơi đó chờ anh.....

Cô gái cố chấp Đào Xán Xán này, bởi vì không biết nên đi đâu để tìm Ngao Húc Bang, vì thế đem những nơi anh có thể đi tìm hết. Nhưng Trần Hạnh Phúc mười năm sau, có những nơi đã thay đổi hoàn toàn, những nơi mà bọn thường hay đi qua, đã vật đổi sao dời từ lâu.

Bất quá anh vẫn dựa vào trực giác, đi vào gian hàng bán kem làm lần đầu tiên hai người gặp mặt.

Quả nhiên, có một bóng người nhỏ nhắn ngồi xổm ở một góc, tựa hồ là đang trốn mưa.

“Xán Xán.”

Anh thấy thân ảnh kia co rúm lại một chút, vội vàng tới gần, khi chỉ còn ba bước khoảng cách, bóng đen nho nhỏ phút chốc nhảy dựng lên chạy về phía anh, anh theo bản năng dang rộng đôi tay.

“Húc Bang!” Thân mình lạnh phát run nhào vào trong lòng của anh, hai cánh tay gầy yếu gắt gao ôm anh.

“Xán Xán, sao em lại ở trong này một mình?” Ngao Húc Bang ôm chặt cô, phát hiện toàn thân cô ướt đẫm, hơn nữa da thịt lạnh lẽo.

“Em..... Em đang tìm anh.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vùi sâu vào trong ngực của anh, muốn tìm một tia ấm áp. “Em rất sợ..... Rất sợ anh sẽ bỏ em mà đi nữa, cho nên..... Cho nên em đến tất cả những nơi anh có thể đến tìm qua một lần, nhưng..... Nhưng cũng không gặp được anh.....”

Toàn thân cô phát run, hai tay ôm chặt phần eo của anh, giống như muốn bắt được một khắc cuối cùng.

“Húc Bang, van cầu anh đừng đi.....” Thanh âm của cô hơi nghẹn ngào, “Thực xin lỗi, em không phải cố ý muốn gạt anh.”

Nghe tiếng cô ủy khuất cầu xin, nhìn cô rơi lệ đầy mặt, cho dù tâm của anh là làm bằng sắt, cũng trở nên mềm mại.

“Đừng lo, là tôi nên nói tiếng xin lỗi với em, nếu không phải tại tôi, cuộc sống của em sẽ không trở nên rối loạn như thế này.....”

Cô vội vàng cắt ngang lời nói của anh, “Nếu không phải nhờ anh, cuộc sống của em, không đặc sắc như vậy. Húc Bang, nếu năm đó không gặp được anh, quá trình trưởng thành của em nhất định sẽ thực không thú vị, em cũng sẽ trở thành một cô gái không thú vị. Là vì có anh xuất hiện, làm cho em hiểu được thế giới này kỳ thật chẳng phải nhàm chán.”

“Xán Xán.....” Anh cảm nhận được thân thể mềm mại trong lòng là chân thật, hai vai của cô hơi rung động, ở trước mặt của anh có vẻ gầy yếu không chịu nổi. “Tôi mang em về nhà trước.”

“Không cần!” Cô kích động kháng nghị, dùng sức lắc đầu, “Em không muốn về nhà..... Mỗi lần anh chỉ cần đem em giao cho người nhà của em, sẽ biến mất vô tung.”

“Tôi cam đoan với em, lần này sẽ không.” Lúc trước là vì đáp ứng Ba ba Đào, anh mới có thể bỏ đi không nói lời nào, hôm nay anh là bởi vì chức vụ mà ở lại Trần Hạnh Phúc, cho dù muốn đi cũng không có cách.

“Ồ ô.....” Đào Xán Xán nắm chặt góc áo của anh, “Húc Bang, em muốn đi với anh, em không muốn bị anh bỏ lại lần nữa.”

“Xán Xán.....” Anh cúi đầu nhìn người trong lòng, “Em nhất định sẽ gặp gỡ một người khác tốt hơn so với tôi”

“Không cần! Em chỉ muốn anh.” Cô lắc lắc đầu. “Húc Bang, quá khứ em không có năng lực lựa chọn cuộc sống của em, nhưng bây giờ em đã trưởng thành, em đã nghĩ qua, chính là ở lại cạnh anh.”

Cô nói gần từng tiếng đều leng keng hữu lực, dùng sức lao thẳng vào trong lòng của anh. Nhìn kiêu nhan mà mỗi một ngày anh đều mơ thấy, nay liền xuất hiện ở trước mắt anh, nếu có thể, anh cũng rất muốn ôm cô vào trong lòng, vĩnh viễn không để cho cô rời đi.

“Húc Bang, em không muốn về nhà. Dẫn em đi, đừng bỏ em lại chỗ này chờ anh...”

Anh khó xử lại giãy dụa nhìn gương mặt xinh xắn bị che kín bởi nước mắt của cô, thân mình nhỏ gầy run nhè nhẹ, đôi mắt sáng trong cũng kiên định vô cùng.

Nếu anh mang cô đi, ngày sau có thể cho cô hạnh phúc hay không?

Nếu lần này lại rời khỏi cô, tương lai anh có thể chịu nổi sự dày vò của tương tư hay không?

Ai! Trái phải đều khó xử.....

Khi Ngao Húc Bang nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầm đìa đáng yêu của cô lần nữa, động tác kế tiếp của anh không hề đem cô đẩy ra, mà là gắt gao ôm cô vào lòng.

“Nếu về sau cuộc sống của em không hề trôi chảy như vậy, em có thể hối hận hay không?” Thanh âm anh khàn khàn hỏi.

“Em chỉ hối hận năm mà anh ra đi không lời từ giả.” Đào Xán Xán mím môi, nghẹn ngào nói: “Trước kia em không có năng lực lựa chọn cuộc sống mà em muốn, nhưng hiện tại em có năng lực, em tin tưởng lựa chọn của em.”

“Xán Xán.....”

“Húc Bang, hứa với em, ngày sau mặc kệ anh đi đâu, đều mang theo em, được không?” Giọng nói của cô mang đầy vẻ khẩn cầu nói.

Anh..... Có tư cách này sao?

18. Chương 18

Anh run run bàn tay to, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Thì ra có thể chạm vào cô, là chuyện đáng mừng như vậy, bắt đầu từ giờ khắc này, tất bcar những nguyên tắc của anh nháy mắt tan rã, ngay cả hứa hẹn anh đối với Ba ba Đào cũng cùng nhau đổ sập.

Ngao Húc Bang không đưa Đào Xán Xán trở về Đào gia, mà anh cũng vẫn chưa tìm được chỗ ở, bởi vậy đem cô về khách sạn thuê một phòng.

Vừa đi vào phòng, anh vội vàng chạy nhanh vào phòng tắm, giúp cô xả nước ấm, muốn cho toàn thân lạnh như băng của cô tắm một cái, ấm áp thân mình.

Cô gọi điện thoại báo bình an, mặc kệ đầu điện thoại kia Ba ba Đào rít gào như thế nào, cô vẫn kiên quyết cắt đứt điện thoại. Nếu cô muốn tự mình lựa chọn cuộc sống sau này của mình, sẽ cố lấy dũng khí, không sợ hãi con đường phía trước có bao nhiêu bụi gai sẽ đâm tổn thương cô.

Cô không sợ, bởi vì cô biết sẽ có một người sẽ phấn đấu quên mình nhảy ra, giúp cô đỡ bụi gai đó, giúp cô thừa nhận đau đớn.

Đào Xán Xán đi chân trần đi trên tấm thảm mềm mại, đi vào cửa phòng tắm, dựa vào khung cửa, thấy anh đang vội vàng đo độ nóng của nước, lại đã quên toàn thân của mình cũng ướt đầm.

Cô cầm lấy khăn tắm, dang hai tay ra, bước nhanh đến.

Ngao Húc Bang nghe thấy tiếng động, lập tức quay đầu, nhìn thấy thân mình nhỏ xinh của cô đi về phía chính mình.

“Xán Xán? Em lạnh phải không? Nước ấm đã chuẩn bị xong.....”

Cô lắc đầu, dùng sức ôm thắt lưng của anh, chăm chú nhìn anh, “Ôm anh, kỳ thật cũng rất ấm áp.”

Anh ôm ấp cô như cô mong muốn, chỉ có cô có thể dừng lại. Toàn thân anh cứng ngắc, nhìn cô cọt xát giống như con mèo con, nghe cô ôn nhu than nhẹ, thế nhưng không hiểu sao mặt đỏ. Mỗi khi đêm khuya trong giấc mộng của mình, anh chờ mong nhất không phải là thân mình mềm mại của cô sao? Nay anh ngay cả đụng vào đều cảm thấy sẽ mạo phạm cô.

Đúng vậy! Ở trong lòng anh, cô vẫn là cô công chúa của năm đó.

Công chúa luôn luôn để cho người ta nâng niu trên lòng bàn tay, thương yêu ở trong lòng, người thô kệch như anh, có thể chạm vào thân thể mềm mại của cô, xem như đời trước đã thành tâm thấp nhàn hướng phật rồi.

Bàn tay to của anh lướt qua mái tóc dài bóng mượt buông xõa xuống bờ vai của cô, tiếp theo là khuôn mặt trắng nõn không tỳ vết, cái mũi cao thẳng, cuối cùng dừng lại trên cánh môi hồng căng mọng của cô.

“Xán Xán.....” Anh nuốt một ngụm nước miếng, vẫn là không dám vượt qua khuôn phép.

Đào Xán Xán trừng mắt nhìn tình, toát ra chờ mong quang mang.

Im lặng mấy phút, thấy anh vẫn như cũ không có áp dụng hành động gì, làm cô nhịn không được chu cái miệng nhỏ nhắn, mạnh mẽ nhón chân, buộc anh hơi xoay người, chủ động hôn lên bờ môi của anh.

Ngao Húc Bang trợn to hai mắt nhìn cô, khiếp sợ như là bị sét đánh..... Không, giống như được trúng giả đặc biệt, , kinh ngạc sau là một loại vui sướng không thể dùng ngôn ngữ hình dung. Cô chớp chớp đôi mắt đẹp, không ngừng nhẹ hôn lên bờ môi của anh.

Có chút bất tri bất giác, bàn tay của anh đặt nhẹ lên eo của cô, chậm rãi xiết chặt, kéo cô vào sát ngực của mình hơn.

Cô giống như hạ cổ đang từng giọt từng giọt mê hoặc lòng của anh, dần dần thoát khỏi lo lắng, dường như cả thế giới này chỉ còn lại có hai người.

“Xán Xán.....” Thanh âm của anh khàn khàn, yêu cầu cô đừng nên chơi với lửa có ngày chết cháy.

“Suyt....” Đôi mắt to tròn của cô nhìn thẳng vào đôi mắt đen nóng cháy của anh. “Lúc này anh đừng nên nói gì cả, có điều, nếu so sánh sẽ sát phong cảnh nha.”

Cô nghĩ cũng không cần phải nghĩ, cũng đã biết những lời anh nói khẳng định là liên tiếp không thể, hoặc là cái gì sự thật không cho phép bọn họ, đủ mọi chuyện ma quỷ linh tinh.

Nhưng, đã không còn kịp rồi. Bởi vì anh dẫn theo cô trở về, từ nay về sau những chuyện cô làm, anh đều phải liên quan phụ trách. Vì thế, phần lười của cô nhẹ nhàng liếm dọc theo bờ môi của anh, sau đó tiến vào trong miệng của anh.

“Ngô.....” Ngao Húc Bang cau mày, giống như đang đè nén điều gì.

Cánh tay anh hơi xiết lại, bàn tay to lại không biết nên đặt nơi đâu vẫn là cô nắm hai tay của anh lên, nhẹ nhàng đặt ở eo của cô.

“Xán Xán.....” Anh rời khỏi môi của cô, cổ mà nuốt nước miếng.“Em không nên.....”

“Húc Bang, là em tự mình đa tình sao?” Cô nhún lại gương mặt đẹp, cắn cánh môi.

“Không.....” Anh có chút vội vàng xao động, áp chế ngọn lửa hừng hực đang tán loạn trong lòng mình.

“Vậy sao anh vẫn cự tuyệt em, không cùng em bắt đầu lại?” Thân thể nhỏ nhắn của cô ép về hướng anh.

Anh vẫn lui về phía sau, mãi đến khi lưng anh chạm vào vách tường lạnh lẽo.

Dùng nhan xinh đẹp của cô ánh vào trong mắt của anh, anh còn có thể đủ cầm giữ phòng tuyến cuối cùng, có thể nói là ý chí kiên cường.

“Hay anh ghét loại phụ nữ tự mình đưa đến tận cửa?” Cô vẽ mặt cầu xin, bộ dáng đầy ủy khuất.

“Xán Xán.....” Tim Ngao Húc Bang nhói đau. Tha cho anh đi! Anh đã thực cố gắng áp lực bản năng thú tính. Cô chu đôi môi đỏ mọng, bàn tay nhỏ bé đặt ở trong ngực của anh, “Ngao Húc Bang, nếu anh không chạm vào em, vậy đừng trách em, đem anh đẩy ngã.”

Anh giật mình nhìn cô, nghĩ rằng mình đã sinh ra ảo giác.

Ngay sau đó, cô nóng nảy kiên quyết, lôi kéo anh khỏi phòng tắm, thông dong đi đến bên cạnh giường lớn.

Anh còn không kịp suy nghĩ, cô đã đẩy ngã anh lên chiếc giường hai người mềm mại, bắt chắp quần áo trên người hai người đều ướt đầm, cũng không để cho anh có cơ hội đổi ý, leo lên giường theo anh, hai chân nhất khóa, ngồi ở trên bụng anh, cúi đầu nhìn về giắt mình của anh.

Đào Xán Xán cúi người, ở bên tai của anh nhẹ giọng kể ra, “Húc Bang, quá khứ anh đã nợ em, hôm nay em nhất định phải đòi lại.....”

Giống như đang nói cho anh biết, đêm nay anh đã không thể rời khỏi cô một bước.

19. Chương 19

Đào Xán Xán ngồi ở trên bụng Ngao Húc Bang, cái váy hoa đã bị vén cao lên tới đùi của cô, đôi mắt đẹp sáng ngời nhìn thẳng vào anh. Anh giống như đầu gỗ, một cử động cũng không dám. Rõ ràng anh là một người đàn ông, hiện tại lại giống như cô bé con bị áp trên giường, thế nhưng bởi vì cô mà mặt đỏ tím đập như nổi trống. Cô ở trong lòng anh giống như công chúa hoàn mỹ, nhìn cô gần gũi như thế, làm cho anh kích khởi lại ngọn thủy triều đã nằm im ắng thật lâu.

“Xán Xán.....” Nắm vòng eo mảnh khảnh của cô, anh phát hiện cô gầy không được mấy lượng thịt, nhìn không được đau lòng.

“Húc Bang, anh có thể ôm em một cái hay không? Em lạnh quá.” Cô diễm đạm đáng yêu nói.

Anh thấy thân mình cô đơn bạc, không chút nghĩ ngợi liền đem cô ôm vào trong lòng.

“Ngô.....” Đào Xán Xán phát ra tiếng rên rỉ thoải mái, sau đó bắt đầu không an phận. Cô hôn nhẹ lên chiếc cằm chẻ của anh, đầu lưỡi liếm dọc theo đường nét cương nghị của chiếc cằm. liếm liếm đôi môi dày gợi cảm của anh, sau đó đầu lưỡi tiến vào trong miệng của anh

Động tác của cô tuy rằng ngây ngô, nhưng vẫn có thể làm cho lưng của anh run lên.

Cô chủ động đã sớm đưa lý trí của anh tiêu ma hầu như không còn, hơn nữa khi đầu lưỡi anh va chạm vào cái lưỡi mềm mại thơm tho của cô, liên vòng tình nút lấy lưỡi cô.

Ngao Húc Bang thừa nhận bản thân cố gắng đè nén tình cảm của mình với anh, đã nhưng là cô chủ động yêu thương nhưng nhớ, làm cho dục hỏa trong cơ thể anh càng lúc càng nóng cháy, gần như tới mức không khống chế được.

Anh hóa bị động thành chủ động, tay anh vô cùng cẩn thận chạm nhẹ vào mặt của cô, đầu lưỡi anh đang xuyên qua miệng cô, tận tình liếm mát.

“Ngô..... Ừm.....” Cô phát ra một tiếng ưm, cảm giác tê dại khuếch tán tới toàn thân.

Cô bị anh hôn đến ý loạn tình mê, toàn thân ấm áp dễ chịu, có thể gần gũi nghe tiếng tim đập của anh, là chuyện duy nhất mà cô cảm thấy an tâm. Bàn tay của anh lòn vào bên trong áo cô, lướt qua da thịt mềm mại, đem áo cô đẩy lên cao hơn, lộ ra chiếc áo lót bằng ren trắng khéo léo bao lấy bộ ngực sữa của cô. Ngay sau đó, anh cởi áo cô ra, một tòa xuân sắc sống động hồng nhạt đang hiện ra trước mắt của anh.

Anh rời khỏi môi của cô, phần lưỡi của cô khẽ liếm môi dưới, động tác nho nhỏ như vậy, dẫn phát dục vọng trong cơ thể của anh bùng cháy.

“Xán Xán.” Tay của anh đã chạm đến áo lót của cô.

Hai má của cô nháy mắt phấp phồng, thoát nhìn phi thường động lòng người, làm người ta nhìn không được muồn hái ngọt ngào của cô, hấp thu ngọt ngào của cô.

Tay anh cách lớp vải mỏng manh, nhẹ nhàng xoa bóp, cảm nhận được bộ ngực của cô mềm mịn như thế, ngón cái tìm được nụ hoa trung tâm của bộ ngực, nhẹ nhàng kìm lấy.

Cô như là bị điện giật, toàn thân không khỏi run lên.

Anh phát hiện phản ứng rất nhỏ của cô, vì thế tăng thêm lực đạo, bộ ngực mềm mại dưới sự vuốt ve bừa bãi của anh dần dần biến hình. Đào Xán Xán hừ nhẹ một tiếng, tay nhỏ bé xoa trong ngực của anh, tuy rằng cảm thấy ngưỡng ngừng, lại không chút do dự cởi ra chiếc áo sơ mi ướt đầm trên người anh. Anh lại nhìn không được, khẽ hôn lên môi cô, đầu lưỡi tiến vào miệng ngọt ngào của cô, dùng sức mút cái lưỡi của cô, sau đó rời khỏi miệng cô, khẽ liếm vành tai mượt mà, thậm chí chui vòng vào trong lỗ tai của cô.

“Húc Bang.....” Cô có vẻ miệng khô lưỡi khô.

Anh đem áo lót của cô đẩy lên trên, bộ ngực sữa trắng như tuyết của cô lập tức nhảy ra, nụ hoa đỏ tươi phi thường rõ ràng.

Môi của anh lướt dọc theo tai của cô, chuyển đến cái gáy trắng nõn nà của cô, nhẹ nhàng liếm mát, lưu lại những dấu hôn đỏ hồng, lại uyển chuyển dời xuống, lướt đến xương quai xanh của cô, tiếp theo một ngụm ngậm lấy điểm hồng môi trên ngực của cô, chậm rãi mút, xoa nắn, đầu lưỡi linh hoạt nhẹ nhàng đảo quanh, mân mê đóa hoa kiều diễm, thỉnh thoảng lấy phương thức xoay quanh khiêu khích.

“Húc Bang.....” Ngồi chồm hồm ở trên giường thân mình cô dần dần khô nóng, cảm thấy trước ngực một mảnh ẩm ướt nóng, theo sự liếm mát của anh, luồng hơi nóng đang chạy dần khắp thân thể của cô, tụ thành một cỗ nhiệt lưu, hai chân trong lúc này, giống như có gì đó đang rục rịch, nhìn không được vận vẹo thân mình một chút.

Anh cảm giác được của cô một chút biến hóa, tay trái rời khỏi bầu ngực mềm của cô, nhưng môi vẫn liếm mát không rời đóa hồng môi dừng đứng. Trong chốc lát, Ngao Húc Bang đem cô đẩy ngã ở trên giường, nhìn hai tay của cô đặt ở hai bên sườn, cánh môi phẩn nộn bởi vì bị hôn qua mà đỏ mọng ướt át, không khỏi tâm động đến hoàn toàn không khống chế được, hiện nay chỉ có một ý niệm trong đầu, chính là hoàn toàn giữ lấy cô!

Anh lướt đầu ngón tay của mình lên da thịt mịn màng như tơ của cô, dọc theo cái chân thon dài lả lã hướng lên trên, vén váy của cô lên, màu trắng quần lót bằng tơ tằm, phía trên quần lót có đính con bướm làm trang sức, tràn ngập hương vị thiếu nữ.

“Húc Bang.....” Đào Xán Xán hơi hơi xoay thắt lưng, cảm nhận được độ ấm bàn tay to của anh, giống như có một sức nóng mạnh mẽ đem cô hòa tan.

Anh một bên hôn đóa hồng môi trên ngực cô, một bên cách quần lót vuốt ve khe hở hẹp đang chảy ra mật dịch, cảm giác cô giật bắn cả người, toàn thân có chút cứng ngắc.

“Xán Xán, em đang sợ hãi sao?” Anh ôn nhu hỏi.

Cô lắc đầu, vẻ mặt mê người, “Có anh, em không sợ.”

Anh nhìn không được hôn lên môi cô, quần quýt lấy lưỡi của cô, vô cùng thân thiết giao triền, một bàn tay to xoa lên bộ ngực đã căng cứng, bàn tay còn lại thì nhẹ nhàng ma sát lên xuống khe hở hẹp giữa hai đùi của cô, đầu ngón tay khi thì nặng nề nhấn, khi thì nhẹ nhàng vuốt ve, mạnh mẽ khiêu khích cô. Cô theo bản năng muốn khép hai chân lại, lại bị bàn tay to của anh ngăn cản, trực tiếp lòn vào bên trong, phủ lên hoa tâm mềm mại ấm áp.

“Ngô..... Ừm.....” Cô phát ra thanh âm rất nhỏ, thân mình phát run.

Đó là một loại khoái cảm tê dại khó có thể nói thành lời, đang lan tỏa khắp thân thể cô, chậm rãi xâm lược, lý trí cô gần như biến mất hầu như không còn.

“Xán Xán, em thích không?” Thanh âm của anh mềm nhẹ, đầu ngón tay để tại quần lót của cô, thỉnh thoảng kim lại

Vài dẹt bằng tơ tằm hơi rơi vào bên trong, hơn nữa anh không ngừng tả hữu chấn động, ma sát da thịt non mịn, làm cho cô hít một hơi thật sâu, toàn thân run run không thôi, ngay cả hơi nóng ấm áp dưới thân cũng tuôn ra càng lúc càng nhiều.

20. Chương 20

Dần dần, cô cảm thấy giữa hai chân có chất lỏng tràn ra, thấm ướt quần lót sạch sẽ.

Ngao Húc Bang nhận thấy được biến hóa của cô, lập tức ngồi dậy, cởi chiếc váy hoa của cô ra, thân thể trắng nõn không tỳ vết hiện ra ở trước mắt anh, tay anh nhẹ nhàng vuốt ve da thịt của cô. Anh ngồi ở giữa hai chân của cô, hai tay bắt lấy mắt cá chân của cô, ôn nhu tách hai chân của cô ra, thấy quần lót màu trắng bởi vì hoa dịch mà thoáng ẩm ướt.

“A.....” Cô nhìn không được kêu sợ hãi một tiếng.

Anh đem hai chân của cô đặt tại trên vai của mình, tuần nhan vừa vặn đối mặt với hoa tâm.

“Húc Bang, không.....” Cô bởi vì e lệ mà bắt đầu giãy dụa, lại không thể động đậy.

Anh liền cúi đầu, đầu lưỡi trực tiếp liếm vào nơi ướt át nhất của cô, linh hoạt liếm mút, khi thì nhấn mạnh vào hoa huyết, khi thì nhẹ lướt chung quanh.

“Ngô.....” Đào Xán Xán xiết chặt lấy ga giường, giống như chờ đợi anh ban phát tình yêu.

Đầu lưỡi anh sau khi thấm ướt chiếc quần lót màu trắng, hình dạng hoa khô như ẩn như hiện, tất cả hình ảnh xinh đẹp đều ánh vào trong mắt của anh.

Anh nhìn không được lấy ngón trỏ nhẹ mân mê viên hạt châu nhỏ, chậm rãi dời xuống động, đi vào địa phương ẩm ướt nhất, tiếp theo nhẹ nhàng áp chế.

Càng nhiều hoa dịch theo động tác của anh chảy ra càng lúc càng nhiều, quần lót lọt vào bên trong khe hở của đóa hoa. Tiếp theo, anh thoát chiếc quần lót màu trắng của cô ra, một lần nữa mở hai chân của cô ra, miệng hoa khô bởi vì mật dịch ẩm ướt động tình mà ướt át không thôi. Cổ họng anh căng thẳng, đầu lưỡi búng mạnh vào tiểu huyết ẩm ướt kia, tìm đường tiến thẳng vào bên trong mật huyết ấm áp và chặt hẹp, hướng lên trên di động, tìm được tâm nhụy hoa được che giấu bên trong, nhẹ nhàng mút lấy.

Toàn thân Đào Xán Xán hơi hơi run lên, giống như có một dòng điện đang lan tỏa khắp thân thể, rốt cuộc không thể đè nén được nữa, thanh âm rên rỉ nhỏ nhỏ vụn vỡ lan tràn ra ngoài.

Thân thể của cô thập phần mãn cảm, hơn nữa ngây ngô, chỉ có thể để mặc cho anh tùy ý đùa bỡn.

Đầu lưỡi của anh chuyển qua bên ngoài đảo vòng quanh hoa huyết, vừa mút vừa liếm, chất lỏng ngọt ngào của cô vào trong miệng của anh, tạm thời giải cơn khát nóng nơi cổ họng anh.

“Ừm..... Ôi.....” Cô phát ra liên tiếp than nhẹ, đôi mi thanh tú nhú lại, biểu tình nhìn như đau đớn, lại mang theo một tia vui thích, chiếc miệng trắng tròn bị hai tay anh nâng lên cũng lay động theo.

Tay phải của anh nhẹ nhàng vạch hoa huyết của cô ra, đầu lưỡi tiến nhanh vào hoa huyết nhỏ hẹp, lập tức bị vách tường hoa mềm mại hấp trụ gắt gao, càng có nhiều nước trắng mịn bị tràn ra .

Đầu lưỡi của anh thỉnh thoảng họa một vòng theo đường viền cửa hoa huyết của cô, thỉnh thoảng cao thấp chấn động, phối hợp một loại tiết tấu kỳ diệu, làm cô không ngừng vận vẹo thân thể.

“Húc Bang.....” Hoa huyết bởi vì đầu lưỡi anh ma sát, sinh ra một loại khoái cảm, chậm rãi lan tràn đến tứ chi của cô, ngón chân của cô cong lên vì quá mẫn cảm.

Tuy rằng đầu lưỡi không thể so đầu ngón tay cứng rắn thẳng, lại có thể linh hoạt thám hiểm từng ngõ ngách nhỏ trong vách tường hoa bí mật kia, giống như có thể tiến sâu vào tận bên trong hoa tâm.

Mà đầu lưỡi anh càng lúc càng làm càn hơn, lấy đầu lưỡi đem hoa dịch ngọt ngào cuốn lấy vào bên trong miệng mình, đôi môi anh dán ngay thành hoa huyết, vừa mút vừa liếm hoa môi lúc này đã sưng đỏ lên vì động tình. Dưới sự kích thích mạnh mẽ của anh, ngực của cô buộc chặt, tốc độ tim đập phi thường mau, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Khi anh liếm nơi riêng tư của cô, còn phát ra thanh âm làm cho người ta mặt đỏ tim đập, tay anh đang dán sát vào hông của cô, kéo thân thể của cô vào gần sát anh hơn.

Cô đốt lửa, nên cô phải có trách nhiệm dập tắt.

Lúc này, Ngao Húc Bang đã quyết định không để cho cô rời xa anh nữa. Cho dù tương lai có bao nhiêu người không xem trọng anh đi chăng nữa, anh vẫn đem tất cả những gì tốt nhất của mình, dâng tặng hết cho cô, cũng thề sẽ dùng sức mạnh để bảo vệ cô suốt đời này. Cô là công chúa trong cảm nhận của anh, vĩnh viễn luôn như thế.

Đầu lưỡi của anh tiếp tục đâm sâu và mạnh vào bên trong hoa huyết, ra vào một cách mạnh mẽ dứt khoát.

“Ngô..... A.....” Hai tay của cô cầm chặt chiếc ga trải giường, da thịt trắng nõn nổi lên đỏ ửng, thoát nhìn xinh đẹp cực kỳ.

Anh thấy thân thể của cô liễu mạng đong đưa càng lúc càng kịch liệt, hoa huyết nhỏ hẹp cũng ướt đẫm, hoa dịch không kịp hút chảy dọc theo đùi của cô tích tụ.

Anh không thả chậm tốc độ, đầu lưỡi không ngừng tấn công sâu và mạnh vào bên trong hoa tâm.

“Húc Bang..... A.....” Thân thể của cô run rẩy lợi hại, hai chân cô lúc này tê dại giống như đã leo lên tới đỉnh.

Anh không hề có ý định dừng lại, ra sức liếm mút kịch liệt, không ngừng muốn đẩy cô đạt đến đỉnh cao nhất của tình dục.

Rốt cục, Đào Xán Xán uốn cong thắt lưng, hai chân gắt gao kẹp lấy anh, hoa môi cũng liễu mình co rút lại, hoa dịch từ chỗ sâu nhất liên tục tràn ra, nhưng vẫn không ngừng được cao trào đang dâng ngập bên trong cô. Anh uốn cong ra đầu lưỡi, mang ra một lượng lớn mật dịch, hoa môi của cô bởi vì bị mật dịch thấm ướt cùng nước bọt của anh trở nên long lánh dị thường, mịn màng, cực kì giống như nụ hoa e ấp mới nở.

Lúc này thân mình mảnh mai của cô không ngừng run run, cho dù anh buông hai chân của cô, cũng không có sức lực hợp nhau.

Theo hướng anh nhìn lại, còn có thể nhìn thấy hoa dịch đang từ giữa hai chân cô chảy xuôi xuống thành dòng, thấm ướt một góc khăn trải giường.

Anh liếm liếm môi, thưởng thức mật dịch ngọt ngào của cô, tiếp theo lại tách hai chân của cô ra, đem mật dịch chảy dọc theo hai chân liếm mút sạch sẽ.

Hai gò má của cô phồng hồng, thân mình bởi vì cao trào mà run rẩy không ngừng, ngay cả trước mắt cũng là một mảnh trắng xóa.

“Xán Xán.” Tay của anh nhẹ lướt qua đôi gò má mềm mại của cô, sau đó cởi bỏ dây lưng bên hông.

Nhìn bộ dáng của cô yếu mềm không chịu nổi, lại làm cho dã thú trong cơ thể của anh thức tỉnh.

Anh đã không thể quay đầu, thậm chí tại một khắc này hoàn toàn giữ lấy cô.

Nếu có thể, anh thậm chí muốn đem thân thể cô hào tan vào anh, vĩnh viễn bảo vệ cô. Ngao Húc Bang cởi ra quần Jean bó sát người, vật nam tính cứng ngắc sưng phồng đang gần như muốn phá vỡ quần lót háo hức xông ra ngoài. Anh kéo cô đứng dậy, cầm bàn tay nhỏ bé của cô, đặt lên vật ẩm áp ngay giữa hai chân mình.

“Xán Xán, giúp anh.”

Đào Xán Xán mở mắt ra, hơi thở của anh phun ở đỉnh đầu cô, ngẩng đầu nhìn lên, bị vật nam tính sưng phồng trong chiếc quần lót đen dọa đến, thở hốc vì kinh ngạc, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc đỏ bừng.

Anh từng bước một dẫn dắt cô, muốn hai tay nhỏ bé của cô bao quanh vật nam tính nóng bỏng của anh, không ngừng vuốt ve.

“Húc Bang, nó..... Trở nên thật lớn.” Cô cắn môi, tuy rằng đã từng được học qua lớp sinh vật học, nhưng muốn cô thao tác thực tế, vẫn là có chút thẹn thùng.

“Bởi vì nó muốn cắm sâu vào trong em, nó mới trở nên lớn như vậy.” Anh ở thì thầm bên tai cô, những lời nói quyến rũ làm người ta mặt đỏ tim đập, “Xán Xán, em muốn xem không?”

Anh không đợi cô trả lời, cởi quần lót, vật cứng to lớn kia đã bật ra mạnh mẽ.

Cô thẹn thùng không thôi, không dám mở mắt.

“Nhìn anh.” Anh gắt gao cầm bàn của cô, ép cô quay đầu, muốn cô vuốt ve sờ nắn vật cứng của anh. . Đào Xán Xán khẽ cắn môi dưới, cuối cùng vẫn nhịn xuống thẹn thùng, dưới sự dẫn dắt của anh, bn tay cô cầm lấy vật nóng bỏng cứng như sắt đó, không ngừng cao thấp di động.

Bàn tay ẩm áp của anh không ngừng miết lấy bộ ngực của cô, điểm hồng môi đỏ ửng kia vẫn luôn hấp dẫn anh.

Cô khẽ rên nhẹ, tay cô theo sự chỉ dẫn của tay anh, khi thì nhẹ nhàng, khi thì nhanh hơn một chút, cao thấp đong đưa.

Yết hầu của anh, nhấp nhô gần như không thở nổi, bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của cô làm cho cục sắt nóng của anh bùng bùng phần chấn hơn.

“Anh như vậy..... Sẽ thoải mái sao?” Cô ngẩng đầu, đơn thuần lại vô tội hỏi.

Anh thét lớn một tiếng, “Vào trong em mới thoải mái.” Anh cúi đầu mút lấy môi cô, hấp thu ngọt ngào bên trong miệng của cô.

“Ừm.....” Đôi mắt của cô lại bắt đầu mờ mịt, nhìn biểu tình khát vọng của anh, làm cho cô muốn đem tất cả mọi thứ của mình dâng tặng hết cho anh.

Cô rời khỏi môi của anh, thấp giọng cầu xin, “Húc Bang, em muốn.....” Hạ thân của cô bởi vì anh mà nóng hừng hực. Cô biết anh vì cô đang ẩn nhẫn dục vọng mạnh mẽ, bởi vì không muốn làm tổn thương cô. Nhưng là cô đã muốn chuẩn bị tốt, thân cùng tâm tất cả đều chờ anh.

“Xán Xán.....” Thanh âm của anh khàn khàn.

“Cho em tất cả của anh đi, ngay bây giờ.” Cô vây quanh thắt lưng của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn dán tại hạ thân của anh.

Toàn thân Ngao Húc Bang run lên, áp lực tình cảm nháy mắt bùng nổ!

21. Chương 21

Anh đem toàn thân trần trụi của cô ôm vào trong lòng, cúi đầu hôn cô, đầu lưỡi tách lấy cánh môi của cô ra, đầu lưỡi hai người quấn quýt dây dưa. Cục sáng nóng bỏng nơi hạ thân đang bùng bùng phần chấn, sưng to đang đặt giữa hai chân của cô, ngực của cô phập phồng kịch liệt, da thịt non mềm ma sát ngay trước vật cứng rắn thô to mẫn cảm của anh, khiến cho nụ hôn của anh vừa nhanh vừa mãnh liệt, không ngừng đem mật ngọt trong miệng cô cuốn vào miệng anh.

Cô cảm giác được có một vật cứng đang cọ xát hạ thể của mình, như là muốn đâm vào chỗ sâu nhất ở trong cơ thể của cô.

Bàn tay to của anh bắt lấy của cô hai chân, đem cô đẩy ngã ở trên giường, một đôi mắt đen tràn ngập dã tính, thân thể cơ bắp rõ ràng nằm đè lên thân thể gầy nhỏ của cô, ôn nhu tách của cô hai chân ra, cục sắt cứng thô của anh đang ẩm ướt bởi mật dịch trong suốt của cô, dùng cách họa vòng chậm rãi dọc theo hoa tâm của cô.

“Ngô..... Ừm.....” Cảm xúc lạ kì chưa từng từng có làm cho Đào Xán Xán run rẩy. Anh vừa mới tiến vào mật huyết mềm mại, tim anh không khỏi đập nhanh hơn, có thể tưởng tượng chỉ cần tiến vào trong vách tường hoa mềm mại chật hẹp kia, khẳng định là ẩm áp gấp đôi.

Bởi vì cục sắt cứng rắn thô dài không ngừng trượt cao thấp, cái mông trắng của cô cũng đang đưa theo, đó là một loại hành động theo bản năng, chủ động đón ý nói đùa động tác của anh.

Bàn tay anh chuyển đến trước ngực của cô, bao lấy bộ ngực sữa mềm mại, giống như khối bột mềm mại chỉ cần nhào nắn nó đã biến hình.

Ngao Húc Bang nhìn đôi nhũ tiêm của cô ở trong lòng bàn tay anh lăn lộn qua lại, thoáng tăng thêm sức lực miết nhẹ nhàng, da thịt mịn màng trắng như tuyết của cô bị anh miết nhẹ nổi lên vài vết đỏ ửng.

“Xán Xán, em thật sự làm cho anh điên cuồng.”

Anh đang đưa thất lưng, ma sát hoa khâu của cô, như thế đã đủ để cho anh mất đi lý trí, càng đừng nói đợi chút nữa tiến vào trong cơ thể của cô.

“Ngô..... Ừm.....” Hai chân của cô bị anh tách ra, hoa môi mẫn cảm đỏ tươi của cô căng tràn, hoa dịch cũng bắt đầu ứa ra. Thân thể mềm mại vì động tình mà đỏ bừng làm cho hơi thở của anh cứng lại, tiếp theo anh lại lần dò xuống dưới, ngón tay thô dài theo bản năng tìm kiếm lối vào động đào nguyên, bắt đầu họa vòng vòng bên cửa động

Đột nhiên, anh thẳng lưng nhấn mạnh về phía trước, vật cứng thô của anh, đâm thẳng vào hoa huyết, mật huyết ướt át thấm ướt vật nam tính của anh.

“Ngô.....” Cô hơi hơi không khoẻ khẽ kêu một tiếng.

“Nha, Xán Xán.” Anh mới đi vào, liền cảm nhận được hoa huyết mềm mại nhưng chật hẹp, làm hạ thân của anh co rụt lại, quả muốn đấu tranh anh dừng.

Hai tay của cô ôm lấy cánh tay của anh, theo anh một tắc lại một tắc xâm nhập sâu vào, đôi mi thanh tú càng chau càng chặt, “Đau quá.”

Anh thả chậm động tác, chỉ để vật nóng cứng của mình xâm nhập một phần ba chiều dài vào bên trong của cô, nhẹ nhàng đưa nhẹ nhàng trong cơ thể của cô, làm cho cô có thể thích ứng thô to của anh sớm một chút.

Vì giảm bớt đau đớn của cô, hai tay của anh không hề rời khỏi ngực của cô, lấy đầu ngón tay miết nhẹ điểm mẫn cảm đỏ ửng trước ngực, làm cho chúng nó căng cứng sưng lên. Anh cúi đầu, đầu lưỡi khẽ liếm một vòng quanh điểm nhạy cảm, đem bộ ngực của cô thấm ướt sáng long lanh, mà mông của anh cũng không quên đưa trước sau. Ngọn lửa đang bùng cháy bên trong thân thể cô, mật dịch ở giữa hai chân càng ướt đầm, không chỉ có làm ẩm ướt đùi của cô, mà bắp chân anh cũng bị dính ẩm ướt.

Sự đau đớn do vật cứng thô của anh mang đến bắt đầu giảm bớt, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh thuần của Đào Xán Xán trở nên xinh đẹp vô cùng.

“Húc Bang..... Em nóng quá.....”

“Xán Xán, em đẹp quá.” Anh khen ngợi tự đáy lòng, nâng mông cô lên, để cho vật cứng rắn của anh càng tiến sâu vào cơ thể của cô hơn.

Hoa tâm mềm mại của cô gắt út lấy vật cứng nóng của anh, mông của cô cũng không tự chủ được đang đưa theo nhịp điệu của anh.

“Ngô..... Ôi.....” Cô đặt lên gáy anh, cái mông bị anh nâng lên cao cao, hai chân cũng bị anh mở ra thật to. “Anh muốn tiến vào trong thân thể em hoàn toàn.” Thanh âm anh khàn khàn nói, hơi khẽ lùi vật nóng thô của mình lại một chút, sau đó dùng sức đẩy mạnh một cái thẳng tiến về phía trước.

“A.....” Cô thở nhẹ một tiếng, so với ôn nhu mới vừa rồi của anh, động tác lần này quả thật thô bạo một chút.

Vật cứng thô nóng bỏng ấy đâm sâu mạnh vào bên trong hoa huyết, hai viên bi thật to chạm mạnh vào cửa mật huyết, sau đó cũng ác liệt bắt đầu cọ xát không ngừng.

Đau đớn cùng xé rách làm óng tay cô bấu thật chặt vào cơ bắp của anh, hai chân cũng kẹp chặt phần eo của anh.

Thân thể của cô bởi vì khẩn trương mà cứng ngắc, làm cho anh chậm lại động tác.

“Xán Xán, thoải mái một chút.” Anh nhẹ giọng dỗ, thấy cô vẫn căng thẳng như cũ không thả lỏng, anh đành phải hơi lùi vật thô to của mình ra một chút

Anh vừa rút ra một chút, mang theo một lượng lớn mật dịch cùng vết máu của xử nữ, thấm ướt tẩm trải giường dưới thân hai người.

“Ôi.....” Cô phát ra thanh âm thật nhỏ, nước mắt đảo quanh ở trong hốc mắt, bộ dáng thập phần đáng yêu làm cho người yêu thương.

Anh giúp cô lau nước mắt, hôn nhẹ nhẹ liên tiếp lên hai má của cô.

“Như vậy đau không?”

Cô cắn cắn môi, sau đó lắc đầu, “Không sao.....” Cô gắt gao ôm anh, “Húc Bang, em muốn anh..... Đừng rời khỏi em.”

Toàn thân Ngao Húc Bang run lên, “Có thể chứ?”

“Vâng.” Cô không chút do dự gật đầu.

Thật lâu trước kia, cô đã chuẩn bị tốt muốn đem bản thân mình dâng cho anh.

Cô không muốn để cho anh có cơ hội rời khỏi cô một lần nữa.

Được sự cho phép của cô, anh không hề do dự, nóng rực thô dài một lần nữa nhập vào trong cơ thể của cô, lúc này đây anh quyết tâm muốn đâm thật sâu vào hoa huyết của cô.

Hoa huyết nhỏ bé, bị anh tấn công mạnh mẽ, mật dịch nóng bỏng cũng không ngừng chảy ra.

Dần dần, bởi vì đầy đủ hoa dịch, anh có thể thuận lợi ra vào dưng đạo, ở trong cơ thể của cô tiến lên.

Hoa huyết theo bản năng co rút lại, hé ra hợp lại, không ngừng nuốt hết ‘cục sắt nóng’, mà mông của cô cũng đóng đưa trước sau, bắt đầu đón ý nói hòa động tác của anh, phối hợp tiết tấu của anh, hưởng thụ cảm nhận mà trước nay chưa từng có.

“Ngô.....” Đào Xán Xán thoát ra tiếng rên rỉ yêu kiều. Hơi thở của anh trở nên dồn dập, hai tay chế trụ thắt lưng của cô, ra sức va chạm vào chỗ sâu nhất của cô. Mỗi một lần đâm sâu, đều mang theo một lượng lớn ẩm ướt, phát ra tiếng động mê người.

“Xán Xán, em thật chặt.” Ngao Húc Bang cắn răng, đè nén suy nghĩ xúc động muốn phát tiết.

Hoa huyết của cô không ngừng phun ra nuốt vào lửa nóng dục vọng của anh, làm cho anh mỗi một lần tiến vào đều thập phần tiếp cận hoa tâm.

“Ừm..... A.....” Cô gắt gao bám chặt lấy vai anh, theo va chạm của anh mà rung động, toàn thân bắt đầu phát run.

Thấy cô đã chấp nhận được vật to lớn của mình, anh không ngừng cuồng dã, đâm vào trong cơ thể của cô, lặp lại động tác làm cả hai đều cảm nhận được sướng khoái này.

Anh không chút nào giữ lại khí lực, liều mình rong ruổi, ma sát mạnh mẽ vật cứng của anh vào hoa huyết của cô.

“Húc Bang.....” Hai tròng mắt của cô đầy sương mù, thân thể uốn cong, nghênh đón sự va chạm cuồng dã của anh, khoái ý lan tràn toàn thân.

Khoái ý lần này so với lần lên đỉnh vừa rồi còn mãnh liệt kích thích hơn rất nhiều, thậm chí chân thật rất nhiều. Hoa huyết bị vật thô to của anh chiếm cứ, mỗi một lần chạy nước rút liền khiến cho cô run rẩy một trận, vách tường thịt mềm mại bên trong không ngừng co rút lại.

“Sao?” Anh phun ra hơi thở dày đặc, đáp lại cô.

“Chậm một chút.....” Cô muốn anh thả chậm tốc độ.

Anh không giống như cô mong muốn, ngược lại tốc độ nhanh hơn, thẳng tiến về phía trước.

“Đừng..... Đừng mà!” Cô ôm chặt lấy anh. Đầu lắc lư, “Ừm...A.....” Khoái cảm một trận lại một trận nhấn chìm cô.

Tuy rằng anh rất muốn lập tức giải phóng mằm móng trong cơ thể, nhưng cô thật sự là rất ngọt, anh luyến tiếc chậm dứt trận yến tiệc này.

Vì thế, trước một khắc cô đạt đến đỉnh, anh lập tức đem vật thô to của anh rút ra ngoài.

Khoái cảm nháy mắt bị rơi xuống, tuy rằng làm cho cô có thể tạm thời thở dốc, nhưng lại cảm thấy có một tia mất mát.

Ngao Húc Bang không để cho cô nghỉ ngơi lâu lắm, quần lấy thân thể của cô, để cho cô đưa lưng về phía anh.

Cô ghé vào trên giường, mông bị anh nâng lên, hai chân còn bị mở ra, lộ ra nơi riêng tư mị hoặc nhất.

“Thật đẹp.” Anh thấp giọng tán thưởng. mật huyết yêu diễm thấm đầy mật ngọt, giống như nụ hoa mùa xuân đang ngậm những giọt sương ban mai. . Hơn nữa bị nam căn của anh chà đạp qua mà trở nên đỏ ửng sưng mọng, còn hàm chứa dịch ngọt trắng mịn, ngón tay thô ráp của anh vừa chạm nhẹ, mật dịch lập tức tuôn trào ra, chảy xuôi theo đùi cô.

“Húc Bang..... Đừng như vậy.....” Cô nũng nịu mở miệng.

“Bằng không em muốn loại nào?” Ngón tay của anh hơi rời khỏi mật huyết của cô , hai tay đưa về phía trước nhẹ nhàng xoa bóp bộ ngực sữa.

“Tiến..... Tiến vào.....” Cô đỏ bừng khuôn mặt nhỏ nhắn, “Xin anh.....”

“Thực thoải mái, có phải hay không?” Anh thấp giọng cười, không hề làm khó cô, nắm lấy mông cô, đặt ngay phân thân thô to của mình, nhắm ngay thủy huyết, dùng sức nhấn mạnh, ngay lập tức nam căn của anh đâm thật sâu vào cơ thể của cô.

22. Chương 22

Hoa huyết bị chiếm đóng, khoái cảm tiếp tục trở lại trong cơ thể của cô, không khỏi thở hốc vì kinh ngạc.

Ngao Húc Bang nhẹ vỗ về cái lưng đẹp của cô, cùng cô quỳ gối trên giường, chiếc mông đầy đặn không ngừng đong đưa trước sau, từ sau lưng rong ruổi bên trên thân thể mềm mại của cô.

Hai tay của cô nằm dọc theo hai bên sườn, bàn tay to của anh vuốt ve ngực cô, sau đó xấu xa di chuyển xuống dưới hơn nữa. Tìm đến nụ trần châu mẫn cảm ngay trước miệng hoa huyết, đầu ngón tay của anh khẽ miết nhẹ.

“A.....” Hạ thể của cô giống như bị điện giật, đó là một loại khoái cảm lạ kì. . Anh đang đưa thất lưng, bàn tay to cũng không nhàn rỗi, miết lấy viên trần châu nho nhỏ, đầu ngón tay dính đầy hoa dịch.

“Em đã ẩm ướt thật nhiều.” Anh bắt đầu đẩy tốc độ nhanh hơn, quyết định chỗ xung yếu đâm đến chung điểm.

Đầu óc Đào Xán Xán hỗn loạn, trái tim đập hỗn loạn theo nhịp điệu khoái cảm cùng cao trào không ngừng tăng càng lúc càng cao.

Bởi vì sướng khoái tê dại, hoa huyết của cô co rút lại nhanh hơn, thịt vách tường gắt gao bao vây lấy nam cần tho dài của anh.

Anh mỗi một lần đâm vào đều chạm tới hoa tâm của cô, còn có thể cố ý xoay tròn.

Lặp lại những động tác cuồng dã mạnh mẽ như thế, làm cho cô gần như đạt tới cao trào.

Ngao Húc Bang phát hiện thân thể của cô đang run run dữ dội, vì thế không bao giờ dừng lại nữa, dùng sức vùi mạnh hơn nữa vào trong cơ thể của cô.

Sau đó, anh ngồi ở trên giường, ôm thắt lưng của cô, để cho cô dần dần mất đi khí lực ngồi ở trên đùi của anh.

Anh lấy tư thế nữ trên nam dưới tiếp tục hướng lên trên đâm vào thủy huyết của cô, một lượng lớn mật dịch thẩm ra ướt cả chân anh.

Anh hoàn toàn không thèm để ý, chỉ cần cô càng vui thích, anh liền càng hưng phấn.

“Chậm một chút..... Chậm.....” Cô không thể chống cự khoái cảm mãnh liệt đánh úp lại này, chỉ có thể phối hợp nhịp điệu cuồng dã của anh, tình trạng gần như kiệt sức.

“Xán Xán, thoải mái không?”

“Ồi..... Ngơ..... Húc Bang, chậm một chút, em..... Em không chịu nổi.....” Cô phát ra tiếng rên rỉ kiêu mị, nhắm chặt hai mắt, thấp giọng cầu xin tha thứ.

“Sấp cao trào sao?” Anh thét lớn một tiếng, thủy huyết của cô mút chặt lấy ‘cục sắt nóng’ của anh càng lúc càng mạnh mẽ.

“Vâng..... Muốn..... Muốn.....” Cô cắn môi, không thể nói ra một câu nói đầy đủ.

Đột nhiên, thân thể của cô run run, hét lên một tiếng, giống như đã bị rút cạn tất cả sức lực, ngã về phía sau.

Anh đón nhận lấy thân thể mềm nhũn của cô, vẫn không ngừng đâm mạnh vào hoa huyết đang co rút kịch liệt kia, mang đến một loại khoái cảm, đưa anh đến tận đỉnh hoan ái.

Vì thế ‘cục sắt’ của anh nhịp độ ra vào càng thêm mãnh liệt, giống một đầu dã thú, nhịp điệu mạnh mẽ cuồng dã kinh hoàng.

Quá nhiều khoái cảm làm cho Đào Xán Xán lần đầu tiên mới biết được mùi vị hoan ái không thể chống đỡ nổi, hai chân tuy rằng bủn rủn, khoái cảm mãnh liệt vẫn chưa tiêu tán. Lại bị anh đâm sâu mạnh mẽ một lần lại thêm một lần, va chạm kịch liệt, phảng phất như sóng biển, làm cho trước mắt cô tối đen, bao phủ ý thức cuối cùng của cô.

Trải qua cơn cuồng dã vừa rồi, Ngao Húc Bang không cố gắng đè nén cơn khát khao muốn phòng thích chính mình, quyết định đem ngọn lửa trong cơ thể phóng xuất ra, ‘cục sắt nóng bỏng’ của anh vùi mình thật sâu vào bên trong hoa huyết, bắn từng giọt tinh trắng tinh khiết mạnh mẽ vào bên trong cơ thể của cô.....

Sáng sớm, Đào Xán Xán mở hai mắt, vươn tay sờ hương bên cạnh, lại phát hiện không có một bóng người, cơn buồn ngủ nháy mắt biến mất.

Cô lập tức ngồi dậy, toàn thân lại đau nhức không thôi, “Nha.”

Nhìn quanh bốn phía, cô tìm kiếm thân ảnh Ngao Húc Bang, khi nghe được tiếng nước chảy truyền ra từ bên trong phòng tắm, mày mới hơi hơi thả lỏng.

Cô chịu đựng đau nhức, tiện tay nhặt lên chiếc áo sơ mi nam nằm bên cạnh khoác lên người, chân trần đi qua thảm, đi vào cửa phòng tắm. Nhẹ nhàng đẩy ra, cô phát hiện cửa không đóng, lộ ra tươi cười ngọt ngào,

không nói thêm gì, tiêu sái đi vào. Trong phòng tắm hơi nước mờ mờ, cô nhìn thấy anh toàn thân trần trụi đưa lưng về phía cô, vừa huýt sáo vừa tắm rửa.

Khóe miệng Đào Xán Xán nhếch lên, cảm xúc lo lắng hoảng loạn vừa rồi đã biến mất không còn, không chút nghĩ ngợi, tiến lên ôm lấy thắt lưng của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn dán vào lưng của anh.

Ngao Húc Bang xoay người, dòng nước ấm từ chiếc vòi hoa sen thấm ướt chiếc áo sơ mi của cô.

“Xán Xán? Làm sao vậy?”

Cô không muốn bị xối ướt, khuôn mặt nhỏ nhắn dán tại trong ngực của anh, nhẹ nhàng cọ xát.

“Em rất sợ..... Sợ anh lại không thêm hé răng đã rời đi.”

Nghe được thanh âm của anh, làm cho trái tim đập lồi nhịp của cô khôi phục bình thường.

Anh sững sờ, bàn tay to ôm lấy cô, cầm để trên đỉnh đầu cô, “Đứa ngốc.”

“Hứa với em, đừng đi nữa, được không?” Giọng nói của cô ngơ ngác mang theo vẻ cầu xin.

“Anh sẽ không đi đâu hết, anh sẽ luôn ở bên cạnh em.” Giọng nói của anh ôn nhu một cách thần kì, không hề trốn tránh cô như trước nữa.

“Thực sự?” Cô ngẩng cằm lên, mím chặt đôi môi đỏ mọng: “Thật sự, Không gạt em chứ? Anh sẽ không đi nữa?”

“Sẽ không, lần này mặc kệ xảy ra chuyện gì, anh nhất định sẽ ở lại bên cạnh em.” Anh cương quyết nói.

Đào Xán Xán lộ ra lúm đồng tiền, lo âu trong lòng hoàn toàn biến mất.

“Đừng rời xa em nữa, em không còn chịu đựng nỗi cảm giác thống khổ khi mất anh một lần nữa.” Cô gần như có thể cảm nhận được đau đớn mà năm đó anh đã rời đi.

Nhớ lại anh, cô cũng đang nhớ lại từng chút một của chuyện quá khứ trước kia, cùng với nỗi nhớ nhưng mười năm nay, thì ra đều là vì anh.

“Thực xin lỗi, anh không biết em nhớ tới anh.....” Giọng nói của anh tràn ngập sự áy náy, “Mười năm nay anh luôn luôn buồn bã, nếu em không quên anh, năm đó sẽ không bị.....”

Cô cắt ngang lời của anh, “Sau đó không phải anh đã tới cứu em sao? Không phải anh đã nói muốn bảo vệ em sao? Anh làm được, anh đã tới đúng lúc để cứu em, chẳng qua....Em ngàn lần cũng không ngờ rằng, anh lại biến mất vào đêm đó, vì sao?”

Ngao Húc Bang không dám đem chân tướng sự thật nói cho cô biết, lộ ra biểu tình khó xử, “Xán Xán, anh có khổ tâm của anh, em..... Nguyên ý tin tưởng anh sao?”

Cô trừng mắt nhìn, gật mạnh đầu, “Em vẫn luôn tin tưởng anh, anh nhất định không bao giờ cố ý muốn rời khỏi em đúng không?”

Anh nhếch môi, đem cô ôm vào trong lòng, gặt gao ôm cô.

Giờ khắc này, cô thật sự cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của anh, cùng với nhiệt tình anh chôn dấu ở trong lòng.

Tiệc nuôi của cô, lúc đó chẳng phải tiếc nuôi anh sao?

Bọn họ cách biệt đã mười năm, vừa thấy đến nhau đã dâng trào lên cảm tính khó nén, nếu không phải cô quá mức chấp nhất, có lẽ anh còn bị vây hãm bởi sự mặc cảm tự ti của bản thân mình.

Bất quá không sao, bởi vì một bước tiến tới này của cô, bắt đầu từ hôm nay, sẽ là khởi đầu mới của bọn họ, sau đó dần dần sẽ lấp đi những khoảng trống của thời gian qua.

Không khí tốt lắm, cảm tình hai người chậm rãi tăng nhiệt độ, vừa sắp tới trạng thái sôi trào. Đột nhiên, tiếng chuông cửa vang lên, đưa bọn họ kéo trở về sự thật. Đào Xán Xán nghiêng đầu, khó hiểu hỏi: “Sẽ là ai a?” “Có thể là nhân viên phục vụ phòng mang bữa sáng đến.”

Ngao Húc Bang đưa tay tắt vòi sen, tiện tay cầm chiếc khăn tắm, bao lấy thân thể ẩm ướt của cô, lại dùng chiếc khăn tắm khác bao vây lấy nửa người dưới của mình.

“Anh đi xem một chút.”

Anh khẽ hôn một chút lên trán của cô, đi ra khỏi phòng tắm.

Tiếng chuông cửa càng lúc càng dồn dập, thúc giục bước chân của anh.

Anh mới vừa mở cửa ra, bóng người bên ngoài nhanh chóng không kịp đợi nổi nữa, trực tiếp xâm nhập vào phòng khách, dùng gậy hung hăng gõ vào đầu của anh.

Ngao Húc Bang thét lớn một tiếng, đang muốn chửi ầm lên, rốt cục thấy rõ ràng người đến là ai.

Ách! May mắn anh vẫn chưa mắng ra thô tục, bởi vì người đứng ở trước mặt anh, là “Nổi khổ” trong miệng anh.

23. Chương 23

Ngủ với con gái người ta, thì có hậu quả như thế nào? Nhìn xem bộ dáng của Ngao Húc Bang, đã biết kết cục không thể nào tốt được rồi. Bởi vì ba ba người ta đã tìm đến tận cửa, hơn nữa người một nhà đang xếp thành hàng dài, hiện tại đang ngồi trong phòng khách Đào gia đàm phán.

Ngao Húc Bang trước mặt mọi người, quỳ gối trước mặt Ba ba Đào, ưỡn ngực nhìn ông.

“Khốn kiếp, cậu đã hứa gì với tôi hả? Hiện tại cậu xem cậu đã làm ra chuyện gì?” Ba ba Đào tức giận đến mức giọng quai trượng lên.

Ngao Húc Bang cũng không né tránh, trực tiếp đón nhận. Đào Xán Xán phát ra kinh hô, đau lòng bước đến, khẽ xoa vai anh.

“Ba, ba đang làm cái gì vậy?”

“Làm cái gì? Tôi đang dạy dỗ cậu ta!” Ba ba Đào tuy rằng đã lớn tuổi, nhưng vẫn uy dũng mười phần, một gậy kia đánh không nhẹ một chút nào. Không nghĩ tới Ngao Húc Bang ngay cả mắt cũng không chớp, thẳng lưng quỳ tại chỗ, nhìn cô lắc đầu.

“Xán Xán, em đứng xa một chút, quai trượng sẽ không có mắt.”

Đào Xán Xán tức giận quỳ xuống ở bên cạnh anh, nhìn cha, “Ba, Húc Bang làm sai chỗ nào? Anh ấy rốt cuộc đã hứa gì với ba?”

Ba ba Đào sững sốt, lập tức nói không nên lời.

Không khí Đào gia thập phần nghiêm túc, Đào Thế Đường không dám nhúng tay, cùng vợ và các con ngồi ở một bên, yên lặng nhìn tình cảnh trước mắt.

“Là người đàn ông, tự cậu nên nhớ rõ!” Ba ba Đào không đối diện với câu hỏi của cô, không hề nghĩ tới thằng bé này vậy mà cũng không hề đem câu chuyện trước kia kể lại cho con gái của ông.

“Con vẫn luôn nhớ rõ.” Ngao Húc Bang thấp giọng trả lời, “Con chưa từng quên Đào ba dạy bảo, mười năm nay con cũng đã làm được, nhưng mà.....”

“Nhưng cái gì? Cậu đem lời nói của tôi trở thành gió bên tai sao?” Ba ba Đào tức giận đến đỏ mặt tía tai. “Không phải cậu đã hứa với quá, sẽ không đến gần Xán Xán sao?”

Đào Xán Xán tròn to đôi mắt Ba, ba nói cái gì? Ba muốn Húc Bang đừng đến gần con sao?”

“Ba muốn tốt cho con! Khi đó con chỉ mới mười lăm tuổi, đang chuẩn bị bước vào trung học, nếu con còn kề cận tụ tập bên cạnh cậu ta, cuộc đời của con sẽ bị cậu ta hủy hoại.” Ba ba Đào hỗn hển nói.

“Không bao giờ!” Đào Xán Xán lớn tiếng phản bác, “Ba, ba biết rõ Húc Bang quan trọng như thế nào với con mà, ba còn đem anh ấy đuổi đi.”

Ba ba Đào tức giận đến cả người phát run, “Bây giờ con trách ba sao? Được, con nói con đã nhớ lại, vậy tự con suy nghĩ lại đi, cậu ta tốt ở chỗ nào? Cậu ta xứng với con sao? Con nói đi!”

“Ba, chuyện của Húc Bang, ba và con đều rõ ràng, ba biết rõ anh ấy.....”

“Đúng, trách tội ba mẹ cậu ta không chịu trách nhiệm, bỏ lại một mình cậu ta, cho nên cậu ta mới hòa nhập với đám xã hội đen, làm tên côn đồ, không thích đi học chỉ thích trốn học, mỗi ngày chỉ biết quất tháo đầu đá nhau..... Người như vậy sẽ có tiền đồ gì? Tôi làm sao dám đem con gái của mình cho cậu ta đây?” Ba ba Đào ác thanh ác khí nói.

“Chỉ sai lầm một chút, không phải một đời, Húc Bang hiện tại là một cảnh sát, không còn là tên côn đồ năm đó nữa.” Đào Xán Xán hạ giọng xuống, “Ba, không phải ba thường nói “Người chứ không phải thánh nhân” không ai không có lúc lầm lỡ mà” Đúng không? Anh ta hiện tại là một nhân viên công vụ, không còn là Ngao Húc Bang trước kia nữa. ”

“Đó là hai chuyện khác nhau.” Ba ba Đào thối râu trềng mắt, “Ba từng dạy con, làm người quan trọng nhất chính là “chữ tín” lúc trước cậu đã hứa với tôi, nhưng nay lại nuốt lời, mặc kệ bây giờ hay trước đây, tôi vẫn không cho phép cậu kết giao cùng Xán Xán.”

“Ba.....”

Ngao Húc Bang cầm tay bàn nhỏ bé của cô, muốn cô đừng tranh chấp cùng Ba ba Đào, sau đó hướng Ba ba Đào dập đầu lạy ba cái, thấp giọng nói: “Ba Đào, trước kia là con không hiểu chuyện, ba ba dạy con đạo lý làm người, nhưng cuối cùng con vẫn lầm đường lạc lối, đó là bởi vì con nghĩ rằng như thế sẽ nhanh chóng trưởng thành, sớm tránh khỏi ánh mắt khinh thường của những người khác, nhưng xin ba ba hãy tin con, mười năm trước con không phải thật lòng muốn tổn thương Xán Xán, xin ba ba tha thứ cho con.”

Ba ba Đào hừ lạnh một tiếng, ngoảnh sáng một bên, không nói một lời.

“Ba Đào, ba ba nói đúng, cuộc đời của Xán Xán không nên bị hủy hoại trên tay của con, cho nên mười năm nay, con xác thực đã làm được hứa hẹn, không dám xuất hiện ở trước mặt của cô ấy, thậm chí thử quên cô ấy, bởi vì..... Con ngay cả nghĩ cũng không dám, con sợ con sẽ không thể giữ được lời hứa, nếu gặp lại cô ấy.” Sau đó, anh trần trọc nghe nói cô xuất ngoại.

Anh nghĩ như vậy cũng tốt, cô rốt cục thoát khỏi con người xui xẻo như anh, mà anh cũng có thể bắt đầu cuộc sống mới của chính mình.

Nhưng, trong lòng anh vẫn luôn luôn lưu lại đoạn kí ức tốt đẹp nhất của anh và Xán Xán, tựa như chiếc hộp Pandora, kết khóa lại thật rắn chắc, rất sợ một khi lỡ chạm vào phần hồi ức bên trong đó, vậy cơn xúc động sẽ tăng vọt theo cấp độ lũy thừa lại sẽ làm anh muốn gặp cô.

Mười năm, anh nhẫn nại rất tốt.

Không nghĩ tới anh lại bị triệu trở về Trần Hạnh Phúc, thần vận mệnh để cho bọn họ lại gặp nhau lần nữa.

Anh trốn không thoát.

“Nhưng con đã lột xác, hy vọng ba ba Đào có thể cho con thêm một cơ hội nữa, để cho con cùng Xán Xán có thể chân chính bắt đầu một lần nữa.” Ngao Húc Bang biểu hiện ra khiêm tốn hiếm có, trước kia, anh thường hay cùng ba ba Đào tiếng lớn tiếng nhỏ, ba ba Đào lặng im không nói, vẫn như cũ không chịu thỏa hiệp.

“Ăn cơm.” Mẹ Đào từ phòng bếp đi ra, khác với Ba ba Đào, bà từ khi nhìn thấy Ngao Húc Bang, đó là tươi cười đầy mặt. “A Bang, mẹ Đào đã lâu không gặp con rồi, hôm nay đặc biệt xuống bếp nấu mấy món con thích nhất nè, con đến thử xem tài nấu nướng của mẹ có tiến bộ chút nào không?”

“Cám ơn mẹ Đào.” Ngao Húc Bang xấu hổ cười nói, cũng không dám tự tiện đứng dậy.

Đào Xán Xán thấy cha vẫn đứng cứng nhắc như cũ, bĩu môi đứng lên, chạy đến bên cạnh mẹ mình, thở phào nói: “Mẹ, mẹ nhìn ba kìa!”

Mẹ Đào cười cười, vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của cô. “Đi gọi ba ba ăn cơm đi!”

“Ba.....” Đào Xán Xán nhìn về phía Ba ba Đào.

“Ăn cái gì? Tòì giận nò rồi.” Ba ba Đào tức giận đến lấy quảì trượng gõ mạnh lên sàn.

“Có cái gì tức giận?” Mẹ Đào tiến lên trấn an ông, sau đó dìu ông đứng lên.“Ông không phải vẫn nhắc đi nhắc lại muốn gặp A Bang sao? Bây giờ thằng bé trở về cho ông gặp rồi, sao ông còn giận đến thành như vậy?”

Thì ra bà xā ông muốn hạ uy phong của ông sao? Ba ba Đào trừng mắt nhìn vợ mình.“Ai ngờ khi gặp lại thằng nhóc khốn kiếp này, nó lại muốn bắt cóc con gái của bà đó!”

“Có sao đâu? Giống như A Bang nói, thằng bé đã lột xác thành người khác, hiện tại cũng là một cảnh sát, không phải tốt lắm sao?” Cho tới nay, mẹ Đào đều trấn an bạn già như vậy.

“Làm sao tốt hả? Một cảnh sát nho nhỏ muốn cưới con gái của tôi à? Nó nằm mơ đi!” Ba ba Đào tức giận đến chửi ầm lên,“Không đúng! Tôi vẫn chưa đáp ứng cho nó cưới Xán Xán.”

“Thì con ông cũng là cảnh sát đó thôi, không phải đã cưới đến tiểu thư của sĩ quan cao cấp đó sao!” Thật là song trọng tiêu chuẩn.

“Không giống, con tôi vĩ đại, cưới con dâu cũng vĩ đại.” Ba ba Đào tuy rằng nổi trận lôi đình, nhưng bắt tri bắt giác cùng mẹ Đào đi về hướng nhà ăn.“Ai lại giống như thằng nhóc ngốc nghếch này, tôi bảo nó đừng về đây, thì đúng mười năm nó không thêm về, nuôi con chó con mèo còn biết cảm tình với mình, ai như nó.....”

Ách..... Trên mặt Ngao Húc Bang xuất hiện ba vạch hắc tuyến.

Năm đó không phải bảo anh đừng về đây nữa sao? Tại sao bây giờ lại mắng anh vong ân phụ nghĩa không trở lại vậy? Anh ngơ ngác đến không hiểu nổi.

“Đứng lên ăn cơm.” Đào Xán Xán tiến lên, cầm cánh tay anh, kéo anh đứng lên.

“Không phải sợ, mẹ em đã đứng về phía em mà.”

“Anh không sợ a!” Dù sao trước kia thường bị đánh mà, “Chỉ là.....”

“Ba em là như vậy, người có chức quyền, luôn khẩu thị tâm phi(*).” Đào Thế Đường vỗ vỗ bờ vai của anh,“Thói quen là tốt rồi.” Sau đó mang theo vợ cùng cặp bé gái sinh đôi đi về hướng nhà ăn.(Lời nói khác trong lòng)

“Em sẽ bảo vệ anh.” Đào Xán Xán cười meo meo nói,“Đi a! Mẹ em nấu thật nhiều thức ăn muốn cho anh nếm thử.”

Cho dù đây là một buổi tiệc Hồng Môn Yến, anh cũng muốn kiên trì tiến đến.

Tuy rằng quá trình có chút khác biệt, nhưng nhìn thấy nụ cười của cô, lại nhìn theo bóng dáng của Ba ba Đào cùng mẹ Đào, Ngao Húc Bang nhin không được cầm tay cô.

Anh càng thêm kiên định, anh muốn sống cùng với cô, sau đó cùng nhau vượt qua từng ngày từng ngày trong tương lại....

Overnight suốt đêm? Đáng giận! Năm đó cô vẫn còn nhỏ tuổi, nên không tham gia vào những cuộc nổi loạn của bọn họ. Đào Xán Xán nghiêng đầu, nghe lén bọn họ đối thoại.

“À! Thủy muội muội ở cửa hàng tạp hóa phải không?” Ngao Húc Bang gãi gãi đầu, miễn cưỡng nhớ tới một chút, nhưng vẫn nhớ không nổi có chút nào như cô ta nói.

“Không phải! Em là Tây Thi thủy muội!” Hoàng Tú Cúc không biết là khóc hay cười, kích động giới thiệu chính mình.

“Được rồi! Đó không phải trọng điểm. Cô nói chồng cô đánh cô, vậy cô có đến bệnh viện nghiệm thương không? Cô có muốn tố cáo anh ta, sau đó ly hôn?” Ngao Húc Bang lấy xấp tài liệu ra thì đã biết cô ta không phải mới đến báo án lần đầu tiên.

“Tôi..... Tôi không có muốn tố cáo anh ấy, chỉ là.....”

Anh nhin không được lại phun ra lời thô tục, “ Cô Hoàng Tú Cúc, cô đã đến báo án ba lần, mỗi một lần đều không tố cáo cũng không ly hôn với anh ta, cô có biết một ngày nào đó cô sẽ bị đánh chết hay không?”

Hoàng Tú Cúc rụt cổ, ngập ngừng nói:“Em có biện pháp gì chứ? Nếu em ly hôn với anh ta, thì anh ta sẽ quăng hai đứa bé cho em nuôi, em là phụ nữ yếu ớt lấy tiền đâu mà nuôi tụi nó? Tuy rằng anh ta đánh em, nhưng tốt xấu gì cũng cho em tiền xài, cho nên em chỉ có thể chạy tới cục cảnh sát, muốn các anh mang em về nhà, sau đó dùng miệng cảnh cáo anh ta đừng đánh em nữa.....”

“Có tác dụng sao?” Anh nhìn Hoàng Tú Cúc, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi,“Cô nhìn bộ dáng của cô bây giờ giống ai, nếu cứ tiếp tục cô sẽ bị đánh thê thảm.”

“Đây cũng là mạng của em a!” Về mặt Hoàng Tú Cúc ủy khuất,“Ai bảo em trước kia đã chọn A Tài chứ? Nếu người tôi chọn lúc trước là.....” Cô nhìn anh, muốn nói lại thôi.

“ A Tài?” Ngao Húc Bang cau mày, suy nghĩ một chút,“Không phải là cô gả cho Trần Thanh Tài chứ?”

“Đúng vậy! Chính là A Tài lúc trước thường hay đi cùng anh đó.”

Ngao Húc Bang bỏ bút lại, hai mắt chợt tắt, đứng lên, đồng thời đem Hoàng Tú Cúc kéo đến.

“Đi, hiện tại cô mang tôi đi gặp A Tài.”

“Nhưng.....” Hoàng Tú Cúc do dự.

“Khốn kiếp, lúc trước cùng nhau lăn lộn, khinh thường nhất là những tên súc sinh đánh phụ nữ.” Anh đang chuẩn bị rời khỏi mới phát hiện Đào Xán Xán còn ngồi ở tại chỗ, vì thế dừng chân, “Xán Xán, em về cùng với Thế Đường đi, anh....”

“Em muốn đi cùng anh.” Đào Xán Xán đứng dậy,“Em sẽ ngoan ngoãn ngồi ở trong xe cảnh sát, sẽ không gây phiền phức gì cho anh đâu.”

“Nhưng.....” Đây xem như công vụ nha!

“Cô Hoàng cũng cần phải có người đi cùng mà?” Cô nhìn Hoàng Tú Cúc lộ ra ôn nhu tươi cười.“Ít nhất tôi có thể giúp cô.”

“Ách..... Được rồi!” Ngao Húc Bang ngấm lại cũng đúng, nữ cảnh sát điều từ nơi khác đến cũng sẽ không kịp.

Hoàng Tú Cúc hơi nhú mày, hai mắt tràn ngập đề phòng nhìn Đào Xán Xán.

Nhưng là, không có bất luận kẻ nào phát hiện.

24. Chương 24

Cuối cùng, Ba ba Đào vẫn như cũ không đồng ý cho Ngao Húc Bang cùng con gái kết giao. Nhưng Đào Xán Xán đã trưởng thành, làm con gái ngoan hai mươi lăm năm, lần đầu tiên cực lực tranh thủ hạnh phúc chính mình. Nói sau, chuyện ngoài ý muốn đã ăn sâu vào trong lòng mọi người mười năm trước, ai cũng biết rõ đó cũng không phải hoàn toàn là lỗi của Ngao Húc Bang.

“Đúng, không phải lỗi của anh ta, anh chỉ là có vẻ “Có động lực để chiến đấu.” Viên Vô Song không hổ là nữ vương độc miệng, lạnh lùng nói.

Chủ nhật, Đào Xán Xán đi vào quán cà phê Mạc Đề Nguyệt mở, cùng các bạn tốt chia xẻ tiến độ tình cảm của mình gần đây.

Khi cô muốn nói giúp cho Ngao Húc Bang, hai vị bạn tốt của cô phản ứng không đồng nhất

“Kỳ thật anh ấy có nỗi khổ, không phải sao?” Mạc Đề Nguyệt đứng ở trước quầy, dường như đứng về phía của Đào Xán Xán.

“Nói đến cùng, anh ta cũng thuộc hạng người đó.” Viên Vô Song hừ lạnh một tiếng, “Nếu anh ta thực sự là một, người đàn ông, nên kiên trì đến cùng chứ không phải bỏ cuộc nửa chừng như thế.”

“Vô Song, cái này tên là “Thành toàn”. Ngao đại ca trước kia đối với chúng ta cũng không tệ, cậu cũng biết anh ấy không phải thuộc dạng người xấu mà.” Mạc Đề Nguyệt luận sự.

“Thành toàn cái rắm!” Viên Vô Song lạnh lùng liếc mắt nhìn hai người các cô. “Chính là bởi vì “Thành toàn” Mới có thể làm cho hai người các cậu đến bây giờ đều độc thân!”

“Bây giờ tớ không phải độc thân, tớ đang ở cùng anh Húc Bang.” Đào Xán Xán dẫn đầu làm sáng tỏ, sau đó nhìn Mạc Đề Nguyệt nở nụ cười ngượng ngùng.

“Tình hình như thế không biết có thể kéo dài được bao lâu?” Viên Vô Song cố ý hắt nước lạnh vào cô.

“Ôi.” Đào Xán Xán ghé vào trên bàn. “Vô Song, cậu tin tưởng mình một chút đi chứ? Lần trước không phải cậu cũng giúp mình sao? Nên lạc quan mới đúng mà!”

Viên Vô Song muốn nói lại thôi.

Cũng đúng, lần trước cô cũng là người đồng lõa, thay Đào Xán Xán uy hiếp bác sĩ, muốn bác sĩ để cho Đào Xán Xán nằm viện quan sát vài ngày.

Nghĩ thế, cô giống như cũng không có tư cách nói thêm gì nữa.

“Khi nào thì mời bọn tớ uống rượu mừng đây?” Mạc Đề Nguyệt trêu ghẹo hỏi.

“Còn sớm mà.” Đào Xán Xán nở nụ cười, “Ba tớ là người bảo thủ luôn khẩu thị tâm phi, rõ ràng ông cũng rất muốn gặp lại Húc Bang, lại cố ý không cho anh ấy sắc mặt hòa nhã chút nào.” Không có biện pháp, ba cô làm cảnh sát lâu lắm, đối với con cái đều áp dụng giáo dục quân sự. Cô nghĩ, ba ba khăng định cũng xem Húc Bang trở thành con mình, nên mới có thể nghiêm khắc quản giáo anh từ nhỏ như thế, lấy tiêu chuẩn của anh hai để làm gương cho anh.

“Bác Đào vẫn chưa đồng ý sao?”

Mạc Đề Nguyệt vốn thích nghe tin tức bất quái.

“Trên miệng không đáp ứng a! Nhưng mỗi ngày sáng sớm sẽ hỏi tớ, thằng nhóc Ngao Húc Bang đêm nay muốn đến nhà ăn cơm hay không? Vừa nghe thấy anh ta không có phiên trực đêm, liền lấy rượu ủ lâu năm ra sẵn, chờ anh ấy đến.”

Đào Xán Xán cười nói.

“Ngao Húc Bang nhẫn nhục chịu đựng à?” Viên Vô Song không dám tin. “Trước kia luôn nghe thấy anh ta với bác Đào người đầu phố, người cuối phố hét nhau inh ỏi mà.”

“Anh ấy đã thay đổi rồi! Tuy rằng thỉnh thoảng cũng chống đối vài câu, cùng ba tớ đấu võ mồm vài tiếng.” Đối với ba ba vốn không ai dám phản kháng, hiện tại thêm một Ngao Húc Bang, trong nhà thoáng chốc trở nên nóng bỏng nhiệt tình.

Ngay cả mẹ cô cũng xuống bếp một lần nữa, chuẩn bị thức ăn anh thích ăn. Nói ngắn gọn, Đào gia bởi vì Ngao Húc Bang gia nhập, trở nên náo nhiệt bùng nổ, ngay cả bữa tối của cô cũng phải ăn nhiều thêm một chén cơm. Xem ra hiện tại là trình diễn “Có yêu mọi chuyện dễ dàng” Là được rồi?

Viên Vô Song nhìn thấy dáng vẻ yêu đến ngốc nghếch trong mắt Đào Xán Xán, chỉ có thể cười bất đắc dĩ.

Có phải khi các cô gái yêu đều như vậy hay không, đã quên đi những thương tổn đã qua, một lần nữa nhận tình yêu của người đàn ông? Cô quay đầu, nhìn Mạc Đề Nguyệt.

Có phải một ngày nào đó ngay cả người bạn tốt trước mắt này cũng sẽ rơi vào tay giặc luôn hay không?

Mạc Đề Nguyệt lộ ra chiêu bài tươi cười, nhìn cô.

Có lẽ.

Cô dường như là trả lời như thế .

Năm giờ chiều, Đào Xán Xán đi vào sở cảnh sát tìm Ngao Húc Bang. Bất quá cô tới không phải thời điểm, vừa vặn có một cô gái tiến đến báo án. “Tôi muốn báo án.” Trên người cô gái che kín vết thương to nhỏ đủ cỡ, mặt mũi bị đánh bầm dập, không thể nhìn rõ hình dáng lúc ban đầu của cô ta.

Đào Xán Xán không khỏi há hốc mồm, lần đầu tiên nhìn thấy có cô gái bị đánh nghiêm trọng như thế, gần như có thể nói là thương tích đầy mình.

Cảnh sát vội vàng muốn cô gái đi vào tường thuật.

“Xán Xán, em chờ anh một chút, anh đến lấy lời khai của cô này.” Ngao Húc Bang chính nghĩa lại hiện lên.

Đào Xán Xán ngây ngốc gật đầu, ngồi ở một bên, đồng tình nhìn cô gái thấp giọng kể lể.

“Tôi..... Chồng tôi đánh tôi, đã không phải lần đầu tiên.” Cô gái vừa nói chuyện vừa rơi lệ, “Anh ta mỗi lần chỉ cần uống rượu, sẽ quyền đâm cước đá với tôi.....”

Lại là bạo lực gia đình, Đào Xán Xán lắc lắc đầu.

“Anh ta không phải lần đầu tiên đánh cô? Vậy sao cô lại im lặng đến bây giờ mới đến báo án?” Ngao Húc Bang chữi ằm lên.

Cô gái nhịn không được ngẩng đầu nhìn phía anh, sau đó chần động, “A..... A.....”

“A cái gì mà a?” Ngao Húc Bang kéo ghế dựa, ngồi xuống ở trước mặt cô ta. “Đàn ông mà đánh phụ nữ như anh ta đều là heo chó không bằng, nếu cô cứ nhịn nhục mãi như thế, có ngày ngay cả mạng cô cũng không còn.”

“Đại ca A Bang!” Trong mắt Cô gái có kinh ngạc, cùng với một tia vui mừng.

Hả? Anh không làm đại ca thật lâu rồi nha.

“Tiểu thư, cô là?” Anh thật lâu đã không quay lại đoạn đường trước kia, phần lớn là người khác nhận ra anh.

“Là em..... Là em.....” Cô gái kích động lời kéo cánh tay anh, ngón tay chỉ vào mũi của mình.

“Cô bị đánh đến mặt mũi bầm dập, còn khóc nước mắt, nước mũi, sưng húp, làm sao tôi có thể nhận ra được?”

Ngao Húc Bang châm biếm nói.

Anh nhìn đặt giấy chứng minh lên bàn, phía trên viết Hoàng Tú Cúc.

Vẫn là thực xa lạ, không quen biết.

“Là em, Tú Cúc! Trước kia đều theo các anh đó, biệt hiệu Thủy muội muội đó!” Cô ta kích động không thôi, “Anh còn nhớ không? Trước kia em luôn theo phía sau anh, hay overnight với các anh suốt đêm đó.”

25. Chương 25

Xe cảnh sát vừa chạy đến gần một ngôi nhà dừng lại, căn nhà nhìn có vẻ cũ kĩ, chung quanh còn đầy rẫy những vật dụng ngổn ngang, hoàn cảnh không phải tốt lắm. Ngao Húc Bang cùng một đồng sự khác xuống xe, dẫn dò Đào Xán Xán cùng Hoàng Tú Cúc trên xe, “Các cô đợi ở trong này.”

“Anh cẩn thận một chút.” Đào Xán Xán lo lắng nói.

Anh cười cười, vươn tay vói vào cửa kiếng xe, vuốt tóc cô, sau đó đi về hướng ngôi nhà,

Nhìn bộ dáng bọn họ vô cùng thân thiết, Hoàng Tú Cúc bất giác bủ môi, không hiểu sao tâm sinh ghen tị.

“Cô là Đào Xán Xán à?” Cô ta ở sở cảnh sát có nghe thấy Ngao Húc Bang kêu tên của cô.

“Đúng vậy!” Đào Xán Xán quay đầu nhìn cô ta, ôn nhu cười.

“Không nghĩ tới qua mười năm, cô vẫn không có gì thay đổi.” Hoàng Tú Cúc đánh giá cô, phát hiện cô vẫn duyên dáng như cũ, hơn nữa theo thời gian nét quyến rũ duyên dáng đó có tăng không giảm. Đào Xán Xán hơi hơi giật mình, “Cô..... Biết tôi?”

“Đương nhiên.” Hoàng Tú Cúc từ trong túi rút ra một điều thuốc, đưa lên miệng.

Khi đốt thuốc, cô nhìn thấy đôi tay thô ráp nứt nẻ của mình, liếc mắt nhìn đôi tay trắng nõn nà của Đào Xán Xán, có thể nói là cách biệt một trời một vực.

“Chúng ta đã gặp mặt sao?” Đào Xán Xán không nhớ rõ mình gặp qua người này, hơn nữa..... Bằng hữu của cô tuyệt đối sẽ không quá thâm như vậy.

“Có một lần A Bang cười xe máy đến tìm cô ở trường học, vừa vặn bị tôi nhìn thấy.” Hoàng Tú Cúc nhả ra một ngụm khói “Khi đó nghe nói A Bang có một cô bạn gái nhỏ, nhưng không ai nhìn thấy, không nghĩ tới chính là cô.”

Cô bạn gái nhỏ?! Bốn chữ này làm cho Đào Xán Xán mím môi cười.

“Khi đó chúng tôi chỉ là bạn bè.”

“Vậy hiện tại thì sao?” Hoàng Tú Cúc mở cửa kính xe ra, phun một ngụm khói. “Các người ở cùng một chỗ sao?”

“Vâng.” Đào Xán Xán gật đầu, không chút do dự nói.

Hoàng Tú Cúc nhíu mày, cười lạnh một tiếng, “Vậy sao? Cùng một chỗ đã bao lâu? Đã làm gì?” Đào Xán Xán sững sốt, câu hỏi của đối phương quá mức trực tiếp, cô không biết trả lời như thế nào.

“Hắn là cùng một chỗ không bao lâu phải không? Vừa mới mới nghe nói anh ấy trở về không bao lâu, không nghĩ tới dễ dàng như vậy đã dính phải cô.”

Đào Xán Xán thu lại tươi cười, mày nhíu lại.

Là ảo giác của cô sao? Tại sao lại cảm thấy Hoàng Tú Cúc nói chuyện cứ như muốn dùng kim chích vào người khác thế? Làm cô có chút không thoải mái.

“Nha, thật có lỗi.” Hoàng Tú Cúc nhìn thấy cô vẽ mặt xấu hổ, nhẹn không được cười ra tiếng, “Tôi luôn luôn là người thích hỏi nhiều như thế, không có ác ý gì.”

“Không sao.” Cô đương nhiên là muốn biểu hiện ra bộ dáng không thềm để ý.

“Bất quá A Bang trước kia cũng rất dễ dàng, thường hay đem đến một người bạn gái, luôn luôn không đến hai ba ngày là thay đổi bạn gái trên giường.” Hoàng Tú Cúc điểm điểm ngón tay, “Ồ cùng với anh ấy cảm giác tuyệt lắm phải không?”

Đào Xán Xán chớp đôi mắt to, trầm mặc mà chống đỡ.

“Nhớ ngày đó tôi cũng là một trong những bạn gái của anh ấy, công phu trên giường của anh ấy tuyệt nhất so với những người đàn ông mà tôi quen.” Hoàng Tú Cúc giống như đã đi lạc vào quá khứ. “Anh ấy là mối tình đầu của tôi, cho nên vừa mới gặp lại anh ấy, tôi vẫn giống như trước kia, làm sống lại cảm giác mạnh mẽ với anh ấy.”

Đào Xán Xán không biết nên mở miệng như thế nào, chỉ có thể mím môi, nghe Hoàng Tú Cúc nói một ít chuyện cũ trước kia làm cô không thoải mái.

“À, cô không cần để ý!” Hoàng Tú Cúc phục hồi tinh thần lại, nhìn cô cười. “Đều là chuyện quá khứ rồi, hiện tại cô là bạn gái của anh ấy, tôi không nên cùng cô nói việc này.”

“Không sao, tôi không thềm để ý.” Cô vẫn là biểu hiện hào phóng nói.

Hoàng Tú Cúc thấy cô không hỏi cũng không tức giận, có chút tự thấy mất mặt, vì thế liên tục chải tóc, liên tục hút thuốc.

Sau một lúc lâu, từ trong căn nhà cũ kĩ đi ra ba người đàn ông, trong đó một người bước chân lão đạo.

Hoàng Tú Cúc vừa thấy chồng cô ta đến, vứt bỏ điều thuốc trên tay, giống như đứa bé làm sai, co rúm thân mình lại đứng ở bên cạnh chiếc xe.

“A Tài.” Cô ta từ trong lòng sợ hãi chồng của mình. Trần Thanh Tài vừa thấy đến cô, lập tức chửi ầm lên, “×, Cô muốn đi tìm viện binh đến..... Nha.....” Anh ta xoa xoa cái gáy bị đánh, đau đến nói không nên lời nói.

“Đau không?” Ngao Húc Bang lạnh lùng nhìn anh ta.

“Lão..... Lão đại.....” Trần Thanh Tài cả người đầy mùi rượu, nhưng vừa thấy Ngao Húc Bang, giống như đứa trẻ ngoan ngoãn không dám lỗ mãng, “Đương nhiên đau.....”

“Vậy cậu nhìn xem vợ cậu bị cậu đánh thành bộ dáng gì nữa!” Anh lại một quyền đâm vào bụng Trần Thanh Tài: “Cậu đánh cô ta thành như vậy, cậu cho là cô ấy sẽ đau không? Cậu coi cô ấy là cái gì? Cô ấy là vợ cậu, là mẹ của các con cậu.”

26. Chương 26

Xe cảnh sát vừa chạy đến gần một ngôi nhà dừng lại, căn nhà nhìn có vẻ cũ kĩ, chung quanh còn đầy rẫy những vật dụng ngổn ngang, hoàn cảnh không phải tốt lắm. Ngao Húc Bang cùng một đồng sự khác xuống xe, dẫn dò Đào Xán Xán cùng Hoàng Tú Cúc trên xe, “Các cô đợi ở trong này.”

“Anh cẩn thận một chút.” Đào Xán Xán lo lắng nói.

Anh cười cười, vươn tay vói vào cửa kiếng xe, vuốt tóc cô, sau đó đi về hướng ngôi nhà,

Nhìn bộ dáng bọn họ vô cùng thân thiết, Hoàng Tú Cúc bất giác bĩu môi, không hiểu sao tâm sinh ghen tị.

“Cô là Đào Xán Xán à?” Cô ta ở sở cảnh sát có nghe thấy Ngao Húc Bang kêu tên của cô.

“Đúng vậy!” Đào Xán Xán quay đầu nhìn cô ta, ôn nhu cười.

“Không nghĩ tới qua mười năm, cô vẫn không có gì thay đổi.” Hoàng Tú Cúc đánh giá cô, phát hiện cô vẫn duyên dáng như cũ, hơn nữa theo thời gian nét quyến rũ duyên dáng đó có tăng không giảm. Đào Xán Xán hơi hơi giật mình, “Cô..... Biết tôi?”

“Đương nhiên.” Hoàng Tú Cúc từ trong túi rút ra một điều thuốc, đưa lên miệng.

Khi đốt thuốc, cô nhìn thấy đôi tay thô ráp nứt nẻ của mình, liếc mắt nhìn đôi tay trắng nõn nà của Đào Xán Xán, có thể nói là cách biệt một trời một vực.

“Chúng ta đã gặp mặt sao?” Đào Xán Xán không nhớ rõ mình gặp qua người này, hơn nữa..... Bằng hữu của cô tuyệt đối sẽ không quá thảm như vậy.

“Có một lần A Bang cười xe máy đến tìm cô ở trường học, vừa vặn bị tôi nhìn thấy.” Hoàng Tú Cúc nhả ra một ngụm khói “Khi đó nghe nói A Bang có một cô bạn gái nhỏ, nhưng không ai nhìn thấy, không nghĩ tới chính là cô.”

Cô bạn gái nhỏ?! Bốn chữ này làm cho Đào Xán Xán mím môi cười.

“Khi đó chúng tôi chỉ là bạn bè.”

“Vậy hiện tại thì sao?” Hoàng Tú Cúc mở cửa kính xe ra, phun một ngụm khói. “Các người ở cùng một chỗ sao?”

“Vâng.” Đào Xán Xán gật đầu, không chút do dự nói.

Hoàng Tú Cúc nhíu mày, cười lạnh một tiếng, “Vậy sao? Cùng một chỗ đã bao lâu? Đã làm gì?” Đào Xán Xán sững sốt, câu hỏi của đối phương quá mức trực tiếp, cô không biết trả lời như thế nào.

“Hắn là cùng một chỗ không bao lâu phải không? Vừa mới mới nghe nói anh ấy trở về không bao lâu, không nghĩ tới dễ dàng như vậy đã dính phải cô.”

Đào Xán Xán thu lại tươi cười, mày nhíu lại.

Là ảo giác của cô sao? Tại sao lại cảm thấy Hoàng Tú Cúc nói chuyện cứ như muốn dùng kim chích vào người khác thế? Làm cô có chút không thoải mái.

“Nha, thật có lỗi.” Hoàng Tú Cúc nhìn thấy cô vẻ mặt xấu hổ, nhin không được cười ra tiếng, “Tôi luôn luôn là người thích hỏi nhiều như thế, không có ác ý gì.”

“Không sao.” Cô đương nhiên là muốn biểu hiện ra bộ dáng không thêm để ý.

“Bất quá A Bang trước kia cũng rất dễ dàng, thường hay đem đến một người bạn gái, luôn luôn không đến hai ba ngày là thay đổi bạn gái trên giường.” Hoàng Tú Cúc điểm điểm ngón tay, “Ồ cùng với anh ấy cảm giác tuyệt lắm phải không?”

Đào Xán Xán chớp đôi mắt to, trầm mặc mà chống đỡ.

“Nhớ ngày đó tôi cũng là một trong những bạn gái của anh ấy, công phu trên giường của anh ấy tuyệt nhất so với những người đàn ông mà tôi quen.” Hoàng Tú Cúc giống như đã đi lạc vào quá khứ. “Anh ấy là mối tình đầu của tôi, cho nên vừa mới gặp lại anh ấy, tôi vẫn giống như trước kia, làm sống lại cảm giác mạnh mẽ với anh ấy.”

Đào Xán Xán không biết nên mở miệng như thế nào, chỉ có thể mím môi, nghe Hoàng Tú Cúc nói một ít chuyện cũ trước kia làm cô không thoải mái.

“À, cô không cần để ý!” Hoàng Tú Cúc phục hồi tinh thần lại, nhìn cô cười: “Đều là chuyện quá khứ rồi, hiện tại cô là bạn gái của anh ấy, tôi không nên cùng cô nói việc này.”

“Không sao, tôi không thêm để ý.” Cô vẫn là biểu hiện hào phóng nói.

Hoàng Tú Cúc thấy cô không hỏi cũng không tức giận, có chút tự thấy mất mặt, vì thế liên tục chải tóc, liên tục hút thuốc.

Sau một lúc lâu, từ trong căn nhà cũ kĩ đi ra ba người đàn ông, trong đó một người bước chân lảo đảo.

Hoàng Tú Cúc vừa thấy chồng cô ta đến, vứt bỏ điếu thuốc trên tay, giống như đứa bé làm sai, co rúm thân mình lại đứng ở bên cạnh chiếc xe.

“A Tài.” Cô ta từ trong lòng sợ hãi chồng của mình. Trần Thanh Tài vừa thấy đến cô, lập tức chửi ầm lên, “×, Cô muốn đi tìm viện binh đến..... Nha.....” Anh ta xoa xoa cái gáy bị đánh, đau đến nói không nên lời nói.

“Đau không?” Ngao Húc Bang lạnh lùng nhìn anh ta.

“Lão..... Lão đại.....” Trần Thanh Tài cả người đầy mùi rượu, nhưng vừa thấy Ngao Húc Bang, giống như đứa trẻ ngoan ngoãn không dám lỗ mãng, “Đương nhiên đau.....”

“Vậy cậu nhìn xem vợ cậu bị cậu đánh thành bộ dáng gì nữa!” Anh lại một quyền đâm vào bụng Trần Thanh Tài: “Cậu đánh cô ta thành như vậy, cậu cho là cô ấy sẽ đau không? Cậu coi cô ấy là cái gì? Cô ấy là vợ cậu, là mẹ của các con cậu.”

Ngao Húc Bang mỗi một lần ra quyền, đều là mang theo lực đạo vô cùng mạnh.

“Trần Thanh Tài, cậu không phải từng nói với tôi sao, nếu cậu cưới vợ, cậu sẽ đối xử tốt với cô ấy? Tự cậu nhìn xem, cậu đem vợ cậu đánh thành bộ dáng gì?”

Nước mắt Trần Thanh Tài đều tuôn ra ngoài.

Một người đồng nghiệp ngoảnh đầu sáng một bên, giả vờ không phát hiện. Giỡn chơi sao? ai dám ngăn cản Ngao Húc Bang chứ! Tuy rằng lấy bạo chế bạo không phải là phương pháp tốt, nhưng đánh người tàn nhẫn thế, cũng nên cho đối phương nếm thử một lần.

“Ô ô.....” Trần Thanh Tài quỳ trên mặt đất, ôm đầu khóc rống: “Anh.... Anh nghĩ em thích đánh vợ em sao Còn không phải..... Còn không phải bởi vì gần đây em bị giảm biên chế, tìm không thấy công việc mà vợ em, cô ấy.... Cô ấy dám đi ngoại tình....”

Đoàn người há hốc mồm, liền ngay cả Hoàng Tú Cúc cũng xấu hổ đến cúi đầu.

Ngao Húc Bang nhìn người anh em từng vào sinh ra tử với mình trước kia, ánh mắt co lại, sau đó hung ác trừng mắt nhìn Hoàng Tú Cúc, “Các người không thể bàn bạc với nhau sao? Việc nhà của các người, tôi cũng không biết nói gì Trần Thanh Tài, nể mặt trước kia cậu từng là anh em của tôi, nên tôi không đánh cậu nữa. Mặc kệ ai đúng ai sai, người động thủ chính là không đúng, về sau nếu tiếp tục để cho vợ cậu chạy đến sở cảnh sát nói cậu đánh cô ta, cậu đánh cô ta mấy quyền, tôi sẽ đấm cậu lại mấy đấm, nghe được không?”

Trần Thanh Tài khóc rống thất thanh, “Đại..... Đại ca.....”

“Nam tử hán đại trượng phu, khóc cái rắm a!” Anh đem Trần Thanh Tài kéo đến. “Uống rượu cũng không giải quyết được vấn đề, chẳng lẽ cậu muốn học theo lão ba không ra gì của tôi hay sao? Mọi người vất vả như vậy, đều là cũng muốn kiếm chén cơm, còn cậu suốt ngày chỉ biết vùi đầu vào uống rượu ra thể thống gì nữa?” Anh dùng sức tặng cho Trần Thanh Tài hai bàn tay. “Mấy ngày tới cậu tự tẩy rửa bản thân cho sạch sẽ một chút, sau đó đến sở cảnh sát tìm tôi, không nên nhìn tôi chỉ là cái cảnh sát, tôi ở Đài Bắc cũng không phải tầm thường, quen biết vài ông chủ lớn, có thể giúp cậu tìm một công việc, nghe rõ không?”

“Đại..... Đại ca.....” Trần Thanh Tài rơi lệ đầy mặt, “Em.....”

“Tốt lắm, đừng nói vô nghĩa nữa, trước đem vợ của cậu về nhà đi, lần khác đến tìm tôi uống một chén.” Ngao Húc Bang đem anh ta kéo đến trước mặt Hoàng Tú Cúc.

Hoàng Tú Cúc đỡ lấy Trần Thanh Tài, cúi đầu, không dám nhìn Ngao Húc Bang.

“Nấu thức ăn ngon một chút cho cậu ta bồi bổ, cũng đối xử với cậu ta tốt một chút.” Ngao Húc Bang đi lướt ngang qua Hoàng Tú Cúc nhin không được lại mở miệng, “Cô nghĩ kĩ lại lúc trước anh ta đã tốn bao công sức mới cưới được cô về nhà.”

Cho dù là thanh quan cũng khó xử việc nhà, anh nhiều nhất cũng chỉ có thể làm được như vậy.

Sau đó anh cùng với một cảnh sát khác ngồi vào xe cảnh sát, nghênh ngang rời đi.

“Vừa rồi anh rất đẹp trai nha.” Đào Xán Xán nhìn Ngao Húc Bang đang rửa chén, ở một bên giúp anh đem chén đĩa đã rửa sạch sẽ úp vào sóng.

Anh quay đầu nhìn cô, lộ ra nụ cười ngây ngô, “Là như thế này sao?”

“Vâng.” Cô gật gật đầu, nhin không được cười nói: “Bất quá anh vẫn giống như trước đây, một chút cũng không thay đổi, luôn động thủ trước nói sau.” Sau đó chu cái miệng nhỏ nhắn.

“Ách.....” Anh biết cô thực không thích anh động thủ đánh nhau. “Không có biện pháp, thân là cảnh sát, nhất định phải hung dữ với phạm nhân.”

“Có lúc em thực sự hoài nghi, không phải anh muốn đánh nhau một cách hợp pháp nên mới đi làm cảnh sát sao?” Cô tức giận nói.

“Điểm tốt nhất khi làm cảnh sát chính là đánh người có thủ trưởng chống lưng, bất quá mỗi lần anh đánh xong phạm nhân, đã bị lão đại đè bẹp dí.” Có đôi khi thấy chèn ép, phạt anh chưa đủ, còn cảnh cáo anh, nên anh xem như là cảnh sát bị lên án nhiều nhất.

Đào Xán Xán bật cười, “Anh em sẽ đánh anh sao?”

“Vừa trở về sở cảnh sát, người mới bỏ chạy đi mất báo, anh của em nói cho anh biết, về sau nếu tiếp tục vận dụng hình phạt riêng, anh ta sẽ không cho anh đến gần Đào gia một bước.” Anh khó chịu nói.

Đào Thế Đường mỗi lần đều dùng chiêu khôn kiếp này để chinh anh, kết quả mỗi lần anh đều phải ngoan ngoãn nghe lời.

“Như vậy tốt lắm a, về sau anh mới sẽ không quá xúc động.” Cô cùng anh sóng vai đứng chung một chỗ, phảng phất lại nhớ tới thời gian trước kia.

Mới trước đây anh thường đến nhà cô ăn cơm, luôn tự động tự phát hỗ trợ rửa chén, mà cô thích ở bên cạnh anh, khi muốn giúp rửa chén lại bị anh cự tuyệt.

Bởi vì anh nói rửa chén có chứa những chất hóa học, sẽ làm bị thương bàn tay cô khi đàn dương cầm, cho nên cô chỉ cần ngoan ngoãn đứng ở một bên đem bàn lau khô là tốt rồi.

Anh tốt với cô nhưng không biết dùng miệng nói, chỉ biết lấy hành động, suy nghĩ vì cô, hoặc là khi cô có khó khăn, anh luôn xuất hiện ở trước mặt của cô trước tiên.

Chút bất tri bất giác, anh đã từng bước một lặng lẽ trong cuộc sống của cô, từ tình cảm sùng bái lặng lẽ biến thành ái mộ, cô chờ mong mình mau mau lớn lên, một ngày nào đó có thể cùng anh sống vai bên nhau. Không nghĩ tới anh lại chạy trốn, vắng mặt ở thời thanh xuân quan trọng nhất của cô. Mà cô, cũng bỏ lỡ thời điểm anh yếu ớt nhất.

“Húc Bang.” Đào Xán Xán muốn nói lại thôi, quả nhiên vẫn là thực để ý những lời mà Hoàng Tú Cúc đã nói với cô, làm cô cô không khỏi cảm thấy chính mình quá keo kiệt.

“Cái gì?” Anh là người thô lỗ, không phát hiện khác thường của cô.

“Anh.....” Cô dừng một chút, quyết định vẫn phải hỏi cho rõ: “Trước kia anh cùng Hoàng Tú Cúc có qua lại với nhau sao?”

“Khiếp, cô ta cũng không phải loại thức ăn anh thích.”

Tuy rằng sinh hoạt cá nhân của anh trước kia thực loạn, nhưng vẫn nguyên tắc, nhất là bạn gái của anh em mình, anh hoàn toàn ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt một cái.

“Ngay cả kết giao đều không có?” Cô nghi hoặc hỏi lại một lần.

“Không có!” Anh không chút do dự trả lời, cũng không tức giận, chỉ là tâm sinh nghi hoặc, “Sao em lại hỏi như vậy?”

“Không..... Không có gì!” Cô cúi hạ mắt đẹp, lắc lắc đầu.

“Không có mới là lạ! Không có việc gì sao lại hỏi như vậy?” Ngao Húc Bang buông bát xuống, dùng ngón tay dính bột xà phòng điểm nhẹ lên mũi của cô. “Phụ nữ các em có phải xem quá nhiều tiểu thuyết với phim thần tượng rồi hay không?”

“Sao lại hỏi như vậy?” Cô bịt cái miệng nhỏ nhắn, đẩy bàn tay to bướng bỉnh của anh ra.

“Bởi vì chỉ cần khi người yêu của mình gặp phải bạn bè khác giới, bạn gái sẽ nghi thần nghi quỷ, cầm lấy tay của người yêu truy vấn, “Anh nói đi, cô gái kia có phải tình nhân cũ của anh không?” Anh dùng âm điệu eo éo nói chuyện.

“Ngu ngốc!” Cô bị anh chọc cười, “Em không có như vậy.”

“Nếu không sao em lại hỏi anh như vậy?” Vẻ mặt của anh nghiêm túc, “Xán Xán, anh là người thẳng tính, có thói quen đem mọi chuyện nói rõ ràng, cũng không thích em có tâm sự, sau đó muốn anh đoán đồng đoán tây, trời sinh anh ngu dốt lại trì độn, cho nên nhất định không đoán được em đang nghĩ cái gì, nhưng anh lại không thích em buồn không hé răng, như vậy anh sẽ buồn bực lắm.”

“Được rồi!” Cô nhìn thấy bộ dáng quang minh lỗi lạc của anh, quyết định tránh nặng tìm nhẹ, “Hoàng Tú Cúc nói..... Cô ta trước kia thường hay đi chơi suốt đêm với anh, là thật sao?”

“Làm ơn, đó là một đám anh em đều mang theo bạn gái với nhau? Chứ không phải chỉ có hai người anh cùng cô ta.”

“Vậy anh cũng có mang bạn gái theo?” Cô chu cái miệng nhỏ nhắn.

“Ách.....” Ngao Húc Bang gãi đầu. “Khi đó đều là người khác tự bám lấy anh.....”

“Ngao Húc Bang!” Cô ghen nên đâm vào ngực của anh. “Con gái bám lấy anh, anh liền nhận sao? Anh thực không có nguyên tắc nha!”

“Khi đó tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, nên..... Không thể từ chối a!” Anh càng nói càng nhỏ giọng, “Ai bảo lúc đó em còn nhỏ quá, anh muốn xuống tay, đều cảm thấy lương tâm bất an, đành phải tìm người khác thay thế.....”

Sau đó, báo ứng của anh đã tới rồi. Những cô gái bị anh vứt bỏ nguyên rửa, cái giá mà anh phải trả đó là đã chia cách cùng cô mười năm.

“Đi chơi suốt đêm vui lắm à?”

“Kỳ thật không vui lắm!” Hồi tưởng lại những đoạn hoang đường đã qua, anh cảm thấy cuộc sống chính mình thực nhàm chán, phẳng phất mỗi ngày không có mục đích để sống.

“Vậy sao anh lại đi?”

“Không có biện pháp a! Em cũng biết hoàn cảnh nhà anh rồi đó, mẹ anh rời nhà trốn đi, ba anh cũng bỏ anh lại không biết đã đi đâu, trong nhà chỉ còn mình anh, đối diện với bốn bức tường vắng lặng không người, nên anh cảm thấy sợ hãi, mới có thể mỗi ngày đều rong ruổi ở bên ngoài.” Cho dù anh mỗi ngày đến Đào gia ăn cơm, cuối cùng vẫn phải rời khỏi đó.

Nhưng không khí ám áp ở Đào gia vẫn làm cho anh ghi tạc trong lòng, bởi vậy sợ hãi một mình trở về đối mặt với cô đơn, cho nên anh luôn kêu gọi đám người, mỗi đêm đều phải có người bên cạnh anh, mới có thể thoáng che lấp được cảm giác tịch mịch rợn người kia.

“Anh có thể tới tìm em mà!” Cô nhìn anh, giọng nói mang theo nét đau lòng nói.

“Xán Xán công chúa, mỗi đêm chín giờ em đã đi ngủ, anh ngay cả gọi điện thoại cho em đều đã bị ba Đào mắng đến thối đầu, làm sao dám tìm em?” Anh tức giận nói.

Đào Xán Xán cắn cắn môi, “Vậy bây giờ anh chuyển đến nhà em, nhà của em còn có một gian phòng trống.”

Anh nhướn mày, xấu xa cười nói: “Sao vậy? Nhanh như vậy đã muốn ở cùng với anh sao? Biết thân thể của anh quá quyến rũ rồi sao?”

“Anh thực chán ghét nha!” Mặt cô đỏ ửng, tức giận trừng anh một cái. “Em thật sự nghiêm túc mà.”

“Anh cũng nghiêm túc.” Ngao Húc Bang rửa chén xong, bắt đầu ép trái cây. “Mấy năm nay tuy anh làm cảnh sát tiền lương tuy rằng không cao, nhưng anh đã chuẩn bị một số tiền đủ để mua một căn nhà.”

“Mua nhà làm cái gì?” Cô tò mò hỏi.

“Đương nhiên là cho em đến ở a!” Anh nhìn cô nháy mắt, “Bằng không nếu anh cưới em rồi, em sẽ ở đâu? Không lẽ muốn cùng anh đến sở cảnh sát ở sao?”

Cô vừa vui vừa thẹn, “Em có nói muốn gả cho anh sao?”

“Chắc chắc chắc, kiêu ngạo của công chúa lại bày ra rồi kìa.” Anh đem nước trái cây đã ép xong bày ra đĩa cười nói: “Nếu em không kết hôn với anh, làm sao có thể cùng anh ‘đi chơi’ suốt đêm nhỉ?”

“Ngao Húc Bang, anh thực quá lắm nha!” Đào Xán Xán bị anh trêu chọc, ở tại chỗ dậm chân.

“Được được được, anh xấu xa nên sẽ đem nước trái cây đến bá kiển cha mẹ vợ tương lai đây.” Anh cười ha ha, vừa vịn lướt ngang qua người Đào Thế Đường.

“Các em đang nói chuyện đi chơi suốt đêm sao?” Bước vào lấy đồ uống Đào Thế Đường vừa vịn nghe một đoạn như thế, tò mò hỏi.

“Không có mà! Em chỉ trách anh ấy sau không mang em đi chơi ban đêm, sau đó tự trách em trước kia nhất định phải đứng chín giờ đi ngủ.” Đào Xán Xán nhăn mũi, bộ dáng đáng yêu.

“Ai bảo em họ Đào!” Đào Thế Đường từ trong tủ lạnh lấy ra lon Côca, “Nhưng em có biết lúc trước, mỗi đêm anh ta nhất định đứng chín giờ đều chạy xe đến dưới lầu, sau đó chờ em tắt đèn mới đi không?”

“A?” Cô chấn động, bỏ qua không biết.

“Ừm, anh đã nói ra bí mật của Ngao Húc Bang rồi sao? Vậy xem như anh chưa nói nhé.” Anh nhún mày, nhún nhún vai, sờ sờ mũi, muốn rút lui.

“Anh hai à.....” Cô đi theo phía sau Đào Thế Đường, làm nũng nói: “Còn có chuyện gì mà em không biết nữa không? Nói cho em biết đi mà!”

“Sao em không đi hỏi chính anh ta ấy!” Anh run rẩy, toàn thân nổi da gà.

“Hỏi cái gì?” Ngao Húc Bang vừa đưa nước lên phòng khách xong, tâm tình đặc biệt tốt trở lại cửa phòng bếp.

Đào Xán Xán vừa thấy anh đến, dang rộng hai tay, cười meo meo xông lên phía trước, “Ngao Húc Bang!”

“Có mặt.”

“Ôm một cái.” Cô vui vẻ đầu xà vào lòng của anh, cảm nhận nhiệt độ cơ thể của anh. Hiện tại cô mới biết được, được một người yên lặng yêu, thì ra là một chuyện hạnh phúc đến như vậy.

27. Chương 27

Ngao Húc Bang vừa tan tâm, đã ghé vào trong nhà của Trần Thanh Tài, cùng anh ta ăn cơm nói chuyện phiếm. Bởi vì mấy ngày hôm trước anh vận dụng một chút quen biết, giúp Trần Thanh Tài tìm một công việc trong một công ty phục chế xe, tuy rằng tiền lương không cao, bất quá vừa vặn là sở trường của Trần Thanh Tài, hơn nữa ông chủ hãng xe cũng cung cấp một ngôi nhà tiện nghi cho Trần Thanh Tài, để ột nhà lớn nhỏ của bọn họ không cần phải tách ra.

Trần Thanh Tài vô cùng cảm kích, đặc biệt bảo vợ nấu một bàn tiệc, cảm tạ Ngao Húc Bang.

Tuy rằng trước kia bọn họ đều là anh em, nhưng bên trong tình anh em của hai người bọn họ [ngươi tâm ngươi, mã tâm mã], cho nên cảm tình so với những người khác đặc biệt tốt hơn nhiều.

Đều xem đối phương như anh em ruột của nhau, nhưng lúc Ngao Húc Bang quyết định rời khỏi Trần Hạnh Phúc, không hề thông báo với ai, một mình lên Đài Bắc phát triển.

Đêm nay anh cùng Trần Thanh Tài vừa uống rượu vừa nói chuyện phiếm thiên nam địa bắc, gần như đã quên thời gian. Trần Thanh Tài lần nữa cam đoan cùng anh, sẽ không động thủ lão bà đánh lần nữa, về sau nhất định sẽ làm tốt ông chồng tốt, ba ba tốt. Rượu quá ba tuần, Trần Thanh Tài đã có men say, còn lời muốn kéo anh đi tiếp.

“Tiếp tục con khỉ, ngày mai tôi còn phải đi làm.” Ngao Húc Bang giúp đỡ Trần Thanh Tài đứng dậy. “Hơn nữa tôi vừa gọi điện thoại cho vợ tương lai của tôi, muốn cô ấy tới đón tôi, cậu cũng đi ngủ sớm một chút, ngày mai sửa sáng lại nhà cửa.”

“Đại ca à, chúng mình chỉ vừa gặp lại nha, lại sắp phải chia xa.....” Trần Thanh Tài nấc cục một cái, tựa vào người anh.

“Sao cậu lại buồn nôn như thế?” Ngao Húc Bang khiêng Trần Thanh Tài đi vào phòng ngủ, đưa anh ta xuống giường. “Đài Bắc cùng Bình Đông cũng không xa, lái xe vài giờ đã đến.”

“Lão đại, em thực sự chưa từng nhìn nhầm người.....” Trần Thanh Tài nằm ở trên giường, thì thào tự nói, “Trước kia anh vẫn luôn bảo bọc cho em, không biết Trần Thanh Tài em đời trước đã tu được phúc phận gì.....”

“Hãy bớt sàm ngôn đi, về sau cậu tốt với vợ cậu một chút là được rồi, còn nhớ chăm sóc con và gia đình thật tốt.” Ngao Húc Bang dặn dò vài câu, “Cậu nghỉ ngơi cho tốt đi, tôi cũng phải về nhà.”

Đợi cho Trần Thanh Tài ôm chăn bông vù vù ngủ say, anh mới rời khỏi phòng ngủ, đi vào phòng khách. Hoàng Tú Cúc vừa thấy anh đến, vội vàng vuốt vuốt tóc. Cô ta hôm nay vừa nghe đến anh muốn tới, đặc biệt đến thăm mỹ viện gội đầu, tuy rằng trên mặt ứ thanh chậm rãi biến mất, nhưng vẫn là có chút vô cùng thê thảm, hơn nữa cô ta đã lựa chọn bộ quần áo đẹp nhất.

“A Bang, em thực sự không biết nên cảm ơn anh như thế nào, để anh giúp em như vậy.....”

“Tôi không phải giúp cô.” Anh mặt không chút thay đổi nhìn cô. “Tôi chỉ đang giúp người anh em của tôi thôi.”

Hoàng Tú Cúc có chút xấu hổ, nhẹ giọng hỏi: “A Bang..... Anh nghĩ chuyện em ngoại tình là thật sao?”

Anh không có thừa nhận, cũng không có phủ nhận, chỉ là thản nhiên nói: “Tôi đi về trước.”

“A Bang.” Cô ta chạy nhanh đến, giữ chặt cánh tay anh. “Em không phải loại phụ nữ như anh tưởng tượng đâu, em chỉ là.....”

“Buông ra!” Ngao Húc Bang quay đầu, tiếng nói lạnh lẽo.

“Không buông!” Về mặt Hoàng Tú Cúc kiên quyết, “A Bang, có một câu em nhất định phải nói với anh, có lẽ anh sẽ cảm thấy em vô liêm sỉ, là một phụ nữ không tuân thủ nữ tắc, nhưng trước kia em đã.....”

“Câm miệng!” Anh bỏ tay cô ta ra, tức giận trừng mắt nhìn cô ta, “Cô Hoàng Tú Cúc, đừng quên chồng của cô là Trần Thanh Tài.”

“Người em yêu trước kia chính là anh, không phải A Tài!” Cô ta liều lĩnh xông lên phía trước, dùng sức ôm lấy anh. “Em cùng A Tài trên giường, còn không phải bởi vì dáng vóc của anh ta giống anh sao, em mới có thể nhất thời ý loạn tình mê.....”

“Hoàng Tú Cúc! Mau thả tôi ra!” Ngao Húc Bang chửi ầm lên, muốn đẩy cô ta ra.

Bất đắc dĩ cô ta giống như còn bạch tuộc có tám tay, bám chặt lấy anh không buông, “A Bang, van cầu anh, dẫn em đi được không? Em không muốn.....” Cô ta dừng lại, lộ ra cười lạnh. “Được rồi! Em biết anh thực khó xử, anh đã có bạn gái, em không nên yêu cầu kiêu ngạo, chỉ hy vọng anh hứa cho em được phép ở lại bên cạnh anh.”

Người điên! Ngao Húc Bang ở trong lòng mắng mấy ngàn lần, liệu mình muốn thoát khỏi cô ta.

“A! Đào..... Đào tiểu thư?!”

Đào Xán Xán đứng ở cửa, mắt lạnh nhìn bọn họ.

Toàn thân anh như là bị sét đánh quá, cứng ngắc quay đầu.

“Xán Xán.....”

Đào Xán Xán không nói một lời, xoay người bước đi.

“Cô điên kia, cách tôi xa một chút.” Anh hỗn hển đẩy Hoàng Tú Cúc ra, sau đó vội vàng đuổi theo. Chết tiệt, anh biết mình chết chắc rồi!

28. Chương 28

Rõ ràng là mùa hè, Ngao Húc Bang lại rung mình một cái. Anh chạy vội đến, cuối cùng đuổi kịp Đào Xán Xán. “Xán Xán, em hãy nghe anh nói.....” Đòi mạng, sao lại cùng nữ vương độc miệng nói giống nhau như đúc? Anh thật đúng là không phải là xui xẻo bình thường

Làm chuyện xấu có báo ứng, vậy anh làm chuyện tốt cũng gặp báo ứng sao?

Chết tiệt, anh muốn đi sửa vận!

Đào Xán Xán nhìn thấy anh cùng người phụ nữ khác quần quýt lấy nhau, mặc kệ cô gái anh ôm là ai, cô đều cảm thấy chướng mắt, cho nên buồn không hé răng sải bước đến xe, chuẩn bị lái xe về nhà.

Hừ! Gọi điện thoại kêu cô tới đón anh, kết quả thế nhưng để cho cô nhìn thấy anh ôm cô gái khác! Cho dù là đối phương yêu thương nhưng nhớ, cô vẫn sẽ ghen. Hơn nữa lần này nếu cô không tức giận, khó bảo đảm lần sau anh sẽ không tái phạm, cho nên cô không muốn biểu hiện hào phóng, cũng sẽ không ôn tồn nói không thêm để ý.

Cô không thoải mái, cho nên cô muốn tức giận, muốn cho anh hiểu không thể có tiếp theo.

“Xán Xán!” Ngao Húc Bang đứng chặn lại ở đầu chiếc xe cô, bắt lấy cổ xe, “Xin em hãy nghe anh nói.”

“Nói cái gì?” Cô nhướn mày, nhìn anh. “Muốn dẫn cô ta bỏ trốn sao? Tốt lắm! Không mang em bỏ trốn, lại có gan mang theo người phụ nữ khác bỏ trốn? Ngao Húc Bang, anh lợi hại, có cần em vỗ tay khen anh hay không?”

“Trời ạ.” Anh lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt cô tức giận như thế. “Em cũng phải cho anh một lần cơ hội để khiếu nại chứ!”

“Khiếu nại cái gì?” Cô đem chìa khóa xe cắm vào ổ khóa, nhẹ nhàng xoay, khởi động máy xe. “Anh bắt tội phạm ngay tại hiện trường, còn có thể khiếu nại cái gì chứ?”

“Có a!” Anh nhin không được cãi lại, “Nếu là bị vu oan, chính là ngoại lệ a!” Anh thật sự là quá xui xẻo, vì chuyện mà mình không làm, nói khô cả nước bọt để giải thích.

“Nha, ngoại lệ sao?” Đào Xán Xán bĩu cái miệng nhỏ nhắn, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Anh không phải luôn nói, lúc nào cũng có phụ nữ bám theo anh, nên anh không thể từ chối sao?”

“Sao ... Lại có thể nói thế?” Anh nuốt một ngụm nước miếng, “Anh đã có em, các cô gái khác trong mắt anh đều là cái rắm! Hơn nữa, nói thật ra, ôm em đương nhiên thoải mái hơn.....” Trước mắt còn có công chúa có thể bế, anh làm sao đi ôm obasan(*)?(mình nghĩ là bà cô già)

Cô liếc trắng mắt. Hiện tại cũng không phải muốn anh thật tình nói thông báo lớn gì quá, nhưng gã ngu ngốc này đang nói bậy bạ gì thế?

“Ấy da, không phải! Làm sao anh biết cô ta đột ngột ôm anh, còn nói năng điên cuồng gì đó? Anh bị sốc sảng, cũng thực khó chịu a!” Anh vội vàng đứng đắn nói.

Làm ơn đi, mười năm nay anh là thực giữ mình trong sạch nha!

“Nếu em không có đúng lúc gặp được, đợi cho anh cùng cô ta “cùng một chỗ Nhiều lần”, không phải anh cũng sẽ nói cô ta cường bạo anh sao?” Cô tức giận hỏi.

“Làm ơn, không cần chờ đến cô ta tự xông lên, anh cũng đã đánh cô ta ngất xỉu rồi.” Muốn ăn đậu hủ của anh? Trừ phi đổi phương tên là Đào Xán Xán.

“Vậy vừa rồi sao anh không đánh cho cô ta ngất xỉu đi?” Cô trợn trắng mắt, liếc nhìn anh. “Người đàn ông ăn vụng, quả nhiên lý do gì cũng nói được.”

“Trời ạ!” Anh không có cách, cào cào tóc, gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng. “Đã nói không phải như vậy! Anh cùng cô ta không phải như thế mà! Nếu anh muốn làm gì với cô ta, sao lại gọi em đến làm chi?”

Cô nhún nhún vai. “Có lẽ yêu đương vụng trộm như vậy có vẻ kích thích hơn.”

“Xán Xán.” Làm ơn đi, tha anh được không?

“Ngao Húc Bang, nếu hôm nay đổi lại là anh nhìn thấy học trưởng ôm em như vậy, anh sẽ thoải mái sao?” Cô một chút cũng không chịu nhượng bộ.

“Anh sẽ đập nát mặt của anh ta, bẻ gãy tay anh ta, đánh anh ta không còn manh giáp!” Chỉ là không thể cắt chân tên Tây đàn đó được, bởi vì anh còn muốn bảo tên đó mau rút xéo.

“Vậy đúng rồi. Nhưng em là người văn minh, em biết một cây làm chẳng nên non, hôm nay là anh để cho cô gái khác thừa cơ hội, vì phòng ngừa về sau lại tiếp tục xảy ra những chuyện này nữa, em hy vọng anh về nhà suy xét lại.”

“Suy xét lại?” Anh nhíu mày, “Nhưng cũng không phải lỗi của anh mà.....”

“Thì phải là lỗi của em.” Cô thúc dục chân ga, chuẩn bị lướt qua.

“Em lại sai ở chỗ nào?” Đáng giận! Cùng người có học cao rất khó nói chuyện nha!

“Em sai ở chỗ không giữ gìn bạn trai thật tốt, mới thả anh ra ngoài tùy tiện câu dẫn phụ nữ, anh nói đi phải lỗi của em không?” Cô đẩy bàn tay to của anh ra, “Tránh ra, em muốn về nhà tự suy xét lại.”

Trời ạ! Nói đến nói đi, mỗi câu còn không phải đang ghen với anh sao?

“Đào Xán Xán, anh không có lỗi mà, tình huống lúc đó em cũng thấy đó, anh muốn đẩy cô ta ra! Sao lại chuyển thành anh muốn lên giường với cô ta chứ?” Anh cầu cô như thế nào đều không có tác dụng, không khỏi càng lúc càng lớn tiếng.

“Chờ anh cùng cô ta lên giường, em ngay cả một câu cũng không thèm nói với anh.” Cô nhìn vào đôi mắt của anh. “Hôm nay cô ấy là vợ của bạn anh, anh nên tránh né một chút, chứ không phải tự tạo cơ hội cho nhau.”

Cho nên, chuyện mà cô lo lắng quả nhiên đã xảy ra.

Hoàng Tú Cúc có địch ý với cô, quả nhiên là vì có tình cảm với anh, hôm nay phát sinh chuyện như vậy, ai cũng không dám cam đoan về sau sẽ bình an vô sự, đến lúc đó chỉ sợ cũng không thể thu thập.

“Về sau anh sẽ không đến nhà bọn họ nữa.” Ngao Húc Bang vô liêm sỉ nói, ngồi lên ghế ở phía sau. “Chúng ta về nhà đi! Xán Xán công chúa.”

“Xuống xe.” Cô quay đầu, trừng anh liếc mắt một cái. “Tự anh đi bộ trở về.” Còn muốn chơi xấu? Không có cửa đâu!

“Ách.....”

“Anh không xuống xe, có phải hay không?” Đào Xán Xán nhũm mày hỏi.

“Không xuống.” Hừ, da dày thiên hạ không có gì làm khó được.

“Vậy tự em đi bộ về.” Cô làm ra động tác muốn xuống xe. “Dù sao đi đường chỉ có 20 phút, để xem trị an của Trần Hạnh Phúc có tốt không.....”

Được, anh thua.

Ngao Húc Bang ngoan ngoãn xuống xe, lại mặt dày mày dạn nắm lấy cổ xe của cô, ra vẻ đáng thương vô cùng nhìn cô.

“Trừng em cũng vô dụng.” Cô lạnh giọng nói, “Tránh ra.”

“Đây là ánh mắt đau khổ cầu xin của anh mà, được không?” Anh hạ giọng mềm nhũn, “Làm ơn, cho anh một cơ hội nữa đi mà.”

“Chờ em hết giận nói sau.” Cô hiện tại tuyệt đối không thể mềm lòng. “Anh muốn tránh ra hay không?”

“Nếu hôm nay em không tha thứ cho anh, vậy cứ chạy tông thẳng vào anh đi!” Anh bất cứ giá nào, bước lui về phía sau một bước, sau đó nhắm mắt dang rộng đôi tay, ra vẻ đón nhận cái chết.

“Tốt!” Cô thúc dục chân ga, động cơ rầm rầm rung động. “Nhưng anh phải hiểu rõ, em đụng vào anh, có thể sẽ bị ngã xe, đến lúc đó nếu gãy tay đứt chân.....”

“Được rồi, được rồi!” Đáng giận! Chiêu này lại vô dụng. “Đêm nay em thắng! Công chúa xin cẩn thận lái xe, về nhà nhớ gọi điện thoại cho anh.”

Cô hừ lạnh một tiếng, cũng không có đồng ý với anh.

“Xán Xán.....” Anh biết cô một khi cố chấp lên, hoàn toàn không ai có thể khuyên nhủ, cũng hiểu được đêm nay hẳn là sẽ không nhận được điện thoại của cô, đành phải đau khổ đuổi theo ở phía sau xe máy của cô, “Đào Xán Xán.....”

Nhưng, công chúa đã phát giận ngay cả đầu cũng không hề quay lại.

29. Chương 29

Ngay sau đó, anh tức giận đến kêu to: “Em không mang mũ bảo hiểm, anh muốn viết giấy phạt em! Dừng xe lại cho anh.....”

Chết tiệt! Vẫn cứ chạy thẳng về phía trước!

“Anh có gan cứ mang giấy phạt đến nhà em.....” Cô nhẹ nhàng đáp trả, sau đó biến mất ở trong đêm tối. Hừ, mặc kệ phát sinh chuyện gì, công chúa chỉ cần nổi giận thì không sợ gì cả!

Hắc, công chúa là không sợ! Ngao Húc Bang cũng nghĩ đến mình là một con người sắt đá, tình nhân cái nhau là chuyện thường mà, cho nên hai ngày nay anh luôn chờ cô gọi điện thoại cho anh, mời anh đến Đào gia ăn cơm.

Kết quả..... Hừ hừ, ăn một mình! Đương nhiên là không có loại chuyện tốt như thế rồi.

Sau lại tan tằm, anh da mặt dày, muốn giả vờ như không có việc gì đến Đào gia xin cơm ăn, lại bị cô ném đi ra ngoài, còn phán một câu!

“Không suy nghĩ kĩ sẽ không gặp mặt.”

Tốt, có bạn gái nào trêu chọc bạn trai như vậy! Anh cũng nổi giận đầy bụng, nên đi thẳng về nhà.

Sau đó, anh liên tục năm ngày đều không nhìn thấy cô. Chết tiệt! Sớm biết như thế, tối hôm đó anh liền quỳ gối trước mặt của cô nói xin lỗi. Bằng không đến nhà Lý trưởng mượn loa thông báo, hét lớn với cô, “Thực xin lỗi”, anh cũng sẽ không thiếu một cọng lông tơ mà? Anh rốt cuộc là đang kiên trì cái gì?

Phụ nữ thôi, nghe theo cô thì tốt rồi.

Năm ngày, anh suy xét lại kết quả chính là, về sau chỉ cần cô không thích, anh cũng sẽ gặt đầu phụ họa; Về sau cô nói một là một, muốn đem quạ đen nói thành quạ trắng, anh cũng sẽ nghiêm túc nói: Đúng, đó là một con quạ trắng.

Dù sao cô nói bất cứ chuyện gì, anh nghe theo cô thì được rồi, tại sao vì một obasan phải làm phá hư cảm tình của bọn họ?

Nói sau, Trần Thanh Tài cùng người nhà đã chuyển đến Đài Bắc, về sau anh chết cũng sẽ không đi tìm Trần Thanh Tài, cho dù muốn gặp mặt, cũng sẽ hẹn ra ngoài.

×, ai dám nói anh là thê nô? (chữ x ấy là chữ bậy đó nha)

Anh không phải, đúng không?

Anh chỉ là..... Có vẻ yêu vợ nhiều một chút thôi.

Nhưng, lại qua hai ngày, anh gọi điện thoại cho cô, cô vẫn như cũ không tiếp điện thoại, cũng không cùng anh gặp mặt, đến phòng khám động vật của cô, cũng là bị oanh đi ra ngoài, còn thấy mấy bé phụ việc viết lên tờ giấy dán ở cửa: Ngu ngốc cùng Ngao Húc Bang không thể tiến vào. Làm ơn đi, chó còn vào được phòng khám của cô, anh là bạn trai của cô, cũng không thể đi vào, thật quá mức đau lòng mà!

Bởi vậy anh mỗi ngày đều thật sự phiền chán, còn rảnh rỗi nhờ cấp trên của anh, Đào Thế Đường trở về giúp anh nói vài câu tốt đẹp.

“Trưởng quan.” Ngao Húc Bang hiếm khi nịnh nọt, muốn nịnh bợ anh vợ tương lai, không quên đưa lên nước trà cùng điểm tâm.

Bất quá anh tiến vào không phải lúc, Đào Thế Đường đang nói chuyện điện thoại, còn lấy ánh mắt ý bảo anh đừng lên tiếng.

“Ừm, vé máy bay đã mua xong rồi?”

Vé máy bay? Ngao Húc Bang dựng thẳng hai tai lên, đồng thời, tâm bất ổn.

“Không sai biệt lắm đều chuẩn bị tốt, hôm nay sẽ thu thập hành lý..... Ừm, đúng vậy, cảm ơn anh đã quan tâm, sẽ đúng giờ đến sân bay tập hợp..... Được, cảm ơn, hẹn gặp lại.” Đào Thế Đường cắt đứt điện thoại, trừng mắt nhìn Ngao Húc Bang,

“Cậu dám nghe lén điện thoại của người khác, không biết nên ra ngoài sao?”

“Ai muốn xuất ngoại?” Anh đối với hai chữ “Xuất ngoại” Này thực miễn cảm, toàn thân không thoải mái.

“Di? Cậu không biết sao?” Đào Thế Đường lộ ra ý cười xấu xa, “Nha, đúng rồi, tôi đã quên gần đây cậu bị Xán Xán đông lạnh, không có tới nhà ăn cơm của tôi.” Đáng giận! Ngay cả người khác cũng muốn nói chuyện trêu chọc anh.

“Không phải là Xán Xán chứ?”

Đào Thế Đường trầm mặc trong chốc lát, “Ngày hôm qua Xán Xán nói phòng khám muốn nghỉ ngơi một ngày, hiện tại có lẽ đang thu thập hành lý!” Có lẽ thế!

“Thu thập hành lý? Muốn làm cái gì?” Anh khẩn trương tiến lên, nắm cổ áo của trưởng quan, “Nói mau!”

“Du học a!” Đào Thế Đường lơ đãng nói. Hàng năm nghỉ hè, anh đều đưa cặp bé gái song sinh ra nước ngoài du học.

“Sao cô ấy đi du học?” Ngao Húc Bang trợn hai mắt lên, “Cô ấy không phải đã lấy được bằng Thạc sĩ rồi sao?”

Nếu cô đi du học, vậy anh thì sao? Anh cũng phải đi theo xuất ngoại sao?

Nhưng anh nếu ra ngoại quốc, có thể sống được sao?

Quan trọng nhất là, bây giờ anh lập tức đi học bổ túc tiếng Anh có kịp không? Nếu sớm biết như thế, lúc còn Trung học anh cố gắng học nhiều thêm môn này một chút, hiện tại mới muốn học tiếng Anh, có thể quá muộn hay không? Trong lòng anh loạn thành một đoàn, hoàn toàn không thể suy nghĩ.

“Tôi muốn đi tìm cô ấy để hỏi rõ ràng!” Anh đem điểm tâm nhét vào trong tay Đào Thế Đường, vội vàng rời đi.

Đào Thế Đường nhìn bóng dáng bối rối của anh, không khỏi cảm thấy buồn cười, nhìn điểm tâm trên tay, thì thào tự nói, “Nể tình mấy ngày nay cậu nịnh bợ tôi, nên tôi mới giúp cậu một tay đó nhé!”

Không biết Đào Thế Đường này nói không tỉ mỉ..... Là đang chỉnh anh? Hay là đang giúp anh?

Mặc kệ là hoạt hình, tiểu thuyết, hay là trò chơi điện tử, đến một khắc cuối cùng, nhân vật nam chính đều đã dừng cảm tiến tới, đi đến trước mặt công chúa.

Đúng vậy, anh mặc kệ có phải hay không sẽ bị Ba ba Đào ném ra ngoài, nên khi mẹ Đào vừa mở cửa, anh nhanh chóng hỏi công chúa của anh ở nơi nào.

“Xán Xán a! Con bé đang ở lầu hai, đang.....” Không đợi mẹ Đào nói xong, Ngao Húc Bang giống như lốc xoáy vọt đi vào. “Giúp Kẹo nhỏ cùng Bánh kem nhỏ thu thập hành lý.” Kẹo nhỏ cùng Bánh kem nhỏ là hai bảo bối của Đào gia.

Ngao Húc Bang chạy lên lầu hai, tìm kiếm thân ảnh Đào Xán Xán.

Rốt cục đi vào một gian phòng cuối cùng, cửa không đóng, anh thấy cô ở bên trong, không chút nghỉ ngơi liền vọt vào.

“Xán Xán!”

Cô nghe được thanh âm quay đầu, đầu tiên là mặt lộ vẻ kinh ngạc, muốn mở miệng cùng anh nói chuyện, nhưng lại nghĩ tới nguyên tắc của mình, cố đè xuống sự nhớ nhung mấy hôm nay.

Cô cũng nhớ anh a! Nhưng cô đã nói ra cảm giác bức bối trong lòng, nhưng đầu gối này vẫn không hề nhúc nhích, hai ngày trước còn giận dỗi, xoay người bước đi, làm cho cô thật vất vả hơi bình tĩnh được một chút, lại bùng bùng nổi giận.

“Em muốn làm gì?” Anh đi vào bên cạnh cô, phát hiện cô thực sự đang thu thập hành lý. “Sao em lại thu thập hành lý?”

“Liên quan gì đến anh?” Cô hừ lạnh một tiếng.

“Thực xin lỗi, anh sai rồi.” Được rồi! Thừa dịp bốn bề vắng lặng, anh quỳ xuống trước người cô. “Van em đừng đi mà, là anh không đúng, anh không nên để cho cô gái khác có cơ hội đến gần anh. Anh biết em muốn nói với anh, vợ bạn không thể chạm vào, đạo lý này anh hiểu mà, lúc A Tài theo đuổi Hoàng Tú Cúc, cho nên anh hoàn toàn không hề có cảm giác gì với cô ta..... Làm ơn, anh thực sự biết sai rồi, xin em đừng đi.”

Anh da mặt dày tiến lên, hai tay vòng lấy thân thể mảnh mai của cô.

Đào Xán Xán sững sốt, nhìn anh diễn vẻ khổ sở, cố gắng đè nén, không cho khóe miệng nhếch lên.

“Không phải anh nói anh không có lỗi, không cần phải suy xét sao?”

“Có, anh sai lầm rồi, anh thực sự sai lầm rồi.” Anh giống một đứa trẻ, đem mặt vùi vào trong ngực của cô, nhẹ nhàng cọ xát. “Về sau chỉ cần em nói anh sai, anh nhất định sẽ nhận lỗi, tuyệt đối sẽ không tranh luận.”

“Phải không?” Cô nhún nhún vai. “Không phải anh chê em là công chúa, kiêu ngạo và kiêu căng sao?”

“Anh chỉ mong em là công chúa trong suốt đời này của anh, anh nguyện đem tất cả những thứ tốt nhất của anh tặng hết cho em.” Ngao Húc Bang nghiêm túc nhìn cô. “Chỉ cần em đồng ý ở lại, anh nhất định sẽ dùng cuộc đời của anh để chứng minh với em rằng, anh yêu em đến mức nào.”

“Cả đời, phải không?” Cô cúi đầu nhìn đôi mắt to chân thành của anh.

“Đúng vậy.” Anh không chút do dự gật đầu.

“Nhưng suốt đời này, anh chỉ được phép ôm một mình em, từ nay về sau không thể tiếp xúc thân mật cùng người khác phái khác, anh cũng nguyện ý?” Cô cố ý giả vờ làm bộ làm tịch.

“Chỉ cần em không đi, anh đồng ý tất cả, cho dù hiện tại em muốn anh cởi trần đi trên đường, anh cũng nguyện ý!” Đúng vậy, từ khi gặp cô, nguyên tắc của anh cũng trôi theo gió thoảng.

30. Chương 30

Không có biện pháp, cô gái khắp thiên hạ nhiều như vậy, anh chỉ muốn yêu một mình cô thôi! Cho dù cô phát giận, anh cũng thấy được thật đáng yêu.

“Tốt! Hiện tại anh đem quần áo cởi sạch.” Cô cười meo meo nói.

“Ách.....” Thực sự muốn anh trần truồng đi ra ngoài? Anh nghi hoặc nhìn cô, phát hiện vẻ mặt cô kiên trì, lời đã nói ra, anh đành phải kiên trì cởi quần áo.

Đào Xán Xán đi đến cạnh cửa, khóa cửa phòng lại, nhìn trước mắt mãnh nam đem trên người quần áo rút đi.

Chắc chắn chắc, dáng người của anh thật đúng là không phải cao to bình thường. Cô âm thầm tán thưởng. Nếu không phải cô giận dỗi một tuần nay, thì cô đã rất mê luyện cơ thể của anh..... Nghĩ vậy, cô liền mặt đỏ tìm đập.

Khi anh cởi áo, cô rốt cục mở miệng, “Ngồi vào trên ghế.” Cô chỉ vào ghế dựa một bên.

Ngao Húc Bang trần trụi nửa người trên, ngoan ngoãn ngồi xuống ở ghế trên.

Cô bước nhẹ nhàng đến trước mặt của anh, không nói hai lời, khóa ngồi ở trên đùi của anh, hơi thở ngọt ngào phả ở trên mặt của anh.

“Anh đã suy nghĩ thật kĩ chưa?” Bàn tay nhỏ bé của cô vuốt ve hai má bóng loáng của anh, ngoài vài vết sẹo nhỏ nơi khóe mắt, thực ra, gương mặt anh rất tuần tú.

“Có.” Anh gật đầu.

Môi của cô nhẹ nhàng phát qua cái trán của anh, sau đó lướt xuống mũi anh, lại đến cái miệng của anh, thân mình xinh đẹp đang cọ xát trên người của anh.

“Xán Xán, em có thể.....”

Đừng lộn xộn được không? Vật dưới đũng quần của anh bởi vì cô cọ xát mà có phản ứng.

“Đừng đi được không? Cho dù em thực sự muốn đi du học, anh..... Anh cũng muốn đi cùng em.....”

“Đứa ngốc.” Môi của cô chuyển tới lỗ tai của anh, hơi thở nhẹ nhàng, “Em nói rồi, em sẽ không rời khỏi anh, cho dù anh đuổi em đi, em cũng sẽ tiếp tục ở bên cạnh anh cả đời, anh đã quên rồi sao?”

“Nhưng..... Không phải em đang thu thập hành lý sao?”

“Hàng năm nghỉ hè, Kẹo nhỏ cùng Bánh kem nhỏ đều đến nước Mĩ du học, cho nên em đang giúp bọn chúng thu thập hành lý.”

Phòng ngủ của cô bây giờ, lúc trước là phòng của bánh kem nhỏ, hơn nữa Bánh kem nhỏ đặc biệt dính cô, đơn giản buổi tối liền ngủ cùng cô, ngay cả quần áo cũng chiếm hơn một nửa tủ quần áo của cô, đều là do cô cô ngốc này mua cho cô bé ấy.

“Nha.....” Anh lại bị Đào Thế Đường chinh sao?

Đào Xán Xán hôn lên môi của anh, nuốt sống những lời thô tục anh đang chuẩn bị nói khỏi miệng.

Anh tách đôi môi của cô ra. Đầu lưỡi thẳng tiến vào bên trong miệng của cô, bàn tay to cầm vòng eo của cô.

Một hồi lâu, anh mới rời khỏi cô, thanh âm khàn khàn nói:“Xán Xán, chúng ta ngày mai đi xem nhà, được không?”

“Anh chuẩn bị muốn kết hôn với em sao?” Hai má của cô phồng hồng, đầu lưỡi liếm liếm cánh môi.

“Chỉ cần ba Đào gật đầu, em nhất định cưới em ngay lập tức.” Khuôn mặt của anh chôn ở cằn cổ của cô, sau đó nhỏ giọng nói:“Nếu không phải bởi vì ba Đào cùng mẹ Đào có ân với anh, ah đã sớm bắt cóc em mang đi rồi.....”

“Húc Bang.” Cô nhẹ giọng kêu gọi.

“Hửm?”

“Ngày mai chúng ta đi tìm nhà đi!” Thân thể của cô không ngoan ngoãn uốn éo, bàn tay nhỏ bé từ trong ngực của anh lần dò đi thẳng xuống bụng.

Hơi thở dốc của anh càng nặng nề thêm, muốn ngăn cản đôi tay nhỏ bé xâm lược của cô, nhưng sợ cô ngã xuống, đành phải thấp giọng nói:“Xán Xán, dừng.....”

“Thực sự không cần sao?” Bàn tay nhỏ bé của cô đặt ở giữa hai chân của anh.“Anh đã có phản ứng.....”

“Không phải không cần.....” Hô hấp của anh trở nên dồn dập,“Mà là..... Nếu bị ba Đào phát hiện anh làm chuyện này với em, ba Đào nhất định sẽ không dễ dàng cho phép anh cưới em.....”

“Húc Bang, anh thật đáng yêu.” Đào Xán Xán khẽ cười một tiếng, không nghĩ tới mặc kệ là cá tính hay là thân thể của anh, đều thấp phần chính trực.

“Cho nên em mới muốn anh mua căn nhà, chúng ta mới có thể đủ thời gian trước khi kết hôn.”

“Mua nhà là được rồi sao?” Ngao Húc Bang nghi hoặc nhìn cô.“Cho nên chỉ cần..... Ôi, Xán Xán..... Nơi đó.....” Bàn tay nhỏ bé của cô chui vào trong quần của anh, làm cho anh rùng mình một cái.

“Sau khi mua nhà, mỗi ngày em sẽ đến nhà anh, không cần chờ đến mười tháng sau, chúng ta đã có thể kết hôn.” Cô vừa nói, vừa thoát hết quần áo anh sạch sẽ.

“Xán.....” Anh muốn ngăn cản cô, lại thấy cô vén cao chiếc váy hoa lên Sau..... Sau đó thì sao? Sính lễ..... Muốn bao nhiêu..... Ôi.....”

Cô thể nhưng ở trước mặt của anh cởi quần lót ra, hai chân trắng mịn đang cọ sát vật nam tính thô dài của anh.

Vài giây sau, cô giúp đỡ vật nam tính của anh, đưa đến ngay miệng tiểu huyết của mình, chậm rãi đem phân thân to lớn của anh, đẩy vào miệng tiểu huyết của mình.

Cô thét lớn một tiếng, cắn môi, nhịn xuống không phát ra âm thanh.

“Sau đó..... Chỉ cần mỗi ngày làm chuyện như bây giờ, chờ khi anh mua nhà, có lẽ không đến ba tháng, chúng ta đã có thể kết hôn.....” Anh đã hiểu, thì ra công chúa của anh muốn dùng cách lên xe trước sau đó mới mua vé bổ sung a!

“Được.” Anh thích phương pháp này. Ngao Húc Bang ôm chặt lấy cô, nâng mông đậm mạnh lên trên.

“Ngô.....” Cô cúi đầu, cắn bờ vai của anh, sợ phát ra tiếng vang quá lớn.“A.....”

Anh dùng tốc độ nhanh hơn một chút, tận tình đâm vào rút ra bên trong hoa huyệt của cô.

“Vâng..... Vâng, ôi, đến lúc đó nếu ba Đào vẫn không đồng ý, chúng ta tiếp tục sinh thêm đứa thứ hai, nếu ông vẫn không đồng ý, chúng ta sẽ sinh thêm đứa thứ ba.....” Anh hôn nhẹ lên môi cô.“Xán Xán, anh yêu em, rất yêu, rất yêu em.....”

Đào Xán Xán choàng tay qua gáy của anh, ôn nhu nói:“Húc Bang, em cũng vậy.....” Rất yêu, rất yêu.

Toàn bộ gian phòng tràn ngập mật ngọt nồng đậm anh cho cô.

Cho nên, kết cục cuối cùng của công chúa? Thì sao

Đương nhiên là như thế, cô sống hạnh phúc vĩnh viễn cả đời.

End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cong-chua-thuan-thu-su>